

БЕСТСЕЛЪР НА НЮ ЙОРК ТАЙМС

ДЖОРДЖ ХИГИНС

УБИВАЙ
ГИ
НЕЖНО

intense

А вече и филм с участието на Брад Пит

ДЖОРДЖ ХИГИНС УБИВАЙ ГИ НЕЖНО

Превод: Тодор Стоянов

chitanka.info

Джаки Коган е наемен убиец, работещ за мафията, на когото възлагат най-трудните и опасни задачи. След извършване на мащабен обир по време на игра на покер, мафиотските босове се обръщат към него за пореден път. Разполагащ с ограничено време, Коган трябва да намери парите и да елиминира всички свързани с обира.

Хигинс заслужава да сподели компанията на Чандлър и Хамет като представител на самородните иноватори в сферата на добрата криминална литература.

Скот Търоу

Хигинс безспорно е надарен със забележителен талант да пресъздава запомнящи се персонажи, всеки със свой собствен глас.

The New Yorker

Един от майсторите на криминалния жанр на XX век.
Kansas City Star

Джордж Хигинс е автор на над двайсет романа, повечето от които са се превърнали в бестселъри. Завършил е право в юридическия факултет на Бостънския университет и е работил като разследващ журналист за Providence Journal и Associated Press. От 1969 до 1973 г. е бил адвокат към канцеларията на главния прокурор на Масачузетс и помощник-прокурор в Бостън. По-късно е бил преподавател по творческо писане. Умира през 1999 г.

1

В сив костюм с фини червени райета, розова риза с избродирани инициали върху левия маншет и вратовръзка в тъмночервено и жълто, Амато седеше на бюрото си, вперил поглед в посетителите си.

— Да ви призная, скрихте ми шайбата и двамата. Идвате ми с четири часа закъснение, с лайнарски вид и лайнарска воня. По дяволите, изглеждате ми така, сякаш току-що сте духнали от панделата или нещо подобно — каза той.

— Той е виновен — обади се първият мъж. — Закъсня. Сума ти време го чаках да се натутка.

И двамата мъже бяха с черни обувки. Първият беше облечен с оръфан сив пуловер, пончо във войнишко зелено и избелели сини джинси. Имаше дълга русолява коса и бакенбарди. Вторият носеше подобно пончо, сив суитшърт и мръсни бели джинси. Черната му коса стигаше до раменете. Брадата му беше набола.

— Трябваше да си прибера кучетата — обясни вторият мъж. — Имам четиринайсет песа. Това отнема време. Не мога просто така да запраша на майната си, без да съм си прибрал кучетата.

— Целият си покрит с козина — установи Амато. — Сигурно си се гушкал с псетата си.

— Точно обратното, Амато, трябваше да ги отблъсквам от себе си — каза вторият мъж. — Излизам от панделата, не разполагам с твоите възможности, не ме чака някакъв сладичък бизнес и всякакви такива вкуснотии. Трябва да действам максимално бързо.

— Хората тук ме знаят като Джони. Повечето от наемните работници се обръщат към мен с „мистър“, но вие можете да ме наричате Джони — уточни Амато.

— Ще се постарая да го запомня, непременно ще го запомня — натърти вторият. — Само задръж малко топката и не ми вади душата, става ли? Току-що излизам от шибаната пандела. Главата ми е пламнала. Трябва да се нагаждам към това отвън.

— Можеше да ми намериш някой друг — обърна се Амато към първия мъж. — Тоя екземпляр тук е чист лайнар без всякакви обноски. Защо ме караш да го търпя?

— Можех да ти намеря, но нали ти ми спомена да ти намеря някого, който да свърши работа. Тоя Ръсел може и да е задник, но ако го изтърпиш, работата ще се уреди — каза първият.

— Разбира се — обади се Ръсел, — за човек като теб, който иска някой друг да му свърши работа, дето той не иска или не може да си я свърши сам, мисля, че май си вдигнал летвата прекалено високо.

— Франки, тоя наистина вече ми ходи по нервите — оплака се Амато на първия мъж. — Какво ще кажеш да ми намериш някой печен негър, дето да свърши работа? Не мисля, че мога да го изтърпя дотолкова, че да му обясня какво се иска от него.

— Ръсел, за Бога — каза първият, — защо не си затвориш плювалника и не спреш да дразниш човека? Той се опитва да ни направи услуга.

— Я, каква изненада — отговори Ръсел. — Аз пък си мислех, че иска ние да му свършим услуга. Такава ли била работата, Амато? Опитваш се да ни направиш услуга ли?

— Хайде, обирай си крушите — измърмори Амато.

— Хей, така не се говори на човек — каза Ръсел. — Чудя се как даваш уроци по кормуване с тия обноски.

— От тая работа, дето съм си я наумил, двамата, които ще хвана да я свършат, ще гушнат към трийсетина бона. Цели трийсет бона. А такива боклуци като тоя тук, Франки, ги имам с лопата да ги ринеш. Намери ми някой друг за тая работа. Нямам намерение да се хващам с такива лайнари.

— Помниш ли, когато ни събраха? — обади се Франки.

— Когато ни събраха ли? — запита Амато. — Че то ни събираха поне деветстотин пъти. Всеки път, само да се зазяпах нанякъде, и оная маймуна вадеше още нещо да му подписвам. Кои събирания имаш предвид?

— Когато ни събраха при федералните.

— Когато ни събраха за разпознаването, да — съгласи се Амато. — Тогава онова едро негро взе да ми се натиска.

— Дългуча Соли.

— Не му знам името. Не успяхме да проведем никакъв нормален разговор. Просто искаше да ми смъкне гащите, а аз се опитвах да му попреча, това беше целият шибан разговор, ако изобщо може да се нарече разговор. „Само стой мирно за минутка, снежинке, и ще споделя най-скъпото си нещо със захарното ти дупенце.“ Шибан брикет.

— На следващата нощ вече го нямаше там — напомни Франки.

— На следващата нощ и аз вече не бях там — уточни Амато. — Ако бях останал, оня шибан негър нямаше да го има изобщо. Намерих едно длето на Били Дън да види сметката на оня шибаняк, щеше да го сграбчи в двора, ако бях там. Само дете тъпакът му с тъпак се осра, никога не можеш да разчиташ за помощ от тия хора.

— Ти беше в Норфолк.

— Да, бях в Норфолк — каза Амато. — Седях си там по цял ден и слушах как някакъв пикльо прави на луд шибания ми адвокат, а в главата ми само се върти как Били ще му види сметката на гадния негър, когато се върна там, и изведнъж, хоп, оказва се, че заминавам за Норфолк. Единственият човек, когото видях онази нощ, беше оная монахиня в сиво расо, дете искаше да знае дали съм искал да се науча да свиря на китара.

— Знам я — обади се Ръсел. — Там всички я знаят. Веднъж беше и в Конкорд. Един път ѝ казах: „Сестро, ако исках да се науча да свиря на китара, щях да взема някаква шибана китара“. След туй вече ме остави на мира. Повечето от хлапаците там си падаха по нея.

— Оная нощ негърът отиде в болницата — каза Франки.

— Добре. Надявам се черният шибаняк да е пукнал — ухили се Амато.

— Не, аз го видях. Но на главата му липсваше цял квадратен метър кожа.

— Хайде бе.

— Той я свърши тая работа — Франки се обърна, кимайки към Ръсел.

— Да не ме бързикаш? — навъси се Амато.

— Да бе, обели го като шибан портокал — каза Франки.

— Беше като да лющиш кора на дърво — уточни Ръсел. — Тоя педал имаше кожа, дете никъде я няма.

— После не те ли потърси? — запита Амато.

— Някакъв ме потърси, разбира се. Един такъв, дето изглеждаше тъй, сякаш беше най-голямата горила в света. Обаче си имах нож. Един, с когото се запознах, докато ни караха към дранголника, ми го предложи за стотачка. Каза, че сигурно ще ми потрябва. Така и стана. Още не бяха минали и десет минути, и оня негър ми се натресе. Обаче не ми се наложи да повтора номера.

— Виждаш ли? — каза Франки. — Може и да е шило, ама си разбира от работата.

— Чист ли е? — запита Амато. — Чисти ли сте и двамата?

— Франки, да не би да се дупчиш или да смъркаш нещо? — обади се Ръсел.

— Затваряй си плювалника, Ръсел, правиш голямо течение — отговори Франки. — Откакто излязох, не съм употребявал нищо освен алкохол. Дори не и твърд алкохол. Най-вече бира. Чакам само да платят и веднага запивам здраво.

— Ти си на таблетки — изсумтя Амато. — Налапаш ли таблетките и веднага го загазваш. Видях те, не забравяй. Та ти направо изкукуригваше, ако не си вземеше дозата.

— Джони, какви ги дрънкаш? — възмути се Франки. — Никой не сервираше бира. Тогавя взех само онова, което имаха. Откакто съм излязъл, не съм се докосвал до дрога.

— А той? — попита Амато.

— Брей, такова нещо няма да пипна — каза Ръсел. — Най-много няколко бири и малко трева. Е, може да съм направил една-две пътечки, но нищо повече. Изобщо не се докосвам до твърда дрога. Ходя в „Куб Скаутс“. А там те опипват и те проверяват, почват да те учат как да връзваш възли и всичко останало.

— Ясно, хероин — обърна се Амато към Франки. Франки сви рамене. — Помолих те да ми намериш подходящ човек за толкова проста работа, от която ще гушнем едни много добри парички, а ти ми домъкна това недоразумение. Трябват ми двама човека да свършат една фасулска работа, без да я осерат, а ти ми довлече това абсолютно лайно. Шибан наркоман. И аз да ви изпратя двамата там, да се намъкнете вътре и да оцапате работата, дето идва веднъж на милион години. Хич нямам намерение да бера ядове с вас, затова ще изляза и ще потърся някой свестен, който да е готов да я свърши. Тия шибани мангизи ми трябват. Страшно ми трябват.

— Виж какво, Амато — каза Ръсел, — когато бях хлапе, се друсках. Нямах никакви проблеми. Когато работех за чичо ми, трябваше да се вмъквам в едни шибани тунели. Мажех си лицето с вакса и влизах в ония тунели с един 45-калибров в ръката и нож в зъбите. Всеки ден слизах в гадните тунели. Ако в тунела не ме дебнеше нищо, значи беше хубав ден. Денят нямаше да бъде чак толкова хубав, ако там се спотайваше някаква голяма шибана змия или нещо, дето иска да те изяде. Доста лош ден щеше да бъде, ако там се навърта някакъв мършав куку с пистолет и иска да ми види сметката. Много лош ден щеше да бъде, ако мършавият куку успее или има някаква мина с тел, а ти не внимаваш или си нещо разсеян, пък тя е заредена така, че да те направи на парчета, ако гръмне, или пък има някаква летва с гвоздеи и разни отрови по тях, така че да си набодеш ръката и една светкавична инфекция да те тътне за нула време.

Ръсел спря за малко, после продължи.

— Не съм имал и един лош ден. Бродих в ония тунели почти две години, но нито веднъж не съм имал лош ден. Не съм си купил „Мустанг“ или давал уроци по кормуване, но не съм имал лоши дни. Работата е там, Амато, че когато слизах в гадните тунели, изобщо и през ум не ми е минавало, че ще имам лоши дни. Когато започнах да се занимавам с това, си мислех, че главното е да си куражлия. Винаги съм бил куражлия. И се чувствах отлично, защото това беше цялата работа, да си куражлия, а аз бях такъв и всичко си беше наред. В един момент обаче видях как изкарват в зелени найлонови чували двама, дето бяха слезли долу, нали разбираш? А когато ги извадиха, те не само бяха останали без топки, ами и без инструмента си, щото не бяха извадили късмет, а да се пъхнеш под земята, когато си без късмет, това е истинска лудост, само с една вакса по лицето, дето не те пази ни от куршум, ни от одраскване. Шибаните мини те разкъсват без дори да разбереш какво става.

И тогава почнах да си мисля и изведнъж ми просветна как съм се озовал до шията в лайната и как не мога да се измъкна. Имам си само топките и късмета, но единственото нещо, за което със сигурност знам, че имам, са топките. Просто не можех да имам лоши дни. И така, вече ми беше станало навик да се вмъквам цял-целеничък, но ми се загнезди една мисъл: ами утре пак ще трябва да се пъхам в оня мрак

долу. Цял ден останах навън и изкарах в мислене. Това е всичко. И тогава изпуших една трева. И ми просветна.

Гледах другите и си мислех — ами че те всички, или поне повечето от тях, най-малкото пушат. А сред тях има и хлапаци, дето са на трева. Ама много яко, на някои от тях даже вече им се отразява. Виждам какво става с мен, какво става с тях, малко по малко проглеждам и загревам какво става, и си мисля — ами когато са почнали да пушат, сигурно и те са почнали с малко. Човек обикновено забравя, щото нехае за нещата. Много странна работа. А някои от момчетата, дето са по-големи, пият доста. И много скоро почва да им се отразява. А това е лошо. Ръцете ти почват да треперят. Не си вече толкова нащрек. И когато слезеш долу в каналите, там те чака телчето на мината или някое намазано с отрова гвоздейче или нещо такова, и ти е нужно далеч повече време да обмисляш стъпките си или пък хич няма и да стане нужда да мислиш. Не можеш да си позволиш да слизаш долу със забавени реакции.

И тогава реших малко да разнообразя нещата. Вземах си малко от оня бял пращец и какво мислиш, че правех с него? Ползвах го след като се измъквах от дупките. Първо го смърках. После няколко пъти го пробвах по другия начин, но повечето пъти го смърках. Пробвах го и ми хареса.

Вярно, хубаво ти става, лошо няма. Когато си там вътре, ако си го взел, полза от него няма, само вреда. Но когато го вземаш след като си излязъл, и когато редовно ти се налага да се мушкаш в ония тъмници и не искаш да се тормозиш с разни мисли, че този път вече няма излизане, че не знаеш дали ще се върнеш, че късметът ти е вече на привършване, когато ей такива мисли ти се въртят из куфалницата, тогава ползата е страхотна. Хич не ти забавя реакциите, само те кара да се чувстваш страхотно, а на мен точно това ми трябваше.

— Добре — обади се Амато. — Значи от това ще имаш нужда, когато се готвиш да свършиш работата, дето съм я намислил, ще си друсан до козирката и когато някой нещастник там запищи или нещо се замята и го гръмнеш, ще осереш тотално чудесната възможност, дето и едно хлапе с детския си акъл няма да прецака. От това се боя най-много.

— Той ще е наред, Джони — намеси се Франки.

— Може и да бъде наред. А може и да не бъде. Може ти да не си наред. Не искам някой да пострада при тая работа. Няма никаква причина някой да пострада при тази работа, нито от хората, които ще отидат там да свършат работата, нито от ония там, дето играят, когато нашите влязат при тях. Става въпрос за пари, за нищо друго. Никаква трева или прах или каквото и да е от тоя сорт, дето ще изкара всички из нерви и всичко останало. Знам, че мангизите ще са там, знам го, така че мога да рискувам. Значи трябва да наема двама човека, дето ме е страх, че могат да се паникьосат нещо и да осерат работата, и да им повярвам на клетвите, че всичко ще е наред. Наемам ги, те отиват и осират всичко, само че в тоя случай това не е банка, дето мангизите ще са си там и след две седмици, когато вече ще съм намерил двама свестни пичове, дето са си на мястото и ще си свършат съвестно работата. Само че тоя случай е различен от банката. Осереш ли нещата, край, всичко се изпарява, казвам сбогом на мангизите. Трябва да обмисля всичко. Да съм сигурен. Ще говоря с някои хора. Няма да бързам, ще използвам всичкото време, дето имам, да обмисля добре нещата.

Франки се обърна към Амато.

— Джони, трябва ми мангизи, спешно. Бях в панделата много дълго време и съм обрулен до шушка. Не можеш така ме да разиграваш.

— Приятелю, нали познаваш жена ми Кони? — попита Амато. — Готви страхотно свинско печено. Ама като ти казвам страхотно, значи наистина е страхотно. Снощи сготви свинско печено. За пръв път откакто се прибрах от дранголника. Не можах да го погледна. Казах й: „Кони, никога повече не ми готви това, никога повече“. А на времето умирах за печено, винаги й казвах, че това е най-хубавото ядене, дето приготвя, а тя е добра готвачка. Казвам ти, наистина много я бива в готвенето. Затова е такава бъчва, умира да си хапва и обича да готви, майстори нещата и после сладко си похапва. Викам й: „Бекон, шунка, пет пари не давам, че ги правят от свинско месо. Но никакво свинско печено. Ще ми направиш свинско с фасул, това е. Само не ми сервирай свинското с него, а само фасула. Без свинското“. Затуй излязох и отидох до един щанд със сандвичи и ядох в колата, а само допреди месец цели седем години не се бях хранил със семейството си. И въпреки това ядох шибания сандвич от щанда.

Нали си спомняш, че на времето една работа се прецака яко? Направих голяма грешка с един човек, дето хич не трябваше да му гласувам доверие за оная работа, нали всички все бързаме, нямаме време за губене, мангизите не чакат, той пък бил смятан за много точен пич, и аз се оказах най-големият глупак от всички. Избрахме го за оная работа, а аз си знам, нещо ми шепне, че на тоя не му е чист косъмът. Няма как да ви го обясня, просто си го знаех, че не е за тая работа. Но въпреки всичко го взех. И наистина се оказа, че изобщо не бил за тая работа, и после в продължение на почти седем години всеки ден се тъпчех до повръщане с мазно свинско, всеки Божи ден, а децата ми през това време растяха, бизнесът ми съвсем закрета, а аз си гниех в панделата. Вече не мога да си позволя пак да се върна там, разбираш ли?

Амато се замисли, после каза:

— Сега няма да бързам, ще обмисля работата. Пет пари не давам какво ви смуцава. Ако можем да свършим работа, чудесно, ще я свършим. Ако можем да я свършим чисто, без да я осерем, ще е добре. Чуйте ме обаче добре какво ще ви кажа: аз си изядох последната порция от шибаното свинско и повече нямам намерение и да го близна. Приключих и с осиранията. Франки, обади ми се в четвъртък. Тогава ще съм наясно.

2

Ръсел спря на втората платформа в метростанцията на Парк Стрийт на около метър от Франки.

— Добре — каза той. — Тук съм, тръгваме ли?

Франки се облегна на една от червено-белите колони.

— Зависи.

— Не зависи от мен. Станал съм в пет и петнайсет. Като пребит съм. А и освен това има шанс да чукам, ако не ходим там.

— Хората вече не чукат ли през нощта? — запита Франки. — Сестра ми, когато бяхме деца, човек можеше да я задържи вкъщи вечер, само ако беше вързана. Сега излиза всеки вторник и сряда следобед. Карам там вече пета седмица, а през деня никаква я няма.

— Трябва да е някой пожарникар — предположи Ръсел, — някой, дето кара нощни смени в пожарната. Трябва да е млад, щом не излиза през уикендите.

— Или пък някое шибано ченге. Същата работа е и ако излиза с ченге. Казах й: „Не че ми влиза в работата, Санди, ама хич не ми се ще да се въргаляш с някое шибано ченге, това е всичко“. А тя само ме стрелва с поглед. „Че какво? — казва тя. — Че какво повече от ченгетата имате вие?“ Стана ми жал за нея.

— Би трябвало да ти стане жал за самия тебе.

— Стана ми — каза Франки. — Все не успява да си намери някой свестен. Не че е нещо грозно, хич не искам да кажа такова нещо. Просто си няма късмет, това е.

Ръсел изсумтя.

— Никой никога не вади късмет. Голяма новина ми каза. Говорих с онова момиче, иска после да отида при нея. Викам й, че имам работа на едно място. Може тая вечер. А тя — имала била работа. Излизола късно. Хич не ме е грижа. И аз съм работил до късно преди. Тя е медицинска сестра. Разправя ми: „Виж, цял ден мия задници на разни дъртаци и всичко останало. И си мислиш, че след такъв ден ми се чука, така ли? Туй ли ти е на акъла? Е, не ми се чука“.

— Бива си я — каза Франки. — Ама щом ти върти номера, по-добре си хвани някоя от обява във вестниците. Ама че парче. Сякаш са наврели две шепи стъклен памук в оная й работа.

— Виж какво. Почти четири години лъсках бастуна. Можех да изчукам и змия, стига само някой да я хванеше и да я държеше. Тия парчета са окей, само дето не трябва да ги изнасилваш, нали разбираш? Не можем без шибаните им дупки.

На платформата от другата страна на релсите се появи едър мъжага. Беше облечен в бял работен комбинезон и носеше бяла пластмасова кофа. Той се извърна и се втренчи в покритата с плочки стена. Постава кофата на пода. Сложи ръце на кръста си. На стената с червен спрей бяха изписани разкривени букви високи близо четирийсет сантиметра: *САУТИ ДА ГО ДУХА*. Той се приведе и извади от кофата стоманена четка и бутилка разтворител.

— Иска ми се да можех да гледам на нещата по този начин — каза Франки. — Не мога да се съсредоточа върху каквото и да е. Мислех си, само да успея да се измъкна от шибаната пандела, най-добре ще е да скрият някъде всички жени от града. Обаче знаеш ли какво правя сега? Спя през цялото време. Най-добре ще е, ако никой не ме търси за нищо, за момента това е най-доброто за мен. Само да къртя, да къртя и да къртя. Затова и тая работа ме тревожи, щото не знам какво си е наумил Джони. Честно да ти кажа, той си е малко побъркано копеле. Но поне има някакъв план. А аз нямам. Той още като излезе, веднага започва да се оглежда за някой удар. А на мен в главата ми се въртят само кинти. Господи, само да можех да набарам отнякъде малко мангизи. Тогава вече щях да си живея като нормален човек. Ама куфалницата ми не загрява как да изкарам някой долар. Дийн, зет ми, не е лош човек, не говори много. Знаеш ли какво прави той? Чете каталози. Всичките шибани каталози дето му ги пуцат в пощенската кутия. Можеш ли да си представиш? Шибаният му кучи син работи, отива на работа на обед и бачка до осем и половина на бензиностанцията. И като се върне, чете каталози. Шибаните каталози с реклами на електроника. А сестра ми, докато той си скъсва задника от бачкане на бензиностанцията целия олян в масло, се чука някъде с някакъв тъпкач. И аз спя на дивана му и пия бирата му. Той не ме познава. От Мейдън е. Как ще ме знае, като е оттам? Оженили се, докато бях на топло. Но въпреки това все ми говори: „Виж, не казвай

на Санди, става ли? Щото като ѝ кажеш, тя ще почне да се чуди как така съм разбрал за тази работа. Но ако искаш малко да разклатиш ташаците, знам едно парче, тя бачка, мъжът ѝ мисли, че тя свършва работа в полунощ, а всъщност свършва в десет“. Така че му викам, всъщност не му викам нищо де, щото Санди ще бъде първата, която да си навре носа да разбере какво става. Така че само му благодаря. Ама нямам никаква квартира, където да закарам някое парче, нали разбираш? Нямам и кола. В джоба си нямам даже и трийсет долара. А в главата ми се въртят само мангизи.

После зет ми казва, че когато двамата със Санди излязат, мога да ползвам апартамента. Как пък не, сигурно някое от хлапетата няма да стане през нощта да провери какъв е този шум, дето го дигам посред нощ, и да ме скива как чукам на дивана. Няма да стане и това е, просто няма да стане. Трябва да изкарам малко кинти, а няма как, тая работа, дето си я е наумил Джони, е единственият ми шанс за момента. Трябва да се доверя на човека.

— По дяволите! — каза Ръсел. — Трябва да му се доверим. Аз искам да му се доверим, само дето той не иска да споделя нищо пред мен. Шибаняк, не ме бил харесвал. Пет пари не давам дали ме харесва или не. Нямам намерение да се навирам в нещо, дето изобщо не знам какво представлява и какъв ще ми е процентът. Правил съм я тая глупост и преди, но край, дотук с тия простотии. Оттук нататък искам всичко да е точно, да е ясно какво ще правим, как ще го правим, аз работя така. Сигурно ще отнеме повече време, докато си изясня нещата, но иначе не се хващам. Вече искам и другите да са точни с мен. Нямам никакво намерение да му седя мирно на този Амато и да му търпя лайнарщините.

— Добре — съгласи се Франки. — Слушай ме сега какво ще ти кажа. Можеш да участваш в работата или да се откажеш, твоя си работа. Аз обаче не мога да се откажа, тука има най-малко по десет бона на човек. Ти може и да нямаш нужда от тия пари, твоя си работа. Но на мен ми трябва. И няма къде другаде да ги изкарам. А ти имаш.

— Няма да изкарам десет бона от тази работа — промърмори Ръсел, — пет, може би седем. Но не и десет. Ако изкарам десет, ще изчезна яко дим, все едно никога не съм бил тук. Знам точно какво ще направя с толкова пари в джоба. Но не мисля, че ще ми даде десет бона от тази работа, дето е намислил да я прави. Аз, така или иначе, тия

мангизи мога да ги изкарам от това, с което се занимавам, може да ми отнеме и повече време, ама се иска кураж, нали разбираш? Това е нещо, което си го намясам и си го свършвам сам. Пък че онзи нещо не ме бил харесвал, негова работа. Няма да му целувам задника. Да го духа. Това си е ваша работа. Твоя и негова. Ако имате нужда от мен за тая работа, ще дойда. Той е пичът с големите планове. Няма проблеми. Ако пък искате да си намерите някой друг, пак нямате проблеми. Пет пари не давам.

От Кеймбридж пристигна синьо-бял влак. Вратите се отвориха. Олюлявайки се, някакво дърто пиянде се втурна напред и без да обръща внимание на отворените врати пред него, се мушна в отворените пред Ръсел и Франки. Беше с черни панталони, с бяла риза и зеленикаво сако на карета. Не се беше бръснал от няколко дни. Върху лявата му буза се надигаше солиден червен оток. Лявото му ухо беше окървавено. Черните му обувки бяха разръфани отпред и пръстите му се показваха от тях. Успя да измине по-голямата част от вагона още преди вратите да се затворят. Наведе се, посягайки с лявата си ръка към извития ръб на оранжевата седалка. Кокалчетата му бяха окървавени. Рухна в седалката. Вратите се затвориха и влакът потегли към Дорчестър.

— Добре се е надрусал — каза Ръсел. — Сигурно се е бил при някой негов приятел.

— Паднал е в киреча — предположи Франки. — Баща ми обикновено се прибираше така. Беше много странно копеле. В дните, когато получаваше заплатата си, нямаше никакви проблеми. Бачка цял ден, получи си чека, прибере се вкъщи, даде го на майка ми и излизат да пазаруват вечерта. Приберат се, гледат телевизия и изпие по някоя бира. Две бири най-много. Повечето пъти, като слизах от спалнята сутринта, намирах чашата с прокиснала бира на масичката до креслото му. Спомням си какво си казах първия път, когато я опитах. Как е възможно хората да пият такава пикня? И на другия ден пак си отива на работа. И много пъти все така. Нищо особено. Прибере се вкъщи и чете нещо или гледа телевизия. Не беше от много приказливите...

Франки се замисли.

— Понякога обаче не знаеш какво става, не се прибира вкъщи. А той винаги знаеше кога да го направи. Защото, когато не се прибереше до седем и половина, когато закъснееше, майка ми си губеше акъла.

Хукваше да го търси, четеше молитви и всичко останало. И тогава отиваше да провери в кухненския шкаф. Там държаха парите, които им оставаха след пазаруването. В една кутия от фъстъчено масло. А когато той не се прибереше, кутията винаги беше празна, винаги. Нямаше го най-малко три дни, а когато се прибереше, винаги изглеждаше така. Винаги беше паднал в киреча.

Спомням си последния път, когато беше в клиника. Аз трябваше да го откарам там, а повечето пъти майка ми вършеше тая работа. Тогава тя ми каза: „Вече си на двайсет. Оттук нататък ти се грижи за него. Аз вече нямам сили, до гуша ми е дошъл. Ти го закарай там“. И аз го закарах. В клиниката на доктор Мърфи. Настаних го, а той залян до козирката. Тъкмо си беше направил ново чене. И нещо почна да ми приказва, знаех какво се опитва да ми каже. Искаше да му махна зъбите. Беше платил двеста и шейсет долара за ченето си. Какво, по дяволите, щях да правя с ченето на моя старец? Най-много да го загубя. И му викам на санитаря: „Виж, той така или иначе ще го затрие нейде, така че по-добре се погрижете за ченето му“. И те му ги сложиха в една кутия, видях ги, когато го направиха.

Франки спря за малко, после продължи.

— Седмица по-късно отидох да го видя. Искам да ти кажа, че го обичах това старо копеле. Никога не е удрял човек. А Санди направо го правеше луд, чекнеше се къде ли не и с кого ли не, а той нищо не можеше да направи. Не беше лош човек. Така че отидох там и се видях с него.

Обикновено се събираха в склада. Имаше вид, бяха наредили маси и телевизор, изглеждаше досущ като някой шибан бар. Не знам, може и така да са го искали. Получаваха питие в девет часа, едно на обяд и едно в шест, а цялото място гъмжеше от бутилки. Всеки път, когато решеше да се настанява там, старецът ми обикновено навиваше още двама и те всеки ден идваха и скриваха пиене на едно място в гората, където им кажеше той. Един ден ми разправи, че имало един, който през цялото време бил толкова къркан, че не знаел къде се намира, а пък кракът му дори не бил стъпвал в гората. И започнали да го следят по-отблизо. Той обаче не знаел, че го следят, и си идвал спокойно с колата, спирал на двора, пъхал се под нея с чаша или нещо подобно и източвал от радиатора, предварително напълнен с водка. Те мислели, че той жули антифриз. Винаги си уреждали някой да им

внеся торбички за клизма, пълни с алкохол. Нощем излизали и гледали в резервоарите на всички самосвали. Винаги имало някой от групата, който си кътал бирата там.

И тъй, отивам аз там и го намирам с някакъв негов приятел. Един от ония, с които той обикновено работеше. И двамата бяха на парaldeхид. Чаша с вода, това му е достатъчно на човека — той си има капкомер и каничка, изсипва от материала в чашата и малко вода, и те си стоят там, отпиват си, телевизорът си върви, зяпат някакво състезание или нещо от сорта, без да знаят въобще какво гледат, цигарите им димят в ръцете и накрая догарят между пръстите им и човек усеща миризмата на изгоряла кожа. И тогава вдигаш врява и чак тогава те идват на себе си и разбират какво става. Аз им вдигам врява, а те ме зяпат и казват: „Да, да“. Оставят цигарите и си оглеждат пръстите и после пак ги вземат, нищо не усещат.

На тоя пич името му беше Бърк. И двамата със стареца ми бяха на успокоителни. И двамата воняха като скунксове. Ама страшно ти казвам, като скунксове. Оня материал, от който си правеха алкохол, мирише гадно. И моят дъртак почна да се оплаква. Изкарал бил вече една седмица там, чувствал се много добре и си искал обратно зъбите. А санитарят не може да му открие ченето, търси до побъркване, ама го няма. Чисто ново чене, а онзи не може да открие къде го е заврял. А дъртакът вече се чувства добре. Иска да плюска и ченето му трябва. А Бърк, разбираш ли, спи през целия този скандал.

Франки продължи да разказва.

— Отидох да видя човека. „Виж, викам му, старецът ми си иска ченето. Вече се е посъвзел. Няма да ухапе никого. Къде му е ченето?“ А онзи ми разправя: „Не знам къде му е ченето. Пъгнах шибаните му зъби в една кутия и кутията си е там, ама зъбите ги няма“. Двамата с Бърк дрънкат за шибаното чене, откакто бях дошъл. Просто не знаех какво да направя. Не ги ли намереха, щях да му купя ново чене.

И аз се върнах при тях. Бърк вече се беше ококорил, поне зъркелите му бяха опулени, а пък моят старец вече съвсем се беше разпищолил и направо произнасяше реч като предизборен политик, даже и без зъбите си. „Ама че шибано място. Човек идва тук и му отмъкват зъбите, шибани копелета“, дъра-бъра, само плямпа как бил останал без зъби, а Бърк през това време започна да се надига все повече и повече и накрая започна да се кикоти като луд. Той пък имал

два комплекта ченета. Неговите и тия на моя старец. Е, тогава си помислих, че старецът ми ще го убие като едното нищо. Измъкна ченето от устата на Бърк, изтри си го в ръкава, пъхна си го в устата, и старото копеле вече почти изтрезня. „Виждаш ли? — вика ми той. — Виждаш ли, дребно лайно такова? Вземи се стегни и стой далеч от този шибан алкохол. Виждаш ли какво ще стане с теб? Изчезвай оттук, отивай да вадиш сериозни пари и стой далече от тоя шибан педал Бърк.“ И продължи да бърка Бърк. Казвам ти, имаше право. Винаги съм си мислил, че има право.

— Да, ама те спипаха, докато забогатяваше — ухили се Ръсел, — точно заради оня дебел дребен плъх. А сега пак се хващаш с него и пак ще те спипат.

— Не съм се запознал с теб на танцова площадка. Набий си го добре в главата. Ти пак си изнасилваш късмета и също могат да те спипат.

— За това, което правя ли? — запита Ръсел.

— Няма значение. Колко имаше по-рано?

— Година и половина.

— Плюс онова, което са ти дали за извършването му. А всички хора там ще ти вземат здравето задето си крал кучета, за Бога!

— Да ти кажа ли нещо? — каза Ръсел. — Обзалагам се, че няма да го направят. Обзалагам се, че дори няма да ми пръснат задника за това. Ами това е най-лесната работа, която човек може да свърши. Например тази сутрин отидох в Съдбъри. Много тъпи лайнари. Качват се горе, после слизат по стълбите и пускат кучета. Не знаят какво правят. Седя си там и си мисля, че мога да паркирам в двора им, стига само да поискам, а те няма дори да ме видят. Пускат куче, което струва четиристотин долара, точно от вратата до теб, то лае, лае, лае, аз му викам: „Ела тук, момчето ми, ела тук“. Помахвам му с едно парче месо и то веднага скача при мен. Ха си се опитал да влезеш в къщата му и то да е там, сигурно ще ти отхапе крака. Но му покажи едно парче евтино агнешко месо за осемдесет цента и само след две минути вече е твое. Днеска отмъкнах един лабрадор, много красив пес, скача върху месото и пуска лиги навсякъде, размахва опашка като вентилатор, щастливо като прасе в лайна, защото яде месо и го чешат между ушите. Това куче направо вече умира за мен. Нали говорим за пари, чак в събота ония тъпи копелета ще разберат, че то е изчезнало, а следващата

седмица ще го шитна във Флорида за два стотака, без дори да удрям човек по главата. Фасулска работа.

— Какво са две стотачки — изсумтя Франки. — Джони говори за по десет бона на калпак.

— Да, ама той не каза как ще ги пипнем тези парички, щото е готов да напълни гащите, ако се наложи да го прави сам, и иска ние да му свършим тази работа и да си рискуваме задниците, а той да си седи на безопасно място, без да прави нищо. Не го чух да споменава нещо конкретно. Изведнъж реши, че трябва да се ядоса, защото някой бил вземал нещо или пък бил правил нещо и не знам к'во си.

— Кажеш ли, че някъде има нещо за гепване, значи то е там — каза Франки. — И ако те наеме да свършиш работата, човекът с право се тревожи да не се обърка нещо и да я осереш, това е всичко. Не може да го обвиняваш за това. Негово право си е.

— Аха. Много е внимателен, няма що. Колко ти лепнаха последния път, когато те прецака? Някъде към шейсет и осем месеца, нали?

— Пет години и половина. Вината не беше негова. И той лежа, не забравяй.

— Нищо не забравям — възрази Ръсел. — Нали той беше човекът, който организира тогавашната работа? Сега пак има нова блестяща идея. Добре. Аз и Кени, дай ми още една седмица с Кени, ще сме събрали към двайсет добри кучета и ти гарантирам, че коката ще бъде там, а аз ще бъда при коката, ще си гушна мангизите и изчезвам. След един месец си купувам мотор „Мото Гуци“ и вече никой няма да ми дава акъл.

Един сребрист влак пристигна от Кеймбридж. На червената табела отпред пишеше КУИНСИ. Той скри гледката към едрия мъж, който тъкмо приключваше с изтриването на последната буква от САУТИ и започваше с Д от останалата част на надписа.

— Да разбирам ли, че се отказваш? — попита Франки.

— Ето какво — каза Ръсел, — иди и се виж с човека. Виж дали можеш да измъкнеш от него някаква информация. Аз ще съм наблизко. Ако разбереш за какво става дума и проявяваш интерес, окей. Ако решиш да участваш, всичко е наред, идвам и аз. Без да се интересувам. Ако обаче продължава да настоява да ме изрита, не ме брой. Нямам

намерение да си губя целия следобед с тъпотите му. Със сигурност няма да го направя.

3

— Той ще участва — каза Франки. — Можел да избира и решил, че е по-добре да е вътре в играта.

— Не мога да обвиня човека, че се чуди — отвърна Амато. — Ако ситуацията ме постави и мен пред такъв избор, вероятно и аз нямаше да съм тук. Така, ако приемем, че ти все още си навит да участваш, кой друг можеш да вземеш с теб? Имаш ли си някого наум?

— Нямам. Не знам дали Ръсел още се интересува от тази работа, но и да е така, каза ми, че единствената причина да не дойде, е, че не си му казал да дойде и затова не е дошъл. Но дори и така, всичко е наред. Не те гони карез, няма проблеми.

Амато за момент остана мълчалив. После промърмори:

— Франки, просто този тип не ми харесва нещо, разбираш ли? Просто не ми харесва.

— Той е стабилен — каза Франки. — Първия път, като го видиш, ти се струва, че се дърви много, но иначе си е точен пич.

— Кого бихме могли да използваме и двамата, след Доктора.

— Да. Аз самият не бих имал нищо против да му видя сметката на този кучи син, когато се почувствам по-добре.

— Не мисля, че ще се наложи — каза Амато. — От известно време никой не е виждал Доктора. Това поне чувам.

— Така ли? — попита Франки. — Чудя се къде ли може да се е заврял.

— Ами, как да ти кажа, никой не знае. Когато беше в Сан Франциско, вършеше работа за групата. Все повтаряше, че искал някога да се прибере там. Оплакваше се, че тук му било прекадено студено.

— Тогава сигурно е отишъл там — предположи Франки.

— Сигурно — каза Амато. — Разбира се, това го чух от Дилън. Той се знае с човека.

— О!

— Дилън нещо не изглежда добре. Бях в града завчера и го видях. Блед като платно, не му казах нищо, ама хич не ми хареса.

— Дилън остарява.

— Всички стареем — обясни Амато. — Нали видя как позволих на оня дребен лайнар да ми се дърви завчера? Никога досега не съм позволявал това на никого. А сега през цялото време крещя на децата, за Бога. В продължение на цели седем години успях да зърна тия дребни копеленца само веднъж месечно, а сега, когато съм си вкъщи, през цялото време им крещя. Непрекъснато се заяждам с жена си. А преди това никога не съм й вдигал скандали. Не че не съм имал разправии с нея, но не и такива непрекъснати разправии като сега. А аз се заклек, когато бях на топло. Заклек се, че когато изляза, ще изцеждам сока на живота от всяка свободна минута прекарана навън, докато съм жив. Ако пак ме тикнат някъде, моля се само да мога да си лягам, без някой задник да си навира през решетките оная си работа в лицето ми. А правя ли го това? Не. Разбира се, че не го правя. Както и преди, пак съм си същият тъп задник.

— Ръсел може да вдигне кръвното на всеки — съгласи се Франки. — Така е устроен.

— Да, ама тогава никой не можеше да ме изкара от нерви. Даже и това копеле не би могло да го направи. Ако ставаше за работата, щях да го взема. По дяволите, няма да се женя за него. Това, за което ми трябва и което ми е на ума, е дали става за тая работа. Ако мислех, че става, щях да го взема.

— Да не си промени мнението? — запита Франки.

— Не знам. Разпитах тук-там за него. Нали разбираш, трябваше да го направя внимателно, да не вземе някой да си помисли, че трябва да ми свърши някаква работа. Не ми трябва такава беля на главата. Просто се боя, че той не е точният човек за тая работа. Ако такъв като него оплеска нещата, хора могат да пострадат, а на мен такива главоболия не ми трябва. Няма нужда от такива неща, нали разбираш? Ха си гръмнал някого, и край, казваш сбогом на мангизите. Такива неща изобщо не трябва да се допускат. Трябва да вземаш само хора, на които при никакви обстоятелства няма да им избие чивията. Тази работа не е свързана с банка, дето тези, които работят там, са готови всеки един момент някой да нахлуе и да се опита да ограби банката, и

тъй като парите не са техни, веднага да ги дадат. Ония там изобщо не са такива хора. Те веднага посягат към ютиите си.

— Герои — каза Франки.

— Герои — повтори Амато. — Те са съвсем други хора и някои от тях реагират, човек никога не знае кога на някого от тях ще му се вдигне кръвното и ще създаде проблеми и тогава трябва да гръмнеш някого, не дай Боже. Някои от тях се мислят за много печени. И когато някой влезе да им обере паричките и те го видят, че целият трепери, тогава могат да му извъртят някой много готин номер и нещата тотално да се оплескат, ама тотално.

— Нали отново нямаш предвид оная работа в Норт Енд, Джони? — запита Франки.

— Кое, барбута ли? Неее, този път е различно. Макар че трябва да ти кажа, че все още си мисля, че би могъл да свършиш онази работа, ако обмислиш добре нещата и отидеш с точните момчета, дето знаят какво да правят. Някой ден някой тарикат ще друсне крушата там и ще си натъпче хубавичко джоба. Ама много яко ще си натъпче джоба.

— Иска ми се да се срещна с тоя пич след това — рече Франки. — В смисъл, ако изобщо ми се налага да се срещна с него, по-добре срещата ни да мине бързо. Шибана история. Мислил ли си някога върху това? Там на ъгъла има човек в телефонната будка. Ей, ама големи тарикати са тия от телефонната компания — да сложат телефонна будка именно там, а? На прозореца пък седи друг човек, който не отделя поглед от оня в будката. Мини покрай онова място и през най-студената нощ на зимата, ушите ти ще окапят, а оня пич си стърчи в телефонната будка. И не прави нищо. Сега, като се замисля, сигурно така си вади хляба. Май не ми се иска да се захващам, но нещата са ясни като бял ден. Изобщо не трябва да се притесняваш, че някой може да излезе, щото оня стърчи там, там има една алея, и се обзалагам, че в оная стая има не повече от петнайсет горили с ютии, готови да надупчат всекиго за секунди.

— Каквото и да е, там бъка от мангизи — каза Амато.

— Понякога губят много мангизи, щото зарът се обръща. Само влизаш и прибираш кинтите, а те никога няма да посмеят да извикат полицията, няма да има ченгета да ти търчат по петите, просто минаваш покрай щанда за рибени сандвичи на Били, качваш се по стълбите и си опекъл работата си за цял живот. Да, и Дилън веднага

хуква подире ти в компанията на още петдесетина типове, още преди да си мигнал. Чух за това място още когато бях на четиринайсет години, да, на толкова бях тогава — каза Франки.

— Дъщеря ми е на четиринайсет.

— Господи — въздъхна Франки, — как лети времето.

— Направо да не повярваш. Тя е само на четиринайсет. Оня ден си забрави нещата върху нощното шкафче. Гледам някаква светлосиня картонена кутийка. Отварям я и опааа! Пие хапчета. Пие антибебе хапчета.

— Стига бе! — учуди се Франки.

— Направо не повярвах на шибаните си очи — каза Амато. — Викам на Кони: „За Бога, ще ми кажеш ли какво става тука?“. А тя ми казва: „К’во се пенявиш толкова? Всички вземат хапчета“. А аз ѝ разправям: „К’ви ми ги дрънкаш, ма, к’ви са тия всички? Защо ги взема, по дяволите? Веднага си отваряй устата, не ме карай да ти тегля думите с ченгел. Пет пари не давам за останалите боклуци“. И веднага, разбираш ли, се превръщам в гадно копеле. „Да не искаш да надуе корема?“, пеняви се тя, ама наистина пяна излиза от устата ѝ, без майтап. Направо не можех да повярвам на шибаните си уши. Викам ѝ: „Кони, за Бога, тя е само на четиринайсет. Четиринайсет. Не мислиш ли, че малко е подранила?“.

— И аз така мисля — съгласи се Франки.

— Да. А тя знаеш ли какво ми отговаря? „На колко години беше Розали, когато ходеше с нея?“

— И на колко години беше? — запита Франки.

— На осемнайсет. Съвсем друго е. Само че, разбира се, това не ѝ го казах. Винаги съм отричал това, когато ме е питала. А и Розали тогава не вземаше хапчета. Ако си представиш само колко треперехме всеки месец... Както и да е, гола вода беше в кревата.

— Стига бе, толкова страхотно парче беше — каза Франки.

— Беше страхотно парче, ама не даваше да я пипна между краката. По дяволите, сигурно щях да вляза по-лесно във Форт Нокс. Майтап, ама в обратен смисъл, нали разбираш? Всеки път ѝ редях как съм безумно влюбен в нея и всякакви такива лайна. Трябва да съм бил голям задник, щом съм го казвал. Тя обаче всеки път лежеше като труп. Все едно да чукаш някакъв кочан. Какво ли не пробвах, обаче не ще. Викам ѝ: „Розали, за Бога, няма ли да вземеш някакви предпазни

мерки? Не искаш да забременееш, нали?“. И тя веднага отваря клапаните и почва наводнение от сълзи. Било смъртен грях, глупости някакви. Тогава си мислех, че съм голям задник. Май тогава наистина имаше любов. Сега като си помисля, не знам защо го направих. Чудя се колко ми е бил акълът да ѝ търпя всичките номера, само и само да я изчукам.

— Ама си я биваше, де.

— Снощи гледа ли мача? — запита Амато. — Аз го гледах. Бях си вкъщи. Кони накрая си легна. Ченето ѝ се схвана от много мелене. Затова ми харесва телевизията. Можеш да изключиш звука по всяко време. Много як мач беше. Гледа ли го?

— Бях излязъл — каза Франки.

— И така... — продължи Амато. — Завчера вечерта видях Розали, на булеварда. Кони ме накара да спра да купела хляб. Чудя се на акъла си защо го направих. Аз нали не я карам да ми върши работата? Защо, по дяволите, ми трябваше да спирам, когато се прибирахме, и да ѝ върша работата? Както и да е, скивах Розали. Станала е по-голяма и от бъчва, кълна се.

— На времето беше страхотно парче — пак повтори Франки.

— Да, ама се омъжи. Нали само това ѝ беше на ума. Все тая мисъл я глождеше докато я чуках. Мен пък все ме глождеше друга мисъл, защо всеки път лежеше като умряла. Тя се притесняваше, как така, по дяволите, ще се омъжи за мен, нали съм женен за Кони? Аз пък хич не исках и да си го помислям дори. Да се женя още веднъж? Мерси, не ме е таковал луд. Обаче на нея все това ѝ беше на ума. Сега е бременна. Сигурно с петото, предполагам. Страхотно парче, викаш. Обзалагам се, че сега не може да обуе и моите гащи, такава буца е станала. Всичко отива по дяволите, ако проточиш много нещата. А Кони ми разправя: „Не ти харесва какви ги върши дъщеря ти ли? Ами чудесно, тогава разговаряй с нея, тъпи татко, дето изкара шест-седем години в затвора докато тя растеше. Разговаряй с нея. Ти ѝ обясни колко пропаднало момиче е“. Разбира се, Кони и думичка не отваряше за тия неща докато бях на топло, де да знам какво е ставало, по дяволите? Откъде можех да знам? Ама вече нищо не можеш да направиш. Вече нищо няма значение. Само дето ми се вдига кръвното, това е всичко.

— Виж, пет пари не давам колко ти се вдига кръвното. Ти поне имаш семейство и деца.

— Още ли не си направил сефтето? — запита го Амато.

— Знаеш ли какво направих? Отидох в изправителния център. Все едно наистина съм се вързал на лафовете им, дето пишеха в лайнните си брошури. „Имаме нещо за вас. Един завод в Холбрук търси монтажници. 130 долара на седмица. От четири следобед до полунощ. Стабилна работа, така няма да се заплетете в нови бели.“ Направо вълшебно. Аз живея в Съмървил. Как, по дяволите, ще се добирам до Холбрук в четири следобед? Ами как ще се прибирам къщи посред нощ? А те знаеш ли какво ми викат, а? Можеш ли само да си представиш? „Купете си кола. Трябва да имате кола, за да можете да вършите тази работа, а ние ще ви помогнем да си приберете шофьорската книжка.“

Франки се замисли, после продължи.

— Да си купя кола, ама с к'во, с въшки ли? Нямам и пукнат долар. Защо, по дяволите, си мислят, че имам нужда от работа, като живея у сестра ми и се храня там? Да топля на някого мястото? Нямам нито пари, нито кола. „Можете да се уредите някой да ви вози“, представяш ли си? Точно така. Всеки ден да се изтъпанчвам още от сутринта на площада и да чакам някой да тръгва към Холбрук, че да му се моля да ме вземе. Тъпи копелета! Викат ми: „Преместете се да живеете там“. Можеш ли да си представиш? Продължават да дъвчат същите лайна. Нали трябва да имам мангизи, за да си взема квартира. Ако имах мангизи, щях да се преместя там или на някое друго място. И най-малкото — нямаше да си троя нервите с тях. Ужасно били съжалявали и тем подобни. Само това можели да ми предложат в момента, били сигурни, че човекът, дето наема хора, щял да ме вземе, дрън-дрън. Отивам в социалната служба да взема някакви мангизи и след това да се преместя там. Отивам там, обаче на оня задник му се повдига само като ме види. Да си бил изпиел кафето и не знам к'во още. Теглих им една майна и това беше. И тогава видях Ръсел. Тъкмо минаваше оттам. Кани се да купува хотел или нещо подобно някъде след две седмици.

— Ха, ще купува хотел с продажбите от крадени кучета — каза Амато.

— Той се занимава само с това. Събира мангизите и си ги къта, докато събере достатъчно, за да си купи нещо. Именно това искам да направя и аз и съм си намислил нещо. Първо обаче трябва да събера мангизи, за да купя стоката.

— За какво точно става въпрос?

— Знам един пич. Видяхме се с него и той естествено ме попита как вървят нещата. Ударихме по две бири, той черпи и после ми казва, че щял да ходи на едно място и ако искам, може да отида с него, можело нещо да се уреди и за мен. И така, отиваме на въпросното място, а там всичко в кинти. Само двайсетачки. Ама досущ истински. Ако имах малко мангизи, щях да си купя от стоката. Ако имах един бон, щях да си купя двайсет бона ментета. Ама да ти кажа, и под лупа да ги гледаш, изобщо не можеш да ги разбереш, че са ментета.

— По-добре му звънни на тоя юнак и му кажи сбогом — посъветва го Амато. — Ще го сбарат още на мига. Най-добрия съвет, дето мога да му дам, е да пласира първото менте в някоя аптека и да си купи нова четка за зъби. Щото ще му потрябва.

— Джони, не си прав — възрази Франки. — Стоката наистина е добра. Хартията си я бива, мастилото също, цветовете са точни, казвам ти. Добре ги огледах. Тоя майстор трябва да си продаде част от стоката на правителството. По-добри са и от истинските.

— Тоя юнак се казва Чъби Райън.

— Не го знам.

— Няма и как да го знаеш — каза Амато. — В Атланта е, на топло. Лепнаха му десет години за тая готина стока. Смешно, а? Да ти кажа ли нещо? Съгласен съм с теб. Стоката е превъзходна. Абе, почти перфектна. Шибаният Чъби може да е голям майстор на ментетата, ама за останалото няма и грам мозък. Също като твоя приятел тука — кучешкия фен. Не че имам нещо против него. Той просто е гола вода. Такива като него, дето все дружиш с такива, ами те са единствените, дето са по-тъпи и от Чъби. Защото единственото нещо, за което тая стока става, освен да си избършеш задника с нея, е да ви я пробутва на такива като вас, дето и хабер си нямате какво ще ви се случи още на мига, когато излезете и почнете да я пласирате. Затова и цената е толкова ниска.

Знаеш ли какъв е номерът с тая стока? Чъби си въобразява, че живее в някаква страна на чудесата. Няма акъл и за две стотинки. Той

си мисли, че стоката е добра и ще си я пласира всичката сам, ще отиде на кучешките състезания и ще пласира цялата партида, представяш ли си? И така и направи. Пласира десет бона съвсем сам-само за една нощ. Петстотин от тия шибани красиви хартийки и всичките с един и същи номер.

Разбира се, ония типове, дето държат кучешките борби, са тъпи като задници. Сигурно е. На тях никога и през ум не им е минавало, че залаганията на кучешки борби е много добро място за пласиране на ментета. Ама хич даже. И те никога не са обучавали касиерите си да внимават за такива. И, разбира се, касиерите са къорави като деветдесетгодишни бабички. И тъй, оная нощ Чъби бил там, пръскал наляво и надясно двайсетачки и никой нищо не видял. Ама на следващата нощ на залаганията, когато Чъби се върнал за осмата гонка, там имало само деветстотин ченгета и федерални. И можеш ли да си представиш какво им е изтърсил? Когато му прочели правата и всички останали лайна, че не е длъжен да казва нищо, дъра-бъра, и ако не го е знаел тогава, сега вече го знае със сигурност. Казали му, че е арестуван за фалшифициране на пари. А той само ги изгледал ококорен и им изтърсил, представяш ли си? „Ама аз ги топих в кафе и те вече изглеждат стари“...

След малко Амато продължи да разказва.

— И какво направил той? Дали му да се обади по телефона и той се обадил на Майк, а Майк му казал да си държи устата затворена. Отива Майк там, гледа, все познати физиономии. Та отива той там и всички му се смеят в лицето, ама ще се скъсат, Майк само пита: „К’во става?“. А те му показват докладите и стоката. И тогава Майк отива при клиента си. Влиза в килията, само го изглежда, а Чъби изтърсва: „Ей, така се радвам, че те виждам“. А Майк само го изгледал и му казал: „Чъби, ще ти дам един безплатен съвет. Признай се за виновен“. И си излязъл.

Това ви е основният проблем на вас. Знаете как да правите нещата, но за другото си нямате мозък и за две стотинки. Нямате грам въображение. Единственото нещо, дето ви е на ума, е да направите първото нещо, в което има печалба, и толкоз. Само дето преди вас може би петстотин човека са направили същата работа, след което всеки знае какво следва, и въпреки всичко вие като папагали повтаряте същото, а те само ви дебнат и ви скачат на врата. Вместо да потърсите

някакъв друг начин, нещо, дето друг не го е пробвал преди вас или просто да постъпите на работа в Холбрук и да си бачкате от тъмно до тъмно. Всичко останало е загуба на време, а и освен това е опасно, щото ще лежиш на топло.

— Добре — съгласи се Франки, — да речем, че си намерил този човек с другия начин. Каж ми тогава какъв е този шибан начин? Само не ми казвай, че става въпрос за барбута, щото нямам никакво намерение някоя нощ да мина по оная уличка зад щанда за рибени сандвичи на Били и да осъмна в моргата на болницата в Еверет с два куршума в тиквата. Няма да стане. Трябват ми мангизи, ама нямам намерение да хвърлям петалата докато си ги набавя.

— Какво ще кажеш да си поговорим? Преди да вземем решение. Как мислиш, кучешкият фен може ли да удари някоя игрална зала?

— Ами според мен е фасулска работа. Че кой не може. Можем да намерим някоя, в която няма юнаци с ютии. Само дето там се въртят по-малко мангизи, отколкото при барбута, там е работата. Ония зали с барбута ги пазят добре. Не можеш да ги удариш, освен ако си наистина толкова тъп, че да си мислиш, че няма да ти пръснат мозъка докато го правиш.

— Има една игрална зала, дето можете да я ударите — предложи Амато.

— Знам поне десет такива, дето мога да ги ударя, Джони — каза Франки. — Ама след това няма начин минимум по осем брикета да не ми хукнат по петите.

— Споко. Удариш ли точно тази зала, на никого и през ума няма да мине да те гони.

— Що така? — любопитства Франки.

— Щото, когато тази работа стане, те няма да разберат кой се крие зад нея.

— Не знам защо, ама тая мисъл хич не ми вдъхва спокойствие, Джони.

— Нямам предвид нас. Имах предвид, че съм наясно как мислят тия типове. На тях и през ум няма да им мине, че това може да сме ние. Те още на мига ще нарочат за тая работа един пич, ще го намерят, ще му видят сметката и това е. А ние двамата с теб и оня дребния, ако въобще се спрем на него, ще си гушнем 40–50 бона. Проста работа.

— Не знам, не съм сигурен дали мога да натопя някой невинен за тая работа — каза Франки.

— Няма нужда да топиш когото и да било — възрази Амато. — Той самият се е натопил. Тая зала е на Марк Тратман. Това е втората му зала. Първата му зала я обраха. И знаеш ли кой свърши тая работа? Самият Марки.

— Стига бе — не повярва Франки.

— Той я свърши, и после стана една, да си такава майката. Един от обраните бил доктор, имал брат, дето бил щатско ченге, и оня се заканил, че ще завре всички на кучето в гъза, ако не върнат парите на брат му. Та те се принудили да му ги върнат, не знам колко точно, три или четири бона, за да му запустат устата. После отиват и се срещат с Тратман. Той почва да си скубе косите. И те му се връзват.

И сума ти време всички пикаят кръв, както става винаги в такива случаи, и минава цял месец; и повече никой не смее да отвори зала или каквото и да било, после обаче някой се обажда, мисля, че беше Томи Болс, и вика: „Ебал съм му майката“, и наема някъде към десетина пича да пазят, и отваря зала, и нищо не се случва. Поглеждат към залата на Теста, и там нищо не се случва. След още някое време и други отварят, и всички са щастливи.

И тъй, една вечер момчетата се събират и приказват, пият си, и един от тях казва: „Каква странна работа, как е станал тоя удар и всички страшно се изнервили, а сега всичко било спокойно и никой не пробвал да направи нов удар. Сигурно щото всеки е сложил повече охрана“. И тогава в тоя момент Марки се пръска от смях. Направо не може да се сдържи. И той им казва, представяш ли си? Той им казва каква била работата, че той самият я бил свършил. Наел двама хлапаци да го направят, двамата получили по пет бона на калпак, били две момчета, дето били вършили такава работа, а той се знаел с тях, и гушнал близо трийсет бона.

— Тоя трябва да е страшен късметлия щом не са му пръснали черепа — каза Франки.

— Ами така е, страшен късметлия си е. Трябва обаче да си наясно с Марк. Всички го харесват. Той е страхотен пич. И виж само кога разбират: когато всички отново отворили. Ако го бяха спипали, когато всички зали бяха затворили и всички се бяха изпокрили в миша дупка и се гърчеха с празни джобове, тогава сигурно нямаше да му

простят. Обаче не го спипаха, а пък когато работата се разкри, на кого му пука, нали не бяха техни пари. И стига да не се повтаря номерът, щото иначе клиентите няма да ги хванеш да дойдат отново да залагат, ако не са сигурни, че залите са защитени добре, а тъй като те наистина са защитени, всички са спокойни. Ето това е другият начин.

— И к'ва ще ми е ползата от тоя начин? — запита Франки.

— Ами ще ти кажа — отвърна Амато. — След като излязох, ходих там два пъти. Една вечер се сблъсках с Марки, бях в града да огледам как вървят нещата, къде какво има, и се сблъсках с него. Ударихме по две питиета, а той ми вика, че залата работела и да съм я посетял да поиграя. Така че ходих два пъти, и двата пъти в сряда. Той я отваря два пъти седмично, в сряда и петък. Има хора, дето ходят в сряда, неколцина, дето ходят и в двата дни, но основно са две групи: едната ходи само в сряда, а другата — в петък. На вечер се въртят някъде към четирийсет бона.

— Нещо не вярвам — изсумтя Франки.

— Бях там, казвам ти. Имаше един куку с едни лайняни кадифени панталони и той и двата пъти имаше у себе си най-малко пет бона, там някъде. А това беше само което успях да зърна. Повечето хора, които ходят по такива места, носят повече мангизи, отколкото си виждал, защото понякога, като им дойде лоша карта, се овътрят лошо. Така че влизаш вътре, обясняваш културно на всеки какво се иска от него и ще извадиш поне още десет бона.

— Не е зле.

— Там има доста момчета — продължи Амато. — Бях там, чух ги да разправят, че Марки току-що се бил развел отново и затова организирал малко тържество. Извикал две курви, дето яката се олигавили една друга, и всички си прекарвали времето много яко, само че другите момчета много се ядосали, че не бил ги поканил. А той бил казал: „Само приятели, без клиенти“. Само че някои от момчетата, дето ходели в петък, разбрали за тая работа и също отишли. „Те са добри клиенти — казал Марки. — А добрите клиенти са все едно добри приятели, така пише в моя правилник.“ И така разбрах, че в петък има повече мангизи, отколкото в сряда. Въпросът е кога да ударим. Все още си мисля, че сряда е по-добрият вариант, щото в петък заведението става различно. През седмицата е доста спокойно, но в петък и събота се събира доста народ, едни пристигат, други си

отиват, чукаат и всичко останало, а това много усложнява нещата, щото трябва да мислиш за сума ти работи, вихрят се разни празненства и к'во ли не. Не съм сигурен, но си мисля, че може би в петък идват разни хора, дето не ходят в сряда, такива, дето е по-добре да не ги пипаме. Когато бях там в сряда, не видях там никакви печени пичове, така че в сряда си е по-добре.

— Как ще делим? — запита Франки.

— На три — каза Амато. — Аз вземам една трета.

— Много е, Джони.

— Не и за тая работа. Знам къде е и знам какво трябва да се прави. Полага ми се една трета по право. Ти как ще делиш с другия човек, не ме вълнува. Можеш да вземеш оня побъркания или някоя друг да ти свърши работата за пет бона, а останалото си е твое, това не ме бърка.

— Когато и да взема с мен, делим по равно — каза Франки.

— Това си е твоя работа.

— Ти не си излагаш задника.

— Сигурно — каза Амато. — Те ще ме изчислят още на мига, в който прекрача прага. Неее, в същата нощ няма да се мяркам и на триста километра оттам. Ще бъда някъде, където да е пълно с хора около мен и всеки да може да свидетелства къде съм бил в този ден и този час. Нали разбираш, затова се спирам на теб. Всичко е готово, остава само да покажа на нужния човек къде се намира работата, която трябва да свърши. Аз не мога и да припаря там, а ми трябва човек, на когото да се доверя, който няма да ми каже, че са събрали само трийсет бона, а всъщност са били петдесет, и да ме преобат и аз да не мога да проверя по никакъв начин. Аз ще бъда човекът, който съставя плана за удара. Имам нужда от две момчета, които да свършат работа така, както им кажа.

— Няма проблеми. Брой ме. А сега какво ще правим с Ръсел?

— Какво да правим с него? — запита Амато.

— Пак смятам, че той трябва да е другият човек — настоя Франки. — Ти вече свикна ли с тая мисъл?

— Пет пари не давам. Ако искаш, можеш да вземеш със себе си в оная шибана дупка и Тарзан, стига само да го научиш какво да прави. Мен друго не ме интересува. Искам само да намериш човек, който ще свърши точно работата. Тоя трябва да се отличава само в две неща,

разбираш ли? Трябва да е куражлия, а ти нали ми разправяш, че имал здрави топки, значи тук работата е наред. Другото условие е да е човек, когото моите шефове не познават.

— Господи, Джони, Чайна Танзи ме познава.

— Чайна не го брой — каза Амато. — Чайна е в Луисбърг и ще остане там дълго време. Бичи мебели за правителството или нещо от този сорт, а там има доста момчета, които не го долюбват. Те смятат, че и на него е трябвало да му лепнат петнайсет-двайсет години в Атланта като на всички останали, забъркани в тая работа, а не пет. По дяволите, той има досие, по-дебело от това на всеки друг, забъркан в тая работа, и въпреки всичко му дават само пет години и не в един и същи затвор с тях, а това съвсем естествено кара момчетата да се чудят, нали разбираш? Как така? По едно време се говореше даже, че Чайна не е и в Луисбърг. Били го пъхнали в някаква програма за защита на свидетелите, всеки ден го тъпчели с пържоли, водели семейството му при него и си лафели. Е, някой казва, че това не било вярно, не знам. Но вече никой не му обръща никакво внимание. Вече го забелязах.

— Ами добре — съгласи се Франки. — Тогава ще питам Ръсел. Не знам дали има някакви познати.

— За какво е влязъл в панделата?

— Ами честно да ти кажа, не знам. Нали знаеш как е, ако човекът реши да ти каже, ще ти каже. Той обаче не ми каза. Доколкото разбрах, той и още един пич решили да ударят една аптека. Аптеката била денонощна. Е, другият хлапак бил от ония, дето бесовете никога не го напускат, имал пистолет и станала голяма тупурдия. Почнал да стреля, след като събрали стоката, онзи де, дето бил с Ръсел, така разбрах. И двамата имали една и съща марка пистолети и си мисля, че Ръсел сигурно е разменил пистолетите. Човекът от аптеката бил ранен, но успял да улучи онзи, когото Ръсел бил взел със себе си. Както и да е, Ръсел на делото изкарал работата така, че убитият бил организиран всичко, бил наел Ръсел да му помага и всичко останало. Ръсел бил просто някакъв изпълнител, дето тръгнал с другия без изобщо да разбира за какво става дума, да му били погледнели досието от войната и всичко останало. Предполагам, че на войната се е представил добре. Така че се е измъкнал с минимални загуби, иначе са щели да му одерат кожата.

— Сигурен ли си, че няма да тръгне надрусан по работата? — запита го Амато.

— Той взема всичко насериозно. Ти го чу. Много трезвомислещ пич е. Знае какво прави. Не се заема с нищо, с което няма да се справи.

— Човек трябва да е сигурен във всичко. Хора, дето обират аптеки, невинаги го правят само заради парите. Понякога пострадват и странични хора, а те самите се нуждаят от някои лекарства и не могат да си ги набавят по никакъв начин. И не могат без тях. Ако такъв като него не си набави дрогата, ще се гръмне, нали разбираш?

— Виж — продължи да го убеждава Франки, — Ръсел е луд на тема мотоциклети. Това му е единствената слабост. Първия месец, след като се запознах с него, през цялото време само се псуваше и стенеше, че продал своя шибан мотоциклет. Май имал „Мюнх Мамут“, едно от ония чудовища. Трябвало да продаде мотоциклета, за да плати на шибания си адвокат. Тъй че ако в тази работа имаше замесен мотоциклет, в никакъв случай нямаше да го взема с мен. Той щеше да издивее още на мига, в който го възседне. Питаш за дрогата ли? Използва дрога, но това е всичко, не е пристрастен.

— Защото тук единственото нещо, от което нямаме нужда, е да наемем някакъв пич, дето още като влезе, ще превърти, ще почне да гърми и ще нарани или убие някой друг. Защото в такъв случай ще трябва да се обадят в полицията и тогава всички се озоваваме в комплект в лайната до шиите. А Марки го е правил този номер спокойно и по-рано. Тъй че и този път пак ще го направи, пак внимателно като последния път, ще хване няколко момчета, които ще свършат работата както трябва. Тия хлапаци са негови клиенти. Той иска да ги ограби, не да ги гърми. Исква подир някое време пак да се върнат при него, когато размислят и забравят какво се е случило.

— Ръсел е железен — каза Франки.

— Надявам се да си прав. А сега вече трябва да действаме, нали така?

— Няма проблеми. Ако не направя някакъв удар в най-скоро време, остава ми само да се върна и да почукам на портите на панделата и да им кажа: „Пуснете ме обратно. Навън няма нищо интересно и почва да застудява“.

— Това е само въпрос на време — обясни Амато. — На някое ново копеле може да му хрумне тази идея и да ни изпревари и да

останем с празни ръце.

— Няма за какво да се тревожиш. Ошушкан съм до дупка, той пък скоро трябва да кара кучетата на едно друго място, и както вече ти казах, не си ли размърдам задника в най-скоро време, направо казвам сбогом на живота. Имаш ли нещо за придвижване?

— Лека кола — каза Амато. — Кони е събрала персонал, дето мозъкът им е полиран, ама има един от тях, дето ако е навън и завали, може да загрее какво става и да се прибере на сушина. Знам къде има един много хубав „Крайслер“. Мисля, че той може да го гепи, без да си опържи топките. Имам две ютии 38-и калибър, които може да свършат работа. Ти трябва да осигуриш някакви скиорски маски или от нещо от сорта.

— За тази работа ми трябва някаква рязана пушка. Нещо голямо, да им се дръпне лайното от страх още като прекрача прага.

— Ако си намериш такава, използвай я — съгласи се Амато. — Нямам нищо против. Само не се туткай много. Не сме единствените тарикати на тоя свят.

4

Колата се движеше с около сто и трийсет километра в час по Шосе 128 на север.

— Беше наистина страхотна — каза Ръсел. — Ама наистина. Яки големи цици и се чука така, сякаш ѝ е за последно. Ей, това наистина е страхотна кола, нали? Все едно да чукаш собствената си спалня, но си е страхотна кола.

— Едно от нещата, които страшно ми се искат, е да имам такава кола — обади се Франки.

— Задръж тази.

— Това, което ми трябва, е кола звяр. Не, не мога да се сдобия с такава, а и наоколо няма нито една, която да е в достатъчно добро състояние, за да си я купя. По дяволите. Разкажи ми още нещо за оная мацка.

— Искаш ли направо да издивееш? — попита Ръсел. — Още не си чукал нищо, нали?

— За утре вечер имам уговорена работа — отговори Франки. — Всичко е точно. Тази вечер ми е последната като монах. Тъй че бъди спокоен. Имам къде да си го топна.

— Е, ти си печен в тая работа.

— Приятно ми е да го чуя от човек като теб, дете си го е завирал на воля в дъртия гъз на она педал. Въобщо добре ги редиш.

— Първото правило е да намериш някой чист дъртак.

— Кой казва, че дъртакът е бил чист? — запита Франки.

— Не съм аз — отговори Ръсел. — Това е следващото правило. Ако наоколо няма никакъв чист дъртак, вземи някакъв мръсен.

— Трябваше да ги накарам да ти намерят някаква коза — каза Франки. — Аз имах връзки с пазачите, можех да го уредя. И останалите можехме да гледаме. Ти нали не се таковаш с кучетата, както подметна Джони?

— Кучетата обикновено хапят. Познавах едно хлапе на времето, дете имаше дакел... както и да е, позволи ми да ти дам един добър

съвет, Франки — стой далеч от кучетата. Може да те ухапят, чувал съм, че боляло. По-добре си имай работа с момичетата. Стига само да можеш да си намериш някоя.

— Знаеш ли — каза Франки, — не съм сигурен дали мога.

— Намират се момичета. Дето не се различават по нищо от нас. Момичета винаги могат да се намерят. След като твоят човек иска да свършим някаква работа, значи знае къде може да ни открие. Ние отиваме, свършваме работа, а той през това време си пие някъде питието и получава същия дял като нашия. Знае къде се намираме. Момичетата ли? Те са същата работа като нас. Луди са не по-малко от нас. Тази, за която ти разправям, е хубава, ама луда, а като я гледаш, изобщо няма дори да ти мине през главата, че е такава. Мозъкът и тялото ѝ сякаш нямат нищо общо помежду си. Обаче имат. Тя е абсолютно куку.

Ръсел се изхили, после продължи.

— Живее горе на хълма. Отивам горе, тя отваря вратата абсолютно гола, ей така, направо щях да падна. Наистина добре изглежда. Парчетата, с които излизам, не че са лоши, нали разбираш? Ходя отдавна с такива. Тази обаче беше нещо много специално. Стоя така и само я зяпам. А тя ми вика: „Ще правим ли нещо или ще стоим цял ден така?“. И аз влизам и я чукам като луд. Беше страхотно чукане. И след това ние си лежим така и аз си играя с нея, а тя има някаква много здрава трева и стана много готино. Само дето е абсолютна откачалка. Пълно кукуругу.

— Дай ми номера ѝ — каза Франки — и не се връщай повече там. Не искам повече да си имам работа с откачени жени. Аз ще отида там горе и ще ѝ прочета Библията или нещо такова.

— Не съм казал, че няма да се връщам там. Казах само, че е побъркана.

— Не мисля, че трябва да се връщаш там. Само ще си навлечеш неприятности и ще объркаш работата. Дай ми я на мен. Аз ще ѝ дам точен съвет какво трябва да направи. Ще я накарам да се чувства по-добре.

— Точно така — съгласи се Ръсел. — И тогава тя ще направи онова, което казва, че ще направи. Тогава ще бъдеш виновният и това ще бъде краят ти. Тя ще се самоубие.

— Те всички казват това. Това е първото нещо, което изтърсват повечето от тях. Не знам защо го правят. Сигурно са ходили в католическо училище или нещо такова. Няма значение. Преди години излизах с едно момиче, приятелка на Санди. Гащите ѝ бяха залепени за задника ѝ, можеш ли да си го представиш? Хубаво гадже беше. Имаше малко едри зъби. Задникът ѝ беше вълшебен. Искаше да се омъжи. Аз не мислех нищо. Искях само да чукам. Бях готов да се ожения, да отида в панделата, да си отрежа крака, ако трябва. Всичко щях да направя. Толкова ми се чукаше, че бих направил всичко, за да я изчукам. Излизах и гледах да паркирам някъде с това парче. Вземах таратайката на стареца ми и карах, карах, карах, само и само да стигна някъде, където никой не познава баща ѝ и може да ни види. Ходихме чак до Чикатобът, водната кула. Бях почти на двайсет години, а тя беше, не знам, може би на седемнайсет, и аз цели часове прекарвах, мъчейки си се да се докопам до голата ѝ цица. Мисля, че мина почти цяла година, докато успея да го направя.

Водех я къде ли не, на танци, купувах ѝ пиене, дишах ѝ в шибаното ухо и единственото, което можех да направя, бе да я опипам отвън. През пуловера, през блузата, а когато беше здраво къркана, успях да вмъкна ръката си вътре и да я опипам през сутиена. За Бога! Онази нощ най-накрая успях да вмъкна ръката си в сутиена. Представяш ли си? Вътре. Не го разкопчах или нещо такова, просто само си вмъкнах ръката вътре. Изпразних се в гащите.

Ръсел започна да се смее.

— Да, изпразних се — продължи Франки. — И трябваше да се прибирам в тоя вид, целия лепнех в гащите. Тогава имах една компания в Хауди, там се навъртахме. Всички разправяха, че имало парчета, които пускали на всички. И аз им повярвах. Те ми дадоха имена. Ама истински имена. И аз да не направя нищо. Когато работех в нефтената компания, си мислех как ще стана монтьор, как ще ми дадат един малък камион и ще правя около десет бона на година и как ще ми се налага всяка сутрин да ставам в три часа сред някоя шибана зимна виелица, о, това щеше да е страхотен шибан живот. И тогава си мислех, че трябва да си намеря момиче, което да уважавам. Не ми трябваше никоя от ония курви. Истинска любов, шибана истинска любов. Не ми трябваше никакво момиче, на което само чукане ѝ е в акъла. Искях момиче, което иска да се чука само с мен. Знаеш ли какво

щяхме да направим? Щяхме да се оженим и да си живеем щастливо. Това щяхме да направим.

— С една купчина пицци дечурлига, шибана къща и всичко останало, което върви в комплект — уточни Ръсел.

— Точно така — отговори Франки. — А през това време не знам защо, ама баща ѝ вече не ѝ позволяваше да излиза с мен повече от два пъти седмично — само в петък и събота. Можех да я посещавам в сряда, но винаги трябваше да има някой с нас и трябваше да съм си тръгнал до десет часа, тъй като тя на другия ден трябваше да ходи на училище.

— Колеж ли?

— Колеж. Аз съм на двацет години и излизам с парче, по което съм си загубил ума, а тя ходи в колеж.

— Надявам се един ден да не бъдеш повече такъв задник.

— Не съм сигурен — каза Франки. — Спомням си една вечер, като я връщах у дома, тя трябваше да се е прибрала до единайсет и половина в петък вечер, а в събота можеше да седи до полунощ. Тогава обаче я върнах към два сутринта. Не помня дали беше петък вечер или събота вечер. Ходихме до мотела на Блу Хилс и се целувахме, като си бъркахме с езици в устите, и вероятно още два пъти в колата и аз направо подлудях, направо изкрейзвах. Топките ми се надуваха като балони. Три пъти седмично. И аз я връщам и дъртото му копеле застава на прага и се развиква като луд: „Правихте ли го?“. И ми пици право в ушите. Аз естествено се правя на луд: „Да сме правили какво?“. Трябваше да му видиш физиономията. Цяло чудо е, че не получи инфаркт или нещо такова, а тя стои до мен. „Чука ли я, ти мръсно дребно копеленце?“ Направо ми бръмна главата. Устата ми провисна, не мога да кажа нищо. Мисля, че онази нощ пак се изпразних в гащите и не смея да погледна надолу да видя дали е избило отгоре, щото направя ли го и той се усети, нещата направо щяха да се сговнясат. „Ти какво си мислиш, че не знам какво ти е на ума ли бе, дребно шибано копеленце? Мислиш, че не знам ли?“ Помислих си, че е на косъм да ме убие. Тя обаче, таз дребна кучка, и на него не му цепеше басма, точно както на мен. „Тате, вика тя, говориш мръсотии.“ И изтропа нагоре по стълбите, а ние двамата с него останахме втренчени един в друг. И той ми затръшна вратата в лицето.

Франки се ухили и продължи.

— След тоя случай ми забраниха повече да се виждам с нея в сряда. Само през уикендите, можеш ли да си представиш, всеки път, когато отивах при нея, очаквах да напъхат стареца в колата при нас. И тогава се събрах с една компания момчета, с които изобщо не трябваше да се събирам. Там се запознах с двама от тях, а единият от тях познава Джони, и тъй аз се запознах с него и започнах да му върша разни работи. И знаеш ли какво? Още бях хлътнал лудо по оная побърканата. Сигурно щях да се ожения за нея. Не знам дали старецът щеше да ми позволи да я чукам, но сигурно щях да се ожения за нея. Срецахме се в петъчните и съботните дни. Редовно я връщах все в полунощ. И тогава ме спипаха и ме осъдиха, изкарах вътре цялото време докато траеше следствието, и те идваха редовно на съдебните заседания, дъртакът и той се изтърсваше по някое време и си получих присъдата. Санди, майка ми, Дженис и всички останали. Десет години. Какво са десет години? Не знаех къде съм. Нямах навършени още двайсет и една години. Някой съобщи, че присъдата ми е десет години. Какво означава това? Оня съдия ми каза: „Ако продължите по този път, млади човече, ще имате сериозни неприятности“. И после ми лепна десет години. Жестока работа. Сигурно е нещо като да ти отрежат топките и да те накарат да си ги изядеш.

И те ме откарват, шибания му шериф, със залятата му от супа униформа, всички реват, майка ми реве, Санди реве, Дженис реве, тя направо изпадна в истерия. Трябваше да ѝ кажа да излезе и да си излее мъката навън, винаги ми е помагала, когато ми се сговнясваха нещата, а сега аз не мога да ѝ помогна. Шерифът пък не им позволява да говорят с мен, а аз съм още с белезниците, седя до него. Току-що са ми лепнали десет годинки, а Дженис още не ме е пипнала за оная ми работа и сега ме очаква цялата тази гадост? Кръвното ми се вдигна. И му казвам: „Махни ме оттук“.

А тя през цялото време нарежда как щяла да направи това, щяла да направи онова. Едвам се изтрайва. И някъде след три месеца Санди идва да ме види и ми изтърсва, че Дженис се омъжила. Ми така стават нещата.

— Нещата сега са различни — каза Ръсел. — Ти си прекарал вътре прекалено дълго. Това парче е много сериозно в намеренията си. Човек може да го види. Така ще си удържи на думата и когато го направи, онзи пич, дето е с нея, ще трябва да обяснява на ченгетата

сума ти работи, а на мен това сега най-малко ми трябва. Нито пък на тебе. Тя трябва да остане известно време сама, за да размисли.

— Аз сам мога да реша.

— Тя не ми даде никакъв шанс. „Ще го направим ли още веднъж?“ „Разбира се — казва ми тя. — Дай ми само да поема глътка въздух и ще го вдигна още един път.“ „Аз ще ти го вдигна“, вика тя и ми прави една свирка. Тя не знае, че съвсем скоро съм излязъл от панделата и не мога да се стискам. И ми е ясно какво ще се случи. Тогава не й казах и след секунди минута изригнах в устата й. Тя, разбира се, едвам не се задави, после се изправи и седна на леглото, избърса си устата, гледа ме и вика: „Благодаря ти много, гадно копеле“. А аз й казвам: „Виж, не знаех. Искам да кажа, че го правиш така, сякаш знаеш какво правиш“. „Да — отговаря тя. — Да не мислиш, че спермата ти е някаква шибана амброзия?“

Ръсел изсумтя и продължи.

— И тогава й казах, че духачът винаги я гълташе. На шибания дърт педал никога не му беше достатъчно. Казваше, че това го поддържало млад. „И аз самият не обичам да се празня в устата, викам й, ама той умираше за сперма.“ А тя ми казва: „Ти си лайно. Всички сте лайна. Няма един от вас, дето не е лайно“. После пък беше страхотно на оная дългата песен или танца. Лежим си така, в един много як апартамент, по стените му накачени всякакви африкански маски и какво ли още не, а тя само мрънка и се оплаква, за пръв път ми вдигна кръвното, и какво се оказва? Тоя апартамент дори не бил нейн. А аз си мислех, че бил нейният. Той пък да се окаже, че бил на она, дето ходела с него, стереоуредбата и всичко останало било негово. Учел в университета. Щял да получи не знам к'ва си диплома, щял да направи не знам к'во си, да, ама щяло да му отнеме много години, и на нея й оставало само да го духа, така че тя почнала да звъни на разни пичове, да пуска обяви по вестниците, и всичко останало. Не че ми ги каза всички тези неща, но така стоят нещата. И аз й разправам: „Стига с тия лайна. Нали искаше да си начетеш оная работа? Ето ме тук, чеша ти я. Другото го махни от главата си“. А тя продължава да ми вдига кръвното. Казва ми: „Той си мисли, че знае всичко. И си мисли, че си нямам хабер за нищо. И че може да се отнася с мене като с парцал. Само че да има да взема“. И тогава ми рече, че щяла да се самоубие. Гледам я и виждам, че е съвсем сериозна. Спомняш ли си как

изглеждаше Грийнън, бяха го вдигнали на мушката и той ходеше навсякъде с една желязна пластина под ризата, нали си спомняш как изглеждаше?

— Той беше наясно, че полза от тая пластина няма никаква.

— Така си и беше — съгласи се Ръсел. — Не може да се къпеш с пластината. Та и тая изглеждаше по същия начин. Истина ти казвам. Така изглеждаше. Боже Господи, само това ми трябваше на главата. Представям си как щях да разправам на някое шибано ченге как съм се озовал в чужд апартамент, чийто собственик дори и не съм го виждал, и тая се е самоубила и аз не знам нищо за тази работа. За такава работа направо биха ме сложили на стола. И тогава ѝ викам: „Спокойно, недей бърза, пак ще го направим, нали така?“. И след това изчезвам. Тая е пълно куку. На твое място не бих се приближил до нея и на десет километра, Франки.

— Ще си помисля.

— Добре. Ще ѝ кажа. Тя трябва да ми се обади. Нали разбираш, ти не можеш да ѝ звъниш, щото явно нейният човек понякога се отбива там. Така че тя трябва да ти се обади. Трябва да ми се обади утре. Всъщност трябваше да ми позвъни днес, но бях излязъл. Господи, трябва да видиш какво получих тая сутрин. Тая сутрин се сдобих с една огромна шибана немска овчарка.

Един познат ми се обади. Снощи. Следял една къща в Нийдхам. За собственика ѝ се знаело, че притежава много яка колекция от монети. Сега продавал някакви медали. Направени от сребро и там другите работи. „Мога да се вмъкна там, все едно че влизам в спалнята си — хвали ми се той. — И двамата работят и нямат деца. Само че там са оставили онова шибано куче, дето мяза на някакъв вълк.“ Така че ми казва, ако мога да го отърва от кучето, щяло да бъде мое. Освен това ще ми даде една пета от печалбата.

И тъй, отивам там. Къщата е доста отдалечена от улицата, много дървета, все едно че е сред някоя шибана гора. Направо мечта. Минаваме отзад, а там оня пес подскача, ръмжи и се пеняви, сякаш е полудял. Лае и всичко останало. „Добре — казвам му, — пусни го тоя юнак.“ Нямам никакво намерение да влизам вътре и да устройвам борби с този звяр. „Да го пусна? — вика човекът. — Ти трябва съвсем да си изкукуригал, бе. Че то ще ни сдъвче и двамата.“ Както и да е, той вдигна прозореца и шибаното му псе изскочи оттам като ракета. Бях си

увил две вълнени ризи на ръката. То ме връхлетя и ме събори на земята, но аз успях да вдигна ръката и то само дъвче ризите. Нагълта разръфаните краища и се мъчи да ги изплюе, ама аз не му давам. И ръмжи като някое подивяло чудовище. И тогава му пъгнах една пръчка в устата. Сега вече то не дъвче, а само се дави. Тогава му натиках шест фенобарбитала в гърлото и измъкнах пръчката, и то, де да ходи, ги глътна, и после отново му я пъгнах. Малко остана да я прегризе на две. А аз малко остана да напълня гащите. После извадих въжето и направих един възел. Завързах му устата около пръчката. Завързах му краката, пичът ми помогна. После го пъгнах в колата. Бях взел колата на Кени. Страхотен пес. Ще го продам на някого, дето търси куче убиец.

— Колко изкара онзи с монетите и останалото? — запита Франки.

— Нищо — отговори Ръсел. — Можеш ли да си представиш, оня ги бил сложил в банката.

— Хайде бе.

— Без майтап. Познавам го добре човека. Само след минути се измъкна от къщата. Показа ми какво е намерил. Две камери, портативни цветни, две-три сребърни украшения. Беше намерил документа от банката, дето пише, че онзи оставил монетите и медалите там. Някои хора оставят монети и медали в банката като залог срещу заем. Случва се.

— Това трябваше и аз да направя — каза Франки. — Трябваше да отида в банката и да тегля някакъв заем. Те сигурно нямаше да имат нещо против. Последния път, когато го направих, отидох в панделата, защото използвах пищов за тегленето на заема.

Франки зави към изхода на детелината на Шосе 128. След мантизелата зави наляво по Шосе 12 и пресече 128 през непрекъснатата линия. Шосе 12, за разлика от 128, беше тъмно.

— А бе те само като те видят к'ъв готин пич си, всичко ще се уреди от раз.

— Има си хас. Имам си и добра работна характеристика, от рехабилитацията. Нека първо само да приключим с тая работа.

Франки свърна в петата пресечка след излизането от Шосе 128. Крайслерът навлезе под оголените корони на високи дъбове. Шосето

изви по малък хълм, след което сви надясно, където видяха малка бяла табела, на която пишеше ИНИСХЕЙВЪН.

— Тука сигурно провеждат курсове по голф и всичко останало, а? — попита Ръсел.

— О, всичко е пълен комплект — каза Франки. — Джони ми разправяше, че имали зала за фитнес, сауна и салон за масаж. Първо се изморяваш яката, после се потиш и се напарваш и накрая за десерт те издухват.

Франки завъртя крайслера в паркинга зад северния край на двуетажния мотел. Мястото беше слабо осветено.

— Дай малко да променим сценария — предложи Ръсел. — Вместо да влизаме вътре, можем просто да изчакаме юнаците тука и да им претършуваме джобовете.

— Аха, и да напълним цял чувал с писалки и запалки от леваците, нали? Заеби я тая.

Франки паркира колата на входа на алеята, обърна с предницата към изхода, след което угаси фаровете.

Ръсел се пресегна към задната седалка и отвори една пазарска чанта. Извади две сини вълнени скиорски маски и подаде едната на Франки, а другата нахлузи на главата си. После измъкна два чифта жълти найлонови градинарски ръкавици. И двамата си ги сложиха.

— Много са дебели тия гадости — оплака се Франки.

— В магазина имаше само такива — обясни Ръсел. — Няма от тънките. Щото дебелите паралии събират с тях клечки, листа и гледат да не се набодат. Искам да внимаваш много. Рязаната пушка ли ще използваш или нещо друго?

Ръсел измъкна от чантата 12-калибров двуцевка „Стивънс“. Дулата бяха отрязани точно преди предния край на приклада. Той пък беше отрязан зад ръкохватката. От пушката не бяха останали и трийсет сантиметра. Беше заредена с два патрона. Краят на всеки патрон стърчеше на пет милиметра от отрязания край.

— Господи! — зарадва се Франки.

— Нали ми каза, че искаш лупара? — запита Ръсел. — И аз му казах на човека: „Искам лупара“. А той ми разправя, че имал една лупара за мен, дето никога не съм виждал такава. И ми я даде.

— Брей, бива си я.

— Специална изработка. Ченгетата от Лос Анджелис много си падат по нея. За нула време можеш да изчистиш от лошите цяла зала. Вземаш ли я?

— Вземам я — каза Франки.

Ръсел измъкна един 38-калибров „Смит и Уесън“ от чантата и го пъкна под колана си. После закопча якето, за да го скрие, и излезе от колата.

Франки също се измъкна от колата и напъкна дръжката на лупарата под колана си от лявата страна. Дулата с посребрени ръбове по отрязаната част прилепнаха плътно към тялото му. Той дръпна ципа на якето си и затвори вратата на колата.

Двамата закрачиха с умерен ход през паркинга. Приблжиха външното стълбище, което водеше към втория етаж на мотела. Стъпалата бяха дървени. Почти никакъв шум не се чуваше.

От стайте на втория етаж се процеждаше светлина, която се промъкваше през сини пердета на стайте с четни номера и през оранжеви на тези с нечетни номера. Пред всяка стая имаше поставени по два стола от алуминий и дърво, облежани на первазите на прозорците.

— Четвъртата — прошепна Франки.

Вратата на стая 26 беше леко отворена.

Франки измъкна лупарата изпод якето си. Стисна ложата с дясната си ръка, а остатъка от приклада — с лявата. Държеше оръжието на нивото на кръста си.

Ръсел издърпа револвера от колана си и пригладя скиорската маска по врата си. Изрита вратата и връхлетя в стаята. Франки мигновено го последва. Ритна вратата и я затвори, след което опря гръб в нея. Ръсел спря до бюрото.

В стаята имаше три кръгли маси, две легла, нощно шкафче, пет лампи, цветен телевизор на стойка от хромирана стомана и четиринайсет мъже. Мъжете стояха застинали на масите, държейки карти за игра в ръцете си. На масите се издигаха купчинки от червени, бели и сини жетони. На едната маса имаше четирима мъже, на другите две — по петима. Пред някои от мъжете имаше чаши за вода.

Франки кимна към мивката и затворената врата до нея. Ръсел безшумно се приближи.

Кльощав мъж с червен пуловер, който седеше на средната маса, измъкна цигарата от устата си и я остави в пепелника. Остави много внимателно и бавно картите върху масата с лицето надолу и само каза: „О, о!“.

Франки поклати глава.

Вратата на банята се отвори и на прага ѝ се появи Марк Тратман, който сресваше дългата си сива коса. Главата му беше наклонена надясно и гледаше надолу към синьо-зеления килим. Каза: „Добре де, ти...“.

Ръсел размахна дулото на револвера в лицето му. Тратман бавно вдигна глава. Мускулите на лицето му се отпуснаха. Той погледна зад Ръсел и револвера и видя Франки.

— Гледай ти — каза Тратман. — Надявам се, че знаете какви ги вършите, момчета. Ще ви дам каквото търсите.

Ръсел погледна към Франки. Франки кимна. Ръсел свали револвера. Тратман мина покрай Ръсел и отвори вратата на килера. Вдигна две дипломатически куфарчета от пода. Излезе и постави куфарчетата върху едно от леглата до мивката. Ръсел го следеше с дулото на револвера си през цялото време.

— Мога ли да седна? — запита Тратман, гледайки към Ръсел.

Ръсел погледна към Франки. Франки кимна. Ръсел погледна обратно към Тратман, след което също кимна. Тратман седна на първото легло, като сплете ръце между краката си.

Ръсел се приближи до леглото. Премести револвера в лявата си ръка, след което отвори всяко куфарче с дясната. И двете куфарчета бяха пълни с банкноти. Ръсел затвори едното куфарче. Другото го остави отворено. Изправи се, след това се дръпна назад и кимна на Франки.

Франки пристъпи към масата, която се намираше най-близо до вратата, и спря пред първия мъж. Мъжът беше облечен в светлосин пуловер с висока яка. Имаше сива късо подстригана коса. Франки поднесе лупарата до лицето му. Краищата на патроните почти опряха в очите на човека. Мъжът каза: „Не“.

— Вие, момчета, няма нужда да правите това. Нали получихте всичките пари? — запита Тратман.

— Извади всички пари от джобовете си и ги сложи върху масата — заповяда Франки.

— Оставете човека на мира — обади се Тратман.

Ръсел бързо пристъпи напред. Франки се отмести от човека с пуловера.

— Няма да ви размине — заплаши Тратман.

Ръсел пристъпи близо до Тратман и опря дулото на револвера в челюстта му. Останалите мъже следяха развоя на нещата. Франки ги държеше под око. Той притисна назад главата на Тратман с дулото на револвера. Тялото на Тратман се изви в дъга и главата му се наклони назад. Успя да се закрепил, като се облегна с ръце на леглото. Очите му бяха изпъкнали. Не проговори нищо. Ръсел внезапно дръпна револвера си, отмествайки се от леглото. Тратман с облекчение се приведе напред и каза:

— Не можеш да ме стреснеш, те ще ви...

Ръсел халоса Тратман с дулото на револвера си със саблен удар в ключицата. Тратман простена, но успя да се задържи върху леглото.

Франки пристъпи напред. Допря дулото на лупарата в лицето на мъжа със синия пуловер. Онзи се сви на стола и измъкна портфейла си, извади парите и ги остави на масата.

През това време Франки посочи с лупарата следващия мъж, облечен с бледозелено поло. Мъжът посегна за портфейла си.

— Сега, момчета, има два начина да свършим тая работа — каза Франки. — Единият е лесен, а другият е труден. Лесният начин е всички вие да направите същото. Трудният начин е да ни накарате да ви обработваме един по един, което ще ме изнерви много.

После посочи с лупарата към Ръсел.

— Виждате ли го онзи там? Когато съм в добро настроение, приличам много на него, когато е изнервен. Когато обаче аз се изнервя, тогава трябва да видите той какво представлява, но не мисля, че е добра идея. Не и когато държи револвер в ръката. Точно какъвто е случаят сега. Сега искаме от вас да пребъркате портфейлите си, обувките си, саката си и всичко останало. И ония хубави колани, дето имат ципчета от вътрешната си страна, да видим какво има в тях. Вие или можете да почнете да правите всичко това сега, или можете да си останете така и да се преструвате, че нямате нищо нито в чорапите си, нито някъде другаде. И след като всички приключат с изваждането на всичко, което считат, че имат, аз и моят нервен приятел ще минем през всеки един от вас, за да видим дали не сте забравили нещо. А на тези с

късата памет ще им вкараме като за начало по някое друго зъбче в гърлото. Какво ще кажете, а?

Никой от мъжете не каза нищо.

— Добре — продължи Франки. — И аз мисля, че така е по-добре. Колкото по-малко пострадали има, толкова по-добре. Тъй че не се ебавайте. Извадете всичко от джобовете си, стойте мирно и никой няма да пострада. Става въпрос само за пари.

Другите мъже извадиха портфейлите си и оставиха парите върху масите. Двама от тях свалиха мокасините си, обковани с бронзови пластини по ръба на подметките, извадиха парите и ги сложиха върху масата. Един мъж със синя риза свали колана си, отвори ципа на джобчето от вътрешната страна, измъкна четири сгънати по дължина петдесетдоларови банкноти и ги сложи на масата пред себе си.

Франки се върна до вратата. Ръсел се местеше от маса на маса, събирайки парите, като ги пъхаше в отвореното куфарче. После го затвори и затъкна револвера в колана си. След това вдигна двете куфарчета с двете си ръце. Франки пристъпи две крачки напред. Ръсел мина зад него и застана близо до вратата.

— Промених плана — каза Франки. — Моят приятел е много изнервен. Исква да си тръгва. Аз никога не му противореча. Няма да правим персонални проверки. Всички проявихте много здрав разум. Заслужавате награда. Всички сте живи и здрави. Не се опитвайте да ни преследвате.

Ръсел отвори вратата и излезе. Бързо се приближи до стълбите. Пусна куфарчето и свали скиорската маска. Пъхна я в джоба си и отново взе куфарчето. Слезе безшумно по стъпалата.

Франки бавно размаха лупарата напред-назад, покривайки стаята. Изчака някъде към минута. Никой от мъжете не помръдна. Бързо отвори вратата, шумна се зад нея, затръшна я и я подпря с един от столовете. После зачака.

След малко пъхна лупарата под палтото си и се насочи към стълбището, смъквайки маската си в движение. Бързо слезе по стъпалата и прекоси паркинга. Ръсел го чакаше в колата. Франки седна на седалката на шофьора и запали двигателя, след което подкара по алеята под дъбовете, без да включва фаровете. Колата изчезна в мрака.

5

В два и пет следобед едно сребърно „Торонадо“ е черен гюрук и регистрационен номер 651 на щата Род Айлънд навлезе в Бойлстън Стрийт и сви пред кръчмата „1776“ в малка алея пред един неправилно паркирал зелено-бял „Флийтууд“. Торонадото спря на една кола разстояние преди пресечката с Тремънт Стрийт.

Джаки Коган, облечен в палто от туид, запрати цигарата си на тротоара, настъпи я и влезе в колата. Затвори вратата и без да погледне към шофьора, нареди:

— Дръж вдясно и мини два квартала.

Шофьорът, с дълга бяла коса, облечен в светлосив костюм, включи на скорост и каза:

— Това не е близо до Съдебната палата, предполагам.

— Не — отвърна Коган, — мястото представлява само една голяма дупка. Купища строителни машини, това е всичко. По всяко време трима или четирима дремят в колите си, опитвайки се да се стоплят.

Шофьорът зави по Тремънт Стрийт и каза:

— *Той* беше много разтревожен. Когато казах, че съм се обадил и Дилън е казал да се видя с теб, той беше много разтревожен. Как е Дилън?

— Не е добре — отвърна Коган. — Дойде в понеделник, беше отсъствал около три седмици и се върна чак в понеделник, та беше възложил на един човек да дойде и да му поеме нещата. Не мисля, че си е бил у дома във вторник и сряда. Вчера ми се обади и ми каза, че онзи, когото бил наел, му съобщил, че е много зает и дали не можело да хвана някой друг. Така и направих. Той и днес не е тук. Докторът каза, че ако понесе нещата добре, ще изкара около две и половина седмици в болницата и ако се справи, тая седмица трябва да е добре. Така че вече е налице, ама изглежда много зле. Видях го вчера. Още му бият инжекции в ръката и ми вика, че това много го е изнервило. Продължава да не пуши, макар че сигурно щеше да е по-добре, ако

пушеше. Каза, че се чувствал така, сякаш някой му е забил нож в гърдите.

— Значи явно няма да може да хване работа много дълго време.

Шофьорът спря на червения светофар на кръстовището с Шиланд Стрийт.

— За момента е абсолютно сигурно, че не става за нищо — кимна Коган. — Аз лично си мисля, че е в много лоша форма. Да ти кажа, всеки път, когато се виждах с него, все хленчеше колко зле се чувствал и всичко останало, стомахът му хич не бил наред или пък ако не беше това, беше нещо съвсем друго. Но в момента той наистина е болен и човек може да го разбере, защото не говори нищо, ако не го запиташ направо. Но даже и тогава той наистина не иска да говори за това. Мисля, че и самият той се тревожи.

Светофарът светна зелено и торонадото пресече кръстовището. Шофьорът се обади:

— Каза ми, че когато чул, че Дилън не може да свърши работа, трябвало да говоря с човека, когото той ще изпрати.

— Като стигнеш там до киното, виждаш ли го, като стигнем тим, ще видиш място за паркиране.

— Ти ли си въпросният човек? — запита шофьорът.

— Дилън ми съобщи къде ще бъдеш и ми каза да дойда тук и да те чакам — отвърна Коган. — Огледах всичко, не видях никой друг, който да отговаря на описанието.

Шофьорът паркира торонадото след един розов „Седан Тъндърбърт“ и каза:

— Преди два дни са ударили игралната зала на Тратман.

— Чух за това. Май са прибрали някъде към 53 бона.

— Ами там някъде, към 50 бона. Две момчета.

— Аха — каза Коган.

— Ти или Дилън да сте чували нещо за двамата?

— Човек чува какво ли не. Аз например чух, че били с маски.

— Вярно е.

— Значи е възможно да не са били момчета.

— Били с дълги коси — каза шофьорът. — Хората видели как им се подават изпод маските.

— Виж, тъща ми е болна и трябваше да отидем да я видим в неделя, така че трябваше да ходим на църква, и дано на дъртата

вещица вече да не ѝ хрумват такива идеи. Та, свещеникът също имаше дълга коса. А може да са сложили перуки или нещо подобно. Няма как да сме сигурни.

— Ами били облечени като момчета. Били сложили якета и вонели като скунксове, така каза Тратман.

— „Така каза Тратман“ — изсмя се Коган. — Да не искаш да ми кажеш, че само тия двамата вонят?

— Тратман също така каза, че единият, дето говорел, имал момчешки глас — уточни шофьорът.

— „Така каза Тратман.“

— Доколкото ми е известно, слухът на Тратман си е наред, също и носът.

— Така е — съгласи се Коган. — И аз не съм чувал да има проблеми в тая област.

— Когато обаче говорих с него...

— Ти си разговарял с Тратман? — прекъсна го Коган.

— Не, разбира се, че не. Тратман се обади на Канджелиси. Говорили си и после и аз говорих с него.

— О — леко се учуди Коган.

— Това важно ли е? — запита шофьорът.

— Вероятно не. Само се чудех как така Тратман е решил да ти се обади. Аз не бих го направил.

— Е, аз си имам приказка с него.

— Ти имаш — каза Коган, — но аз си нямам, а освен това не те познавам, знаех, че има някакъв човек, който поръчва, разбира се, но до този момент не съм чувал за теб през живота си. Просто ми се струва много странно, това е цялата работа.

— Добре де, не разговарях с него. С Тратман имам предвид. Обаче снощи разговарях с човека, а също и тази сутрин.

— Значи всъщност никой друг не е разговарял с Тратман за тази работа — обобщи Коган.

— Само Канджелиси — каза шофьорът. — Тратман му се обади от залата, но не успял да го намери и събудил жена му.

— Така, значи до този момент всичко, с което разполагаме, е онова, което Тратман казал на някакъв човек. И въз основа на това трябва да хукна и да пипна за вратовете двамата хлапаци само заради

някакъв си лаф, който Тратман бил казал на някого, с когото аз не съм разменял и дума.

— Той не каза това. Каза, че трябва да се обадя на Дилън, след това аз говорих с него и той ми каза, че трябва да говоря с човека, който Дилън е изпратил, и да чуя какво мислиш, предполагам, че точно ти си тоя човек. Какво мислиш, че трябва да се направи в момента?

— Какво е станало със Зак? — запита Коган.

— Не съм напълно сигурен. Имали са някаква разпрания. Мисля, че става въпрос за начина, по който Зак е подал искането за издаване на някакво удостоверение. Беше пестелив в думите, но ми каза, че повече не може да го представлява. Аз естествено след това позвъних на Зак.

— Зак е работил с него дълго време. Разговарял съм много със Зак.

— Всъщност не толкова дълго. Някъде към пет години, не повече. Когато започнал за пръв път, бил с Макгонигъл.

— Магу ли? — запита Коган. — Той дойде тук заради един човек и на практика трябваше да го вкарат в съда и едва ли не в ковчег.

— Бил е някакъв голям кутсуз — обясни шофьорът. — А когато е бил с Макгонигъл, това вероятно е било още преди да се родиш. Според Зак, така както ми представи нещата, той нямал толкова проблеми тогава. В действителност това е било преди да имат нужда от адвокатска помощ. Но тогава е имал под ръка Миндиг, след това ползвали помощта на оня пич от Ню Йорк, Мендоса. „Беше добър бизнес — разказа ми Зак. — Пет години бизнесът си беше добре. Човек може да остане без нерви, ама паричките са добри.“ Защото според Зак, разбираш ли, когато нещата не се получат така, както *той* иска, значи си виновен ти и тогава *той* си намира нов адвокат.

— Зак беше човекът, с когото се наложи да разговарям — каза Коган. — Стабилен тип. Той ми помогна да си организирам бизнеса. Предай му поздрав от мен, ако го видиш.

— Ще му предам. А сега какво да му кажа?

— Игралните зали в момента са затворени, нали? — запита Коган.

— Повечето от тях — отвърна шофьорът. — Някой се обадил на Теста и той му казал, че много му се иска да види на кого му стиска да

изиграе този номер и пред него. Ето защо предполагам, че още не е затворил. Всички останали обаче хлопнаха кепенците.

— Същото нещо, което се случи и предния път.

— Временно е. Той ми го каза. Каза ми веднага след като разговарям с теб, да разговарям с момчетата, да им кажа какво искаш. Или по-скоро с Дилън. По замисъла трябваше да е Дилън.

— Аз говорих с Дилън — каза Коган.

— И какво измисли той?

— Ами първото нещо, за което всеки би се сетил при такава история.

— „Това е за втори път“, това му бяха думите.

— Случило се е и преди. Преди четири години и сега отново пак става същото.

— Доколкото разбирам, онзи път човекът, всъщност организиран работата, е бил самият Тратман — каза шофьорът.

— С двама индианци. Направил голямо представление, но всъщност той стоял зад него. Дилън каза, че Тратман няколко пъти се хвалил с това.

— И никой нищичко не е надушил.

— Не и докато сам не се похвалил.

— Е, този път малко са го пообработили — каза шофьорът.

— Веднъж. Ударили го веднъж. Веднъж. Мисля си, че ако бях Тратман и си повтарях номера, вероятно щях да уредя да ме цапнат веднъж-дваж за маскировка.

— Добре, а сега? Какво мислиш? — запита шофьорът.

— Още не знам достатъчно, за да реша — отвърна Коган. — Защото не е задължително, но все пак е възможно този път да са били две странични момчета. Може и да е бил самият Тратман. Но пък може да са били хлапаци, дето да са чули за номера му. Така че и едното, и другото е възможно. В последно време Марк харчи доста, като едното нищо може да си е помислил — що пък да не повторя номера, едва ли някой ще ме заподозре, че пак съм бил аз. Ходил ли си някога там?

— Не — отговори шофьорът.

— Да ти кажа ли нещо? Никой от нас никога не е ходил там. Никой, освен Тратман. Просто там не е място, което порядъчните хора посещават. Освен това, когато почнах да проучвам нещата, Дилън спомена един пич, с когото той се познава. Бил лежал в Уолпол и

когато излязъл, го обучили как да изгради бизнеса, та доста се занимавал с такава работа. Дилън предположи, че е възможно този човек да е свършил и някоя работа на Тратман. И тогава му се обадох. Сградата е навряна на майната си в горите, има цели 86 стаи, и като изключим залата на Марки, там няма никакъв друг бизнес. По средата на седмицата хлапаците, дето използват стаите, всъщност там продават дрога. С това се занимават. Говорих с Гордън и той ми каза, че когато заведението отворило за пръв път, сложил там две от момичетата си. „Направо пощръкляха. По цяла нощ само киснеха на бара абсолютно самички и само пиеха. Единственият мъж около тях беше барманът. Трупат сланина и губиш сума ти пари, някакъв ад беше.“ Сега мястото се оживява леко през уикендите, обаче пък тогава мъжете идват с момичета. „Или някакви шибани аматьорки — вика Гордън. — Напоследък шибаните аматьорки и шибаните негърки не ти оставят много място за бизнес.“ А през седмицата? Направо забрави. Пълна суша. Там дори и обикновени хора не ходят, толкова е зле.

Коган се замисли, после продължи.

— Сега, като се сетя за тази работа, нямам абсолютно никаква причина да предполагам, че тоя тип ме пързала. Я си помисли? Кога свършват игрите вечер? Някъде около полунощ, нали?

— Някъде към единайсет и половина, предполагам — отвърна шофьорът.

— Точно така. Те отиват там и гледат, че повечето лампи светят. „Там става добър бизнес — казва ми Гордън. — През цялото време залата е пълна почти. Само дето това е единственият бизнес там.“ Така че тия момчета, ако наистина са били момчета, отиват точната вечер и влизат в точната зала, където е играта, вратата е отворена и те обират мангизите на всички. Какво ще кажеш за това?

— Тратман си призна, че в последно време бил почнал да става малко безгрижен. Вместо да отворят прозорците, оставили вратата отворена да влиза малко чист въздух, така ми каза.

— Може. Обаче човекът, който ръководи залата, в никакъв случай не трябва да се отпуска, нали така? Той е длъжен да предвижда всякакви такива случаи.

— Бил в кенефа, когато ония влезли — уточни шофьорът.

— Пет пари не давам къде е бил. Не си е вършил работата, която е бил длъжен да върши, но така или иначе, тия двамата юнаци са били

наясно с това. Знаели са, че няма да го има, и са знаели къде да го намерят.

— Съгласен съм.

— Така че за момента няма голямо значение дали Тратман го е направил или някой наистина го е ударил.

— Няма ли?

— Не и за Тратман. Оттук трябва да почнем. Започваме с Тратман и се захващаме здраво с него.

— Чакай, чакай малко.

— Ще почакам и една седмица, ако искаш — рече Коган.

— Ще трябва да разговарям с моя човек, преди да пуснеш в действие плана си, какъвто и да е той.

— Ами разговаряй с него. Аз имам да върша много работа. Предай му, че съм казал, че трябва да разговаряме с Тратман и да го чуем какво ще ни каже.

— Мисля, че *той* не би имал нещо против — предположи шофьорът.

— Говори с него — каза Коган. — То и без това не можеш да направиш нещо друго, доколкото разбирам.

— Ще ти го кажа още сега. *Той* няма да е съгласен да направи нещо съществено само заради подозренията ти. Притеснява се да не стане някаква грешка, която да сговняса нещата още повече.

— Знам.

— Последния път, когато се наложи да обработим един тарикат, това стана, въпреки че и двамата бяхме против — каза шофьорът, — и веднага щом онзи успя да стъпи на краката си, хукна във ФБР и започна да дрънка лъжи, от които ушите ти ще почервенеят. Извади голям късмет, че на свидетеля му се дръпна лайното, когато го изправиха пред съда. Ама да ти кажа, за да стигнем до този резултат, се наложи да се бръкнем в джоба бая дълбоко. Така че този път никой не иска да прекаляваме. Кой ще я свърши тая работа, ти ли?

— Да свърша коя работа? — запита Коган.

— Да си побъбриш малко с Тратман.

— Ами, мога да го направя. Двамата с Дилън обаче говорихме по този въпрос и решихме, че е по-добре да не го правя. Може да се окаже по-добре Марки да не проявява излишно любопитство към мен точно в тоя момент.

— Моят човек ще иска да знае.

— Няма проблем — отвърна Коган. — Кажу ми, че съм разговарял с Дилън и сме се спрели на Стив Каприо и брат му Бари.

— Дилън познава ли ги? — запита шофьорът. — Ползвал ли ги е и преди?

— Дилън ги познава. И аз ги познавам. Бари беше с мен при оная работа в „Осата“. Той е голям задник, но иначе е голям боксьор, бая озори оная пич от полутежка категория, който трябваше да победи, за да спечели титлата. Стив е точен човек. Ще свършат всичко, което наредиш.

— Имам предвид сега.

— О, разбира се. Вие, момчета, винаги имате нещо предвид. Все трябва да имате нещо предвид. Не съм много навътре в нещата, но говоря с много хора и съм наясно. Сега как ще организираме работата? Ти ли ще ми се обадиш?

— Значи ето какво ще направим — каза шофьорът. — Аз ще говоря с него да видя какво има да каже и после ще се чуя с Дилън.

— Окей. Значи мислиш, че Дилън е в достатъчно добра форма, за да се справи.

— Не. Нали ти ми каза, че той не можел.

— Дилън ти е казал, че не може да поеме случая. Нали заради това двамата с теб разговаряме сега.

— Да — потвърди шофьорът.

— И така, значи имам предвид следното — каза Коган. — Ако искаш Дилън да свърши работата, обаждаш се на Дилън. Нямам възражения. Ако искаш аз да свърша работата...

— Аз ти се обаждам.

— Не, аз ти се обаждам — натърти Коган. — Почти през цялото време съм навън. Аз ще се свържа с теб.

6

Стив и Бари Каприо чакаха заедно във входа на „Хейс Бикфорд“ срещу „Лобстър Тейл“ на Бойлстън Стрийт.

— Да ти кажа — каза Бари, — нямаше да мога да позная човека.

— Джаки обясни — уточни Стив. — Човекът е поотслабнал доста и Джаки счита, че носи перука или нещо такова. Също така е започнал да носи доста изискани дрехи, а до този момент това не му е бил навик.

— Може да е изкарал някой и друг долар — предположи Бари.

— Вероятно не, поне така мисли Джаки. Според него тук има нещо нечисто, щото тоя юнак изведнъж почнал да пръска пари наляво и надясно. Според Джаки бил излязъл от развода с положителен баланс. Казва, че навремето бил най-голямата скръндза, която някога си виждал.

— Че какъв друг да бъде? Не помниш ли как гонеше курвите през цялото време? Колко пъти беше женен? Девет пъти ли бяха? Май бяха девет.

— Дилън мисли, че е бил женен три пъти. Господи, Дилън направо не изглежда на човек.

— Ще се оправи. Тоя боклук е прекадено мръсен, за да умре. Вглеждал ли си се някога в очите му?

— Не особено.

— Никога не съм виждал човек с такива очи — обясни Бари. — Никога до този момент не бях виждал такива очи, докато не се вгледах в тях. Първия път, когато го видях, си помислих, че ще прескочи трапа. Обаче няма да го прескочи. Съдя по вида му. Очите му направо са мъртви. Ще умре.

— Всички ще умрем. И Тратман ще умре.

— Да — каза Бари. — Но не и тази нощ, нали, Стив?

— Не разполагам с някаква поверителна информация. Имам да върша възложена работа, това е всичко.

— Не ми ги сервирай такива, не съм се уговарял така. Искам да ми кажеш, че тази нощ Тратман няма да гушне букета.

— Букетът няма да е от нас.

— Добре тогава.

— Още не си е казал молитвите — продължи Стив. — Не мога да му помогна. Но няма да сме ние.

— Окей. Просто исках да съм сигурен.

— Точно това е, което казах, и нищо повече.

— Защото винаги съм харесвал Марки.

— Всички го харесваха — каза Стив. — Ти обаче най-много харесваше блондинката.

— Коя блондинка? — запита Бари.

— О, хайде, оная, която той държеше на кръстовище 1–15, помниш ли я?

— Това беше другата зала.

— Залата, дето той сам си я удари.

— Извадихме късмет тогава, че не ни нае да свършим тая работа. Хич не ми се иска да съм бил там тогава.

— О, за Бога, понякога в главата ти е пълна каша, Бари.

— Защо? Залата я удариха. Ако бяхме там, ние или трябваше да направим нещо, за да попречим, или ако не направехме нищо, щяхме да се озовем в лайната.

— Защо, по дяволите, мислиш тогава, че не ни беше наел да го пазим?

— Нали това ти обяснявам и аз. Това беше много почтено от негова страна. Знае, че ще върти някакъв номер, и за да не стане някакъв сакатлък, ни освобождава.

— Ти тъпо, шибано лайно — рече с отвращение Стив. — Трябва да говоря с мама. Сега вече съм сигурен, че тогава се е чукала с млекаря. А може даже и с коня на млекаря. Ти трябва да си най-тъпото лайно на тази шибана земя. Знаеш ли, че се отвращавам от теб? Ти шибан, тъп италиано.

— Не си прав.

— Трябвало е да слагаш каска, Бари. Истина ти казвам. Мисля, че прекалено много са те били по главата. Наистина ли не можеш да се сетиш защо ни освободи тогава?

— Защото е готин пич — каза Бари.

— Защото му досвидя да ни плати. Ако бяхме там, без да ни е предупредил, щеше да стане касапница. А той не искаше никакви такива. Искаше само мангизите. Не искаше да дели нищо с нас. Затова ни каза, че сме свободни онази вечер. Просто е скръндза до безобразие. Като всички останали. Тъпо, шибано лайно!

— Няма значение, човекът пак ми е симпатичен.

— Хайде бе, симпатична ти беше блондинката — възрази Стив.

— Той беше женен за това момиче.

— Джаци не мисли така — каза Стив. — Нито пък Дилън. Просто му служеше за развлечение.

— Беше хубаво момиче. Харесвах я.

— Тя имаше страхотен голям задник. На теб само това ти е в ума, да има голям готин задник.

— Да, имаше — потвърди Бари. — И освен това изобщо не беше лошо момиче. Имаше хубави цици. И беше приятно на човек да разговаря с нея.

— Аха, точно така — каза Стив. — Да разговаряш. Спомняш ли онази вечер, когато се пръкна там с розовите гащички?

— Ами...

— Не помниш. Както и да е, това беше най-страхотното розово изпълнение, което някога съм виждал.

— Тя беше хубаво момиче — отново настоя Бари.

— Трябва да внимаваш. Някоя вечер ще се напия като свиня и ще кажа на Джини, че през цялото време залиташ по някои странни обекти.

— Стив, нали знаеш...

— Знам — прекъсна го Стив.

— Джини е най-хубавото нещо, което ми се е случило в живота — каза Бари. — Знам, ти винаги твърдиш, че съм пълен тъпанар. Добре, нека съм такъв. Но знам няколко неща. Не мога да преброя колко пъти сме го правили с това момиче. Може да се бъзикаш с мен колкото си искаш, пет пари не давам дали си ми брат. Да ти кажа ли нещо? Когато и да се прибера вкъщи, без значение в колко часа, може да е късно, ама Джини ме чака. Ще пийнем по бира, ще си поговорим. Всеки може да каже лоша дума за нея. Е, аз може да съм малко старомоден, но няма друго момиче като Джини, с което да си поприказваш като човек.

— О, за Бога, стига — каза Стив. — Само се бързавах.

— Само не и с нея. Джини е свята за мен.

— Да бе, да.

— Истина ти казвам — настоя Бари. — Вие останалите можете да си мислите каквото си искате. Но не и аз. Но не и за Джини.

— Да не искаш да ми кажеш, че не си чукал розовото парче на Тратман? — запита Стив.

— Не. Нали ти казвам, че тя тогава беше омъжена за Тратман. Човек не чука жените на приятелите си. Аз не бих го направил.

— Джаки не смята така.

— Джаки да си гледа работата — каза Бари. — Самата тя ми го каза.

— Ти си я питал?

— Не съм я питал дали е омъжена.

— Бари, срамувам се от теб. Собственият ми брат да пита момичето на някой друг мъж дали иска да се чука с него.

— Не съм — отрече Бари.

— Не, непременно ще кажа на Джини. Ще извадиш голям късмет, ако не ти запрати цял сервиз с чинии в муцуната, когато се прибереш. Шибан тъпкач!

— Тогава не бях женен за Джини.

— Бари, ти си женен за Джини откакто навърши дванайсет години, и това ти е добре известно — каза Стив. — Само дето не бяхте венчани в църква. Когато и да ти кажеше „Скачай!“, ти само я питаше: „Колко високо?“.

— Не беше така — възрази Бари.

— Беше — настоя Стив. — Ти се отказа от бокса, защото Джини не искаше да те гледа с разбито лице.

— Не, не го отказах заради това. Спрях да се боксирам, защото не бях добър.

— Кой беше шампион в полутежка за 63-та? — запита Стив.

— Добре де, добре — каза Бари. — Само дето не беше шампион много дълго време.

— Кой беше? Все му забравям името.

— Когато се боксирах с него, беше с друго име.

— Да, сега си спомних. Боби Уокър от Тенеси. Да. Той беше. Колко дълго продължи боят ти с него?

— Това беше преди.

— Не чак толкова преди — възрази Стив. — В дванайсетия рунд ти го смъкна в нокдаун, а в петнайсетия той те разцепи. А кой беше оня пич в Тикондерога?

— Напомняш ми на Джаки — каза Бари.

— Напомням ти на Джини.

— Винаги се заяждаше така с мен, също като теб. Питаш ме за онази вечер, когато Уокър ме победи ли? Той беше пълен лайнар. А аз бях ранен. Копелето ми цепна едната вежда и през цялото време ме целеше само по шевовете там.

— Ти нали постъпи по същия начин с него по-рано?

— Това изобщо не променя нещата — възрази Бари. — Единствената мисъл в ума на това копеле беше колко пари ще изгуби.

— Трябваше да го размажеш.

— Пробвах, ама не стана. През цялото време държеше главата си прекалено ниско. Да ти кажа ли нещо? Това му харесвам на Марки, че никога не ме е виждал как се бия, докато вие всички сте ме гледали.

— А ние знаехме, че се отказа, щото си бъзльо — каза Стив. — Не че има някакво значение.

— Просто не ме биваше. Такива като мен с лопата да ги ринеш.

— Знам.

— Не, не знаеш — възрази Бари. — Ти си същият като Джаки. Няма да го направя. Нямам никакъв зъб на Марки. Не знам защо не остана женен за тая блондинка.

— Бари, те не бяха женени — отново обясни Стив. — Просто имаха връзка, дето продължи по-дълго време. Тя просто се бъзикаше с теб. Не искаше да се чука с теб, но и не искаше да ти наранява чувствата.

— Всъщност, може би е така, но Марки никога не е имал продължителна връзка с никоя жена. Той се женеше веднага за всяка, която изчукаше. Не е лош пич.

— Разбира се, че не е. Просто стане ли въпрос за парчета, е пълен задник.

— Въпреки всичко ми е симпатичен — упорстваше Бари.

— И на мен ми е симпатичен — каза Стив. — Казах го и на Джаки. Казах му, че не искам да върша тази работа. Наистина не я искам. Марки не е лош пич. Викам му: „Виж, на времето работех за тоя

човек, двамата с Бари му вършехме услуги. Господи, направо не знам. Винаги се е отнасял добре с мен“.

— Дилън също беше там, нали? — запита Бари.

— И Дилън беше там — потвърди Стив. — Беше бял като погребален саван, не си отвори устата, сигурно се боеше да не изтърве последния си дъх. Сигурно има и умрели кучета, поздрави от него.

— И двамата са еднакви. Пълни боклуци.

— Не знам, не знам.

— Аз пък знам — каза Бари. — Познавам Джаци още преди да се запозная с Дилън. Не съм работел за Дилън, след като се запознах с Джаци. Джаци нямаше никакъв бизнес. И двамата са един дол дренки.

— Че какво значение има? — възрази Стив.

— Познаваш Дилън.

— Да — каза Стив.

— Познаваш и Джаци.

— Да.

— Знаеш как изглежда Дилън сега, когато е болен — каза Бари.

— Не изглежда добре — потвърди Стив.

— Джаци винаги изглежда по същия начин. Винаги. Има същите очи.

— Ооо...

— Истина ти казвам — настояваше Бари. — Наистина е така. Свърших някои работи за този човек. Когато има боксови срещи, знаеш ли? Обзалагам се, че оня пич тогава не тежеше и шейсет килограма, а нямаше нищо върху него, което да види човек, ама човек вижда, нали разбираш?

— Да — каза Стив.

— Едно дребно лайно. Винаги си е бил едно дребно лайно. И винаги държи около себе си яки пичове. И е въшлив с мангизи. И да ти кажа ли нещо? Никой никога не се е ебавал с него. Никой. Даже и ченгетата. И да ти кажа ли защо? Защото изглежда по същия начин както Дилън сега. Това е в очите му. Все едно някой го е ударил. Само дето не е ранен и няма да падне. Просто си стои така. И никой не може да го различи от някой друг задник. Сега, когато Дилън е болен, и той изглежда по същия начин. Нямам му вяра на този човек.

— Той си е наред.

— Той е един мръсен дребен боклук — възрази Бари.

— Не се държа като такъв. Отнесе се е уважение към мен. Отговори на всичките ми въпроси.

— Какво го запита и какво ти отговори той?

— Казвам му: „Виж, Марки ми е симпатичен“. А той ми отговаря: „Знам. На всички е симпатичен. Той е голям пич. Питам го веднъж защо кара момичетата да се чукат с него, след като изобщо не иска да чука. Това му казвам и познай какво ми вика той. За да поддържал форма. А освен това, как, по дяволите, можел да знае дали не иска да чука дадено парче, ако не я изчука? Така че я питал и ако тя кажела, че е съгласна, изчуквал я и след това разбирал. Ама след това“.

После Стив добави:

— Мисля си, че пичът се бои, че някъде по света има някакво парче, дето иска да се чука, и той ще умре, ако не я попита. Това ми каза Джаки. „Тоя пич се радва на повече дамски задници, отколкото тоалетна чиния.“

— Ами тогава значи всичко е наред с него — каза Бари. — Той си държи там една със сто сантиметра гръдна обиколка. Бройна я още преди да свали палтото и вече се беше настанил на столчето до нея, преди да успее да извадя монета за телефон, за да ти се обадя. Не е от тия, дето си губят времето.

— Такъв си е от много отдавна — каза Стив. — Знам го, сваля и чука всяка вечер, освен когато беше женен за пръв път, можеш ли да си представиш? Всяка вечер. Когато се ожени, спира за малко, но много скоро след това подновява. Така че, разбира се, все се намира някое от парчетата, дето после се жени за него, да го изпее на ушенцето на жена му, и тъй като всички са отровни змии, а той не се прибира много у дома, тя започва да схваща картинката. Можеш ли да си представиш? Тоя човек приближава петдесетте, сега не е женен и не се прибира вкъщи. Но никога, можеш да дрънкаш за него каквото си искаш, никога не се предава.

— Надявам се и да се празни бързо.

— Ще свърши бързо. А нашата работа е да стоим тук и да го чакаме. Марки не си губи времето. Знае какво прави. Половината от парчетата, дето ходят в неговото заведение и искат да се чукат, завършват вечерта в кревата с него. Той също отговаря на очакванията им. И да ти кажа ли нещо? Те дори и не знаят кой всъщност е той.

— Че как така? — запита Бари.

— На тия, които чука само по веднъж, не им казва истинското си име — каза Стив.

— Ами чие име казва тогава?

— Ами той познава нас, нали така? Също така познава Дилън и много други момчета. Има и някои, които не познава, а той просто използва техните имена. Зависи от настроението му. Значи, представи си, че се изтърсят тук мъжете на четири-пет парчета някоя вечер, дето си мислят, че ние сме чукали жените им.

— Ама че педал — възмути се Бари.

— Хей, ами кой допреди минута му лижеше задника?

— Брей, ами представи си само, че някое от парчетата, дето е чукал и му се е представил с моето име, го изтърси някъде и Джини научи? Ами аз тогава директно се озовавам в лайната без дори да ми е минавало през ума да правя такива работи.

— По дяволите, Бари, никой не може да се представи за теб. А и какво значение има толкова, нали Джини ти има доверие?

— Има ми доверие, защото знае, че не върша такива работи.

— Виж, аз мисля, че той едва ли се представя често под твоето име. А и тия парчета, с които той се среща, едва ли изобщо чуват името, с което се представя. Те чуват само сърбежа между краката си. Той винаги се представя като някакъв шеф на шибаната мафия. Научил си е репликите наизуст. „Тук съм само за борбите.“ И то наистина е така. Като махнем вечерите, когато е в игралната си зала, той е навсякъде другаде, я в Денвър, я в Лорънс, я някъде другаде. Много си пада по номера с дебелия пачка мангизи. Стъкмил си е една от осемдесет петдесетачки, ама само петдесетачки. И се е накичил с пръстени по всичките си пръсти. И после пуска следващия номер: „Отседнал съм при един приятел. Не мога да поема риск да се регистрирам с всичките си данни. Да ползваме твоето място“. Разбира се, мацката няма терен. Всъщност има, ама там са старецът ѝ и хлапетата, освен това не иска да се знае откъде е. Така че в следващия момент те са вече на хотел и мацето плаща. „Той не може да ги води у дома си — каза ми Дилън. — Там няма и една бълха. Бълхите биха се срамували да живеят на такова място.“ Но си има кадилак и златни пръстени и се върти като някакъв клоун, пълни им ушите с глупости и всички парчета му вярват, а той си чука наред. Раздал е повече подаръци, отколкото дядо ти Коледа.

— Ти защо спомена Денвър? — попита Бари.

— Защото често ходи там — каза Стив. — Там има един клуб, който често посещава. Ходи и в Калифорния. Изобщо много обича да обикаля.

— На Джини майка ѝ живее в Денвър.

— Съмнявам се да е чукал майката на Джини, Бари. Мога да я питам, ако искаш да разбереш, мога да ѝ звънна и да я питам за теб.

— Някой ден ще ти счупя шибания дълъг нос, Стив, дето си го пъхаш там, дето не ти е работата — каза Бари.

На входа на „Лобстър Тейл“ се появи Тратман, облечен в сив двуреден костюм, с тъмнокоса жена на около четирийсет години. Той вдигна дясната си ръка, а с лявата хвана жената за лакътя и я поведе към бордюра. Пиколо докара един седан. Тратман отвори пред жената вратата на мястото до шофьора. После заобиколи автомобила отпред. Подаде една сгъната банкнота на пиколото. Пиколото му благодари, без да даде знак, че се познава с него. Тратман се вмъкна в кадилака.

Стив и Бари се качиха в колата на Стив.

Кадилакът пое на изток по Бойлстън Стрийт. Премина няколко кръстовища на зелено. Стив се държеше на около три коли дължина зад него на следващата лента вдясно. Премина кръстовищата на „Феърфийлд“ и „Екзитър“ на жълто.

— Бива си я колата — каза Бари.

— Ами спри един ден да си размяташ оная си работа наляво-надясно и направи нещо за себе си, вместо да скимтиш по цял ден как всички имали какво ли не, а ти нищо си нямал — посъветва го Стив.

— Да ти го начукам — отвърна му Бари. — Миналия месец ми се наложи да се бръкна с 250 кинта за шибания зъболекар. Ха съм успял да си заделя някой и друг долар, и веднага изскача нещо, дето да ми го глътне.

Кадилакът спря на червено на Дартмаут Стрийт.

— Сигурно остарявам — каза Стив. — Всичките ми приятели имат проблеми със зъбите си. Джаки ми казваше как жена му била много притеснена, трябвало да ѝ чистят корените. „И ще ме обрулят към девет стотака“, каза той. Не знаех, че тези услуги струват толкова скъпо.

Светофарът на „Дартмаут“ светна зелено и кадилакът потегли. Жената в колата се притисна към Тратман.

— Сега ѝ казва какви номера ще ѝ покаже — каза Стив.

— Като стана въпрос за правене на номера, ти знаеш ли какъв номер ми извъртя тоя кучи син за оная работа в Мейн? Пет стотак на ден плюс дневни разходи. Бръкнах се 3900 долара. А преди това му бях дал и цял бон, за да ми поеме делото.

На кръстовището на „Кларъндън“ и „Бъркли“ кадилакът отново хвана зеленото. Колата на Каприо мина на жълто.

— Това е, защото си тъп като задник — каза Стив. — Никой друг по света нямаше да я осере така, както ти я осра там. Така че нямаш право да се оплакваш. Мисля, че той направи максималното за теб.

Кадилакът спря на червено на кръстовището на Арлингтън Стрийт.

— Не искам да кажа нищо лошо за Майк — възрази Бари. — Просто е голяма циция, това е.

Светофарът се смени и Стив потегли подир кадилака, завивайки надясно по „Арлингтън“. Мъж в светлосиво палто и с дипломатическо куфарче в ръка пресече улицата пред колата им, крачейки бързо, и се изравни се с един висок албинос с шапка и обувки с високи платформи. Стив Каприо премина в дясната лента и намали дистанцията между колата си и кадилака.

— Май ще тръгне по „Енвой“ — каза Стив. — Този път явно е набарал евтина курва. Не му се бърка в джоба. Та, както ти разправях, едно и също е. Много си размахваш оная работа насам-натам. Ха си изучкал някоя заразна и ще си имаш големи проблеми. Нали не можеш да си представиш мен или Джаци да хукнем към Мейн като последните идиоти и да преследваме разни хора, когато са излезли със семействата си.

— Ами какво да ти кажа, оня се опъваше да плати. Взел пари назаем от Блум и после не ще да ги връща. Блум трябваше да си върне мангизите от тоя пич. Не може да позволяваш на разни дребни тарикатчета да се бъзикат с теб — продължи да обяснява Бари.

Кадилакът премина в лявата лента пред хотел „Статлър Хилтън“ и зави наляво.

— Не, той няма да поеме по „Енвой“ — каза Стив. — Тръгва по „Терас“. Тая слива май наистина има мангизи. Разбира се, Блум си получи мангизите обратно, а ти колко получи за идиотщината си?

— Шест стотака. Много бях затънал. Джини беше започнала да си слага пломби и това беше първият път, когато трябваше да плащам.

— Шест стотака — повтори Стив. — Значи си загубил само около три и двеста, четири и двеста от тая работа. Блум компенсира ли те за разходите покрай Майк?

— Тъъ, не.

Кадилакът влезе в гаража на хотел „Терас“.

— Тъъ — подигра го Стив. — Ти тракна ли със зъбите?

— Не бе, не.

— Има си хас — Стив паркира на половин квартал от гаража и изключи запалването. — Значи беше на косъм да те тикнат обратно в панделата и си се бръкнал да дадеш толкова пари, колкото съм дал аз за тази кола? Това исках да ти кажа. Рано или късно ще ти се наложи да почнеш да мислиш с главата си както правя аз. В противен случай си ще прекараш остатъка от живота си в ситуации, в които изобщо не е трябвало да се озоваваш, и винаги ще си с празни джобове.

— Виж, след като ми изчете цялата тая лекция, нека да те питам нещо. След като си толкова умен, защо продължаваш да работиш като бияч, а?

— Не е заради парите — каза Стив. — Искаш ли да видиш колко мангизи имам в себе си в момента?

Той се размърда на седалката, посягайки за портфейла си.

— Не — отвърна Бари.

Стив се отпусна.

— Сега в момента имам точно две хиляди и сто долара в джоба си — каза той. — Не дължа дори един цент за тази кола и завчера изпратих чека на Рита. Не, аз просто върша услуга на един човек. Просто навремето Джаки направи някои неща за мен, когато не бях в състояние да ги свърша, а сега тъкмо се появи тая работа...

— Джаки не пребива хора — каза Бари.

— Така е — съгласи се Стив, — но пък имам други неща, които Джаки ги прави, нали знаеш? На света има много неща, дето хората ги вършат, освен да си размятат оная работа насам-натам и да бият други хора, Бари. Само че няма как да ги разбереш, защото единственото нещо, което те интересува, е да изучукаш набързо някой долар и пет пари да не даваш за следващия ден. Джаки ми даде тази кола, когато

гледаше да се отърве от машините, които беше наслагал покрай Шосе 9. Не беше длъжен да го прави.

— Ами щото сам не е можел да си свърши работата.

— Така е — отново се съгласи Стив. — Но и не беше длъжен да ми подарява колата. Не беше длъжен да казва на момчетата: „Айде сега дайте тази кола на Стиви, той е много мой човек“. Но го направи. Така че ако Джаки ме помоли да му свърша услуга и аз мога да осигуря някоя и друга стотачка на тъпия си брат, ще я свърша.

— Имам нужда от мангизите — каза Бари и запали една пура.

— Защо ги пушиш тези гадости? — запита Стив.

— Защото не ме убиват толкова бързо — отговори Бари.

Стив запали цигара и запита:

— Добре, ама нали вдишваш пушека?

— Понякога забравям и го вдишвам — каза Бари. — Макар че не го правя много често. Това е все едно да гълташ живи въглини.

— Разбира се. Само не ми разправяй, че съдържат по-малко отрови, отколкото моите.

— По дяволите, от колко време пушим?

— Започнах ги, когато бях на дванайсет — каза Стив.

— Така, аз и тогава бях същият тъп задник, какъвто съм сега, да правя всичко, което ми кажеш. Значи съм бил на единайсет. Значи пуша вече 30 години, така че едва ли има някаква разлика. Джини обаче не ме оставяше на мира заради цигарите, тогава пуших „Омега“ за известно време. Оставих ги и вместо тях сега карам с тия.

— Между процесите — уточни Стив. — Никога не съм могъл да ги проумея тия работи и никога няма да ги проумея. Когато ти си ги пушиш, те направо ухалят. Ако обаче си до някого, дето ги пуши, можеш да се закълнеш, че това копеле цял ден е пърлило котки.

— Да — отвърна Бари. — От една година не съм слагал цигара в устата си, освен когато бях в Мейн по оная работа. За три дни тогава изпуших двайсет пакета „Лъки Страйт“. Но това е изключение, от една година насам пафкам само пури. Не че се чувствам по-добре. Мислих си, че ще е по-добре, ала не е. При всички тия хора, дето се мъчат да ни изхвърлят от бизнеса, през цялото време човек си мисли, че ще е по-добре, ако ги остави. И Джини ми набива все това в главата. Аз обаче не ги отказвам. Само се тъпча повече. Някой ден ще кажат, че

повече не можем да продаваме тая шибана стока. Точно това ще се случи един ден.

— Никога няма да стане — каза Стив. — Според теб колко хлапаци има като теб, които могат да сноват нагоре-надолу? А? Може би двама. Няма да го направят. По дяволите, те направиха същата работа с алкохола. Направиха го, ама виж сега как го разрешиха и го таксуват с данъци. Колко данъци мислиш двамата с Джаки плащаме за тая стока, а? И ти си мислиш, че след като не могат да ми сложат данък върху това, което ми позволяват да продавам, ще могат да ме спрат да си продавам стоката ли? Плащам данъци върху една трета от стоката, която продавам. Напълно достатъчно, за да не могат да ме спипат. И никой не гледа на проблема издълбоко. Така че те знаят, че аз го правя и че другите го правят, и знаят, че не могат да ме спрат.

— Абе, тоя тъпкач нещо много проточи работата — оплака се.

Бари.

— Спокойно, нека оставим човека да си поразклати ташаците на спокойствие. Аз го питах Джаки, викам му: „И сега тоя пич ще чука и аз ще вися там цяла нощ, така ли?“. А Джаки ми отговаря: „Не, не, той не остава до късно. Изчука ли парчето, се прибира вкъщи. Никога не се забавя след един“.

— Аз пак си мисля, че това е много почтено от наша страна — каза Бари, — да го оставим да се изчука на спокойствие. Сигурно така поддържа формата си.

— Той е много хитро копеле.

— Не, тая вечер няма да е много хитър. Е, исках да кажа, че като съдя по отношението му към мацките, явно си е и такъв. Но сега няма достатъчно акъл, за да се ожени за която и да е от тях. Понякога не е толкова хитър. Ами че то същата работа е и със залите му. Нали виждаш? През цялото време управлява добра зала и всички са щастливи. Не вдига никакъв шум и взема само хора, които искат да участват, и така си пази хляба, нали разбираш? Не ги смуче прекалено много. И не се хвали наляво и надясно как ги работи. Само че понякога започва да работи всички и във всичко, това имах предвид.

Кадилакът спря на изхода на гаража и Стив запали колата си. Кадилакът се вмъкна в една къса уличка и зави на запад по Нийланд Стрийт. Стив включи на скорост и пое на изток по същата улица. В

огледалото за обратно виждане зърнаха задните светлини на кадилака да изчезват към Парк Скуеър.

— Сигурен ли си, че се прибира вкъщи? — запита Бари.

— Аха — каза Стив. — Голяма скръндза е, щом е поел по „Търнпайк“.

Стив караше в средната лента на Масачузетс Търнпайк и не превишаваше 100 километра в час. След около десетина минути зави в платения трафик и пое надясно по Кеймбридж Стрийт. В 11:50 паркира колата до един хидрант на Шеридан Стрийт, изключи двигателя и каза:

— Третата тухлена къща надолу по улицата от лявата страна.

— Оная с жълтия шевролет пред нея ли? — запита Бари.

— Следващата.

— Я виж, няма алея към къщата.

— За какво му е алея на тоя — каза Стив. — Това свидливо копеле паркира направо на улицата.

В 12:09 кадилакът мина покрай колата им. Стив и Бари се снишиха на седалките.

В 12:12 отново мина бавно покрай тях.

— Ако още веднъж мине покрай нас, ще преместя колата и ще му освободя място — измърмори Стив.

В 12:35 Тратман се появи пеш по Шеридан Стрийт, приближавайки ги отзад от същата страна на улицата Стив го изчака да приближи задната броня на колата и изкомандва:

— Сега!

Бари и Стив излязоха от колата.

— Стой! — нареди Бари.

Тратман спря и се навъси.

— Вие, момчета...

Стив насочи един 38-калибров револвер с петсантиметрово дуло срещу него.

— Влизай в колата, Марки.

— Нямам пари в себе си, момчета, никакви пари нямам — каза Тратман.

— Влизай в колата, Марки — каза Бари.

Приближи се до Тратман и го хвана за десния лакът. Тратман не оказа особена съпротива. Бари повтори:

— В колата. Влизай в шибаната кола, Марки. Ще влезеш в шибаната кола, защото знаеш, че трябва да влезеш, затова влизай.

Тратман бавно закрачи към колата. Погледна към Стив. Революерът в ръката на Стив не мърдаше.

— Стив, момчета, не съм направил нищо.

— Бари, вкарай го в колата и седни до него — нареди Стив.

Бари побутна леко Тратман. Тратман се обади:

— Истина ви казвам. Не съм направил нищо.

— Марки, ще имаме достатъчно време да обсъдим разни неща. Само влез в колата, окей? — каза Бари.

Тратман се приведе и влезе в колата на задната седалка. Стив седна на седалката на шофьора и затръшна вратата. Извърна се и насочи револвера към Тратман. Бари също се качи и се протегна да затвори отсрещната врата. Стив подаде револвера на Бари.

— Защо правите това, момчета? — запита Тратман.

Стив запали двигателя.

— Да знаете, че ще взема мерки — каза Тратман. — Направите ли ми нещо, познавам нужните хора и ще им се обадя, да знаете. Знам на кого да се обадя.

— Ти може би вече си взел някакви мерки — каза Бари. — Може би затова си тук, защото си взел някакви мерки.

— Не съм направил нищо — каза Тратман.

— Ами тогава всичко е наред, Марки — каза Стив.

— Няма за какво да се тревожиш — допълни Бари.

Стив подкара колата по Комънуелд Авеню. Направи ляв завой и се качи на шосето към Честнът Хил. На разклона свърна наляво по шосе „Сейнт Томас Мор“. И после направи десен завой на Бийкън Стрийт.

— Момчета, познаваме се. Защо правите това с мен? Винаги съм те имал за точен пич, Стив, защо го правите? — запита Тратман.

— Защото един човек и едни други хора ме помолиха да поговоря с теб — каза Стив. — Казах им, че ще поговоря с теб. Нали разбираш, Марки, просто ще си поговорим. Не си ли ни пращал нас двамата, за да говорим с хора от твое име?

— Ами, да — съгласи се Тратман. — Затова не мога да разбера защо правите това с мен?

— Ами поради същата причина, както ние ходихме да ти кършим разни неща, които ти искаше да ти свършим. Само че гоя път го правим за други хора — обясни Стив.

Стив сви наляво по Хамънд Стрийт, после зави на паркинга зад търговския център на Чесънът Хил по Шосе 9 и спря в сенчестата част зад „Р. Х. Стиърнс“. После излезе от колата и дръпна напред седалката откъм страната на шофьора.

Тратман изгледа Бари. Бари насочи револвера към него.

— Излизай от колата, Марки.

— Момчета, моля ви, нека да се разберем, става ли? — примоли се Тратман.

— Хайде, Марки — каза Стив.

— Не съм направил нищо.

Бари завря револвера в лицето на Тратман.

— Марки — каза той, — знаеш, че има неща по-лоши от говоренето. Сега в момента от нас се иска само да разговаряме и искаме да направим само това. Ако си решил да късаш нервите на всички, продължавай да се държиш така.

Тратман се колебаеше. Стив се пресегна в колата и сграбчи Тратман за лявото рамо, като го дръпна навън.

— Марки, не ми ходи по нервите. Знаеш какво може да се случи на някого, който не слуша какво му говорят. И не се прави на тарикат, ясно? Ние сме просто двама души, които трябва да говорим с теб, и ще говорим, и ти ще говориш с нас, и това е всичко. Освен ако не искаш да говориш. Тогава вече нещата се променят, нали разбираш? Знаеш как стоят нещата. А сега излез от шибаната кола, преди да ми е паднало пердето.

Тратман излезе от колата. Бари го последва, като подаде револвера на Стив.

— Не съм направил нищо, момчета. Не знам за какво става дума. Ако бях направил нещо, щях да знам за какво става дума, нали? Не съм направил нищо. Трябва да ми повярвате, момчета.

— Заобиколи колата и застани отзад, Марки — каза Стив.

Тратман вдигна леко ръце с длани нагоре.

— Мърдай, Марки, дребен шибан педал такъв! — повиши глас Стив. — Не ме карай да ти тегля куршума.

Тратман се придвижи заднешком до лявата задна броня на автомобила. Застана с ръце до тялото. Стив стоеше на около метър от него с насочен револвер. Бари мина зад Стив и застана от дясната му страна.

— Кълна се в Бога — разтреперан каза Тратман. — Стив, майка ми да хване рак, ако лъжа, но нямам нищо общо с тая работа. Кълна се в Бога, Стив. Ти не можеш ли да им обясниш това? Знам, знам как изглежда отстрани. Кълна се в Бога, Стив, нямам нищо общо с тая работа.

— Дали не го е направил той — обади се Бари. — Нали това щеше да го питаш, Стив?

— Да — каза Стив.

— Затова трябва да поговорим с теб, Марки — каза Бари.

— Да — потвърди Стив, — нямаш нищо общо с тази работа, нали?

— Стив, моля те — каза Тратман.

— Какво точно стана, Марки? — запита Стив.

— Стив — почти шепнейки каза Тратман и гласът му се пречупи.

— Стив, някога да съм те лъгал? Някога да съм те лъгал за каквото и да е било?

— Сега? — запита Бари.

— Аха — каза Стив.

Бари направи две крачки към Тратман, свивайки дясната си ръка в юмрук и замахвайки с нея с характерното движение на софтболен питчър. Тратман инстинктивно вдигна ръце пред лицето си. Бари изви юмрук и го заби в слабините му, като след това тялото му падна върху капака на двигателя. Когато юмрукът попадна в целта си, торсът на Тратман спря движението си назад. Лицето му се откри, устата му се отвори, а очите му се оцъклиха. Рязко издиша и простена едновременно. Сграбчи с две ръце слабините си и се сгъна на две.

Бари отстъпи назад. После направи крачка напред с левия крак и нанесе силен удар с коляното на десния си крак, което се стовари в челюстта на Тратман. В устата на Тратман нещо изпраця. Главата му рязко се люшна. Сгънатото му тяло кљумна наляво.

Бари сграбчи Тратман за реверите и го издърпа нагоре, след което го подпря на колата. Главата на Тратман се люшкаше. Той заплака. Изплю кръв от устата си. После изправи глава. Беше затворил

очи. Носът и устата му представляваха кървава маса. По палтото му се стичаше кръв.

— Каква беше тая работа, за която казваш, че си нямал нищо общо с нея, Марки? — запита Стив.

Тратман поклати глава наляво-надясно. Езикът му излезе навън от устата, после се прибра, като обиколи с върха устните му. Провеси глава и изплю кръв върху настилката на паркинга.

— Не отговаря — каза Бари.

— Може би главата му е празна или нещо такова — предположи Стив.

— Може би ще е по-добре да я почукам отново. Да се убедим.

— Добра идея.

— Неее! — изпищя Тратман.

— Затваряй си устата, педал такъв! — обади се Бари.

После много силно удари Тратман в стомаха. Той започна да се превива напред още след първия удар. Вторият удар изкара въздуха от устата му. Стив и Бари бързо отстъпиха назад. Тратман се свлече върху настилката, като избълва полусмляна пържола, салата и кръв. Остана проснат по гърди с извита наляво глава. Дишаше шумно.

— Какво мислиш, Стив — попита Бари, — дали това е всичко?

— Нека изчакаме още минута-две, може да изплюе още нещо — каза Стив.

Тратман повърна още от съдържанието на стомаха си и кръв. Очите му продължаваха да са затворени. Бузата му остърга настилката.

— Направи още една проба — каза Стив.

Бари пристъпи напред. Сграбчи Тратман за яката на палтото му, после го опря отстрани на колата. Главата на Тратман се люшна наляво. Очите му останаха затворени.

— Кой бяха ония момчета, Марки? — запита Стив.

Тратман се сгърчи, от устата и носа му рукна кръв. Протегна немощно ръка към лицето си и го опипа с връхчетата на пръстите си. Бавно поклати глава.

— Не те чувам, Марки — каза Стив. — Кой бяха момчетата?

Тратман опипа размазаната плът около устата си и простена. От затворените му очи течаха сълзи. Бавно поклати глава.

— Аз — изстена той, — те... аз не...

— Пак твърди, че не знае нищо — оплака се Бари.

— Ами сега? — зачуди се Стив.

— Мислиш, че наистина ли не знае нищо? — запита го Бари.

— Господи, може пък и наистина да не знае нищо.

— Човек никога не може да е сигурен с тези хора.

— Знам — съгласи се Стив. — Чух веднъж за един човек, някой го попитал дали познава двама души, и той казал, че не ги познава. Обаче знаеш ли какво се оказало? Оказало се, че ги познава.

— Мислиш, че е по-добре да го попитаме пак? — запита Бари.

— Да — каза Стив.

Тратман нададе немощен писък през размазаните си устни.

— Внимавай само къде ще го удариш — каза Стив. — Нали не искаш да те облее целия?

Тратман простена. Главата му се люшна надясно. Очите му се отвориха с пристъпването на Бари към него. Видя свитата в юмрук дясна ръка на Бари да замахва. Бързо затвори очи и се люшна наляво. Бари изви юмрука си в обратна дъга. Върхът на юмрука му се стовари върху дясната страна на челюстта. Главата на Тратман се завъртя наляво, като се чу трясъкът на счупената му челюст. Тялото му се изпъна нагоре и наляво, след което провисна. Тилът му се блъсна в ръба на лявата задна броня на колата. После той рухна върху настилката върху лявата си страна с извито нагоре лице. Клепачите му примигаха и после се затвориха. В гърлото му нещо загъркори.

Стив се приведе над Тратман.

— Марки — запита тихо той, — сигурен ли си?

Тратман простена. Главата му остърга асфалта.

— Става въпрос за ония момчета — настоятелно каза Стив. — Става въпрос за момчетата, Марки, за тях ми е думата. Наистина ли не знаеш кои са били?

Тратман едва завъртя глава.

— Защото аз трябва да съм сигурен, наистина трябва да съм сигурен в това, Марки. Ако ме накараш да останем тука цяла нощ, докато се уверим, че това наистина е така, хич няма да ми стане хубаво, Марки. И нощта ще ти се види безкрайна — каза Стив.

Тратман внезапно повърна още кръв. Част от повърнатото падна върху обувките и крачолите на Стив.

— Мръсно копеле! — изръмжа Стив.

Дръпна се бързо назад, след което се засили и изрита Тратман от лявата страна на гръдния кош, близо до колана. Изпращяха ребра. После протегна крака си и избърса обувката си в палтото на Тратман. Тратман рязко изпусна въздух и простена.

Стив отново се дръпна назад и пак изръмжа:

— Шибан духач!

— Какво мислиш, Стив? — запита Бари.

— Влизай в колата — нареди Стив. — Звучи ми правдиво, вярвам му на това копеле.

Задните светлини на колата осветиха овъргаления в кръв Тратман. Той потъна в мъглата и мрака, като от време на време дишаше шумно и с хъркащ звук. После загуби съзнание.

Автомобилът напусна паркинга през изхода към Хамънд Понд Паркуей.

— Навехнах си шибаната ръка. Винаги става така — оплака се Бари, след като пое по Шосе 9.

— Целуни я и ще ти мине — посъветва го Стив. — Майната му на шибания Коган. Ще го накарам да ми плати за дрехите, които тоя педал ми съсипа.

— Как мислиш, дали не трябва да измием колата? — запита Бари.

— Ще я измием. Само да се измъкнем до някое безопасно място. Ще се разделим, а ти ще вземеш револвера, окей? В Уотъртаун знам една кръчма, работи цяла нощ. Ще отида там.

— А след това къде ще отидеш? — заинтересува се Бари.

— Не ти влиза в работата — отвърна му Стив. — Защо, да не искаш да дойдеш?

— Няма да мога да заспя. Винаги се налага малко да разпусна след такива случаи.

— Кажу ми на Джини, че не искаш бира — посъветва го Стив. — Нека ти даде малко топло мляко.

— Да ти го начукам. Кажу ми какво мислиш за Тратман? Дали знае?

— Не знам. Кой, по дяволите, дава пет пари за такъв лайнар?

— Ами — каза Бари, — аз го обработих доста добре.

— Вероятно знае.

— Държа се доста добре. Имам предвид за човек, който може да знае.

— Няма друг начин, освен да издържи — обобщава Стив. — Знае какво го очаква, ако не издържи. Наясно е.

Франки паркира тъмнозеления си седан пред школата за шофьорски курсове на Амато и излезе от колата. Носеше кадифени джинси цвят каки, вмъкнати в ботуши, бял пуловер с висока яка и двуреден сив блейзър. Заклучи седана и влезе в школата.

— Е, има още какво да се оправи по тебе, но сега вече си по-добре. Особено косата ти. Само дето малко си попрекалил с лака — каза Амато.

— Не ползвам лак — отвърна Франки. — Да не съм ти някакъв шибан педал. Това е гел. Бръснарят ми го даде.

— Следващия път си намери друг бръснар — посъветва го Амато. — Гледам, че си се сдобил с кола.

— Никога не съм си падал по тролейбусите.

— Колко се бръкна за тая?

— Осемнайсет стотака — отвърна Франки. — Плюс шибания данък продажби, разбира се. В добро състояние е.

— Май нещата вече са малко по-добре.

— Нещата са далеч по-добре — каза Франки. — Снощи излязох с това момиче, имаше къде да я заведе и с какво да я заведе. Е, имах и малка разправия с оня юнак от изправителния център. Не му загрява куфалницата, че трябваше спешно да си прибера шофьорската книжка. Така че се наложи да говоря със зет ми и се върнах да си прибера нещата. Казах му: „Ако някой те пита нещо, дал си ми пари назаем, ясно?“. А той ми гледа колата. „Няма да те питам нищо — вика ми той, — ама ти изведнъж се оправи, хей така.“ После човекът ме огледа и каза: „Хубави дрешки“. Аз пък му казвам: „Виж, последния път, когато бях при теб, ти никак не ме одобри, изглеждах ти като някакъв скитник. Реших, че трябва да се оправя. Така че натиснах моите хора вкъщи и те кихнаха малко мангизи, и сега вече не изглеждам като някой излязъл от камион с пилета. Ама сега пък и това като че ли не ти харесва“. Да, беше страхотно.

— Къде живееш? — запита го Амато.

— Намерих си едно местенце в Норууд. Само студио е, всичките мебели си бяха вътре. Само дето е на Шосе 1, но на кого му пука, че е шумно, нали разбираш? Шумът си е отвън.

— За чий си се забил чак на майната си? — попита Амато. — На пич като теб не му е там мястото. Аз поне бих си намерил някое местенце около Бостън.

— Ами какво да ти кажа, евтинийка, нали разбираш? Плюс това там се познавам с много момчета от града. Ето например, нали бях в Бостън, зет ми през цялото време ми се изтърсваше на главата и ползваше квартирата, и в един момент на Санди ѝ падна пердето и си го изкара всичкото на мен. Седнах и размислих, че ще си имам по-малко главоболия като съм по-далеч от тях. А пък оня боклук от изправителния център се разпени, представяш ли си? „Ама как така сте отишли в Норууд, какво правите там?“ Пък аз му викам, че там имам един приятел, дето ще ми осигури бачкане, та за туй. Ще му пазя къщата, пък онзи в замяна ще ми смъкне от наема и освен това пак мога да си намеря още допълнителна работа, за да не върша глупости.

— Да не мислиш, че ще ти се вържат на сладките лафове — каза Амато. — Можеш да си заложиш прелестния задник, че още на следващия ден ще хукнат да проверяват дали си им казал истината.

— Ами да му се обадят — отвърна Франки. — Той ще потвърди всичко. Ще им предаде каквото съм им казал. Аз съм инженер, но поддръжката в компанията „Хес-Лий-Апартмънс“.

— Ти си един най-обикновен портиер.

— Ами да, портиер — съгласи се Франки.

— Колко е това като мангизи?

— Ами, някъде към 50–60 долара на седмица. Само че си мисля, че не трябва да ходя много често, за да си вземам заплатата, нали разбираш? Аз му казах на този приятел, че току-що съм излязъл от панделата и само след минута ме свърза с главния им шеф, един грамаден откачен евреин. Това беше негова идея.

— Той се ебава с данъчните — каза Амато.

— Знаеш ли колко ме боли гъзът за тая работа? Мисля си, че там някъде си води някое парче да чука. Не знам. А и ми е на оная работа.

— Добре, оттук нататък какви планове имаш? — запита го Амато.

— Ами, нали разбираш, вече като се поуспокоих, реших, че трябва да обсъдим тази работа с тебе. Да ти кажа, имам си нещо наум, и споделих с Ръсел някои неща. И той си има някои неща наум, но не искам да се захващам с нищо, докато не разберем дали от туй, дето го мислим, ще излезе нещо. А вече като гледам, нещата са почнали да се нареждат. Затова идвам при теб.

— На Тратман са му скъсали задника от бой — каза Амато.

— Това имах предвид. Та се чудех, какво може да измислиш?

— Няма какво да измислям. И да ти кажа ли защо мисля, че няма за какво да си блъскам главата? Тая сутрин се отбих в „Скуеър“. Влязох вътре и си взех вестника. Видях и двама познати. Преди винаги правех така и още на мига, след като излязох от панделата, пак почнах да го правя. Като ония старци съм, нали разбираш? Още не са станали сутринта и хукват към бара да си пият кафето и мастиката. Само че аз не си падам по кафе или мастика, и вместо това си вземам вестник. Просто ми е навик. И отдавна също ми е навик да се отбивам в „Бринк“ всеки петък сутринта. Прибирам си кеша за фабриката на Армстронг. Правя го сигурно от петнайсетгодишна възраст.

— Стига бе — каза Франки.

— Ами това искам да ти кажа. Колкото и да си блъскам главата, не стигам до нищо. Като изключим барбута, нищо.

Франки се съгласи.

— Ами и аз така го виждам. Аз лично мисля, че който и да се опита да се промъкне покрай рибния щанд на Били, ония юнаци там след секунда ще му направят мечка. А пък на това място уличката е много тясна, няма и метър, обзалагам се.

— Ти да не си ходил пак там? — запита го Амато.

— Отбих се там завчера вечерта — отвърна Франки. — Чух за Тратман. Не че му мисля злото на Тратман или нещо такова, ама хич не ми пука за него, нали разбираш? Работата стана така, както каза. Просто вече не ме свърта на едно място. Сърбят ме ръцете да хвана нещо ново. И нещо ме човърка, нали разбираш? Обикновено който излезе от панделата, измисля нещо и ако го планира точно и го свърши както трябва, работата става. После обаче се отпуска и го хваща мързелът. И много скоро свършва мангизите. И тогава изведнъж се стряска и вика: „Ей, какво стана, бе?“. И хуква да изкара някой долар.

И, разбира се, претрупва работата и го пипват за врата. И после пак по етапния ред. Не, мерси, не щем повече кяр.

Франки продължи:

— И аз започнах да размишлявам. Ето, Джони се оказа прав за оная работа, всичко мина точно, сега си имам и мангизи, може би ще е прав и за другата. Така че отидох и огледах мястото. Разбира се, отидох, когато не играеха, мисля, че беше вторник или нещо подобно, и пазвантите ги нямаше, нали разбираш? Тъй че вдругиден няма да е така. Мисля, че трябва да бягаме от тази работа като дявол от тамян, Джони.

— Може и да имаш право — каза Амато. — Това ми е друг навик. Поне съм наясно с това. Когато не мога да измисля никаква друга работа, в главата отново започва да ме човърка барбутът или „Бринк“. Сърбят ме ръцете да го направя, разбираш ли? Изглежда да е фасул ска работа, само дето не е. И двете не са проста работа. Обаче и в двете има страшно много мангизи. А и винаги мога да използвам част от тия мангизи дето ги изкарахме.

— В главата ти май пак са забръмчали бръмбари, а? — попита Франки.

— Виж, Франки, блъскам си главата в стената, това правя. Не знам какво става с мен. Не съм глупав, нали разбираш? Май последната хубава година, която съм прекарал, знаеш ли кога беше? Все не ми излиза от главата. Хиляда деветстотин шейсет и втора, можеш ли да си представиш? На следващата година — пълна суша. Даже извадих страшен късмет, че не влязох в панделата. И си заложих главата с нашия удар. Затова и го направих.

— Ами точно това е едното от нещата, които и на мен не ми дават мира — съгласи се Франки.

— Господи, направо не знам. Сещаш ли се за ония, дето удариха онова място на южния бряг завчера? Банда дебили, не знам кои са били. Изброих шест ченгета да обикалят там и да душат, и ги изчаках да видя дали някой няма да се пръкне и да ме види. Оттук нататък каквото и да се случи нещо от този род, копоите ще почнат още по-силно да душат подире ни.

— Нека си душат. Мисля си, че в оная работа, когато ни вкараха вътре, Мати ни издъни.

— Наистина — съгласи се Амато.

— Ако бяхме взели някой друг вместо него, все щеше да има малко повече акъл да не осере нещата.

— Така е. По дяволите, първия път даже Доктора си свърши работата както трябва.

— Така беше — каза Франки. — А другата работа беше, че май се хванахме с прекалено много хора. Това е другото нещо, което все не ми дава мира. Мисля си, че двама души са напълно достатъчни да свършат работата. Нужен е един, който да намисли цялата работа и да я планира точно, а другите, дето никой не ги знае, дето никой не ги е виждал там, да свършат работата. Щото иначе като си имаш работа с много хора, не можеш да ги държиш под контрол, нали разбираш?

— Тука няма как да стане.

— Не това ми беше на ума. Мислех си за една работа около Таунтън. Какво ще кажеш?

— Много е трудно — каза Амато. — Не мога да отскачам прекалено често там. По дяволите, губя си половин ден, ако не и повече, да бия път и да се занимавам с купища глупости, дето иначе ще ми отнемат не повече от десет минути, да си губя времето да говоря с дяла пасмина тъпи информатори, дето ми късат нервите и ми губят половината ден. И да ти кажа ли нещо? До този момент не съм получил дори и едно оплакване. Когато някой човек се захване да свърши нещо и на гърба му се натрисат цял куп галфони, дето не искат даже да си изхвърлят боклука. И да ти кажа ли какво представляват? През оная работа им е за теб. Можеш по цял ден да седиш там, да седиш, да седиш, сякаш си нямаш никаква друга работа, а те се изтъпанчили там, важни, важни, с тия пикливи женоря с големи цици и всичко останало, и до четири и половина си търкат задниците по столовете. Говорят с приятелите си как щели вечерта да се чукат във ваната или нещо такова, и после изведнъж ахват, ами то било станало пет часа и затварят телефона, а накрая ти изтърсват да си бил отишъл на следващия ден. С една дума, иди на майната си!

Амато се замисли, после продължи:

— И тук се сблъскам със същия проблем. Никой не си върши шибаната работа. Отивам в Регистъра на шофьорските курсове, само стърча по опашки там, губя си целия ден, връщам се тук, и к'во мислиш — че тук някой нещо работи ли? Кура ми! Само си чешат езиците. Обаче Кони е съвсем друго нещо. Извадих голям късмет с нея.

Докато ме нямаше, се е разпъвала на кръст с бизнеса ми, признавам го. Връщам се, а работите вървят, нещо, дето дори и не съм си го мислил. Но всичко е точно. Тя включила и децата в работата, бачкат, ама не трябва да ги изпускат от поглед. Слезеш ли им обаче от главата само за един ден, гледай какво става.

Ами миналия месец? Миналия месец сметките излязоха почти една седмица по-късно, а чековете след повече от двацет дни. Съдраха ми телефона от звънене. „Мистър Амато, какво става със заявката?“ И после ми изтърсват, че монтирали три нови скоростни кутии, два комплекта за тунигване, и съм дължал за три гуми, дето трябвало да ги оправят, един от клиентите ми всезнайковци не знаел, че по пътищата има бордюри, и тоя боклук ме набута осем стотака и ми реди, че нямал нищо против да си получи парите.

И отивам аз там и гледам как мацето си седи на столчето, лакира си ноктенцата и си бърби с тъпкача по телефона. Чакам. Аз ѝ плащам заплатата, за Бога! Няма нужда да плямпа как щели да се изчукат след края на работния ден, денят още не е приключил и аз ѝ плащам заплатата за тая работа, представяш ли си? Ама не, трябва да изчакам да приключи. Казвам ѝ, че работа не се върши така. Може да се наложи да извикаме аварийна кола, да стане някоя авария, а никой няма да я прати. А тя ми вика: „Мистър Амато, нямах време, бях толкова заета“. Господи! И на тая ѝ плащам сто трийсет и пет долара всяка седмица!

— Това да не е оная с якото дупе? — запита Франки.

— Същата — отвърна Амато. — Тая тъпа кучка като едното нищо ще ме вкара в съда и си представям как ще ме изгледа съдията, като му изтърся, че съм имал парите, но не съм могъл да ги изпратя, щото не съм могъл да накарам тая слива да остави телефона поне за една минута, за да наредя да ги изпратят.

— Как е в кревата?

Амато не отговори веднага.

— Ами, бива я — каза след малко. — Но, Господи, не може да си мисли, че след като се ебе с мен, значи може да се ебе и с работата, не е права.

— Ей, никога няма да пораснеш — ухили се Франки. — Бас държа, че най-малко до първи клас родителите ти са обяснявали, че не трябва да акаш в гащите.

— Знам — каза примирено Амато. — Ама няма как да отскачам всеки ден до Таунтън. Трябва да си наглеждам бизнеса, няма начин, щото другата работа не е сигурна, нали разбираш?

— Можеш да ходиш всеки ден и да влизаш, когато е отворено.

— Да не искаш да се вмъкнеш през покрива като някой шибан Дядо Коледа? — запита Амато.

— Ъхъ — отвърна Франки. — Може да стане в неделя през нощта. През задната стена или нещо такова. Достатъчни са двама души, дето да са наясно с разположението, после някой само да отиде и да направи малка скица, и работата ще стане. А останалото вече ще се свърши на място. Достатъчно е човек да знае кое къде се намира.

— Трябва да се намериш човек, дето е врял и кипял в тия работа. Кучешкият ти приятел отбира ли нещо от алармени системи?

— Нямах предвид Ръсел — отвърна Франки. — Ако имах намерение да влизам през деня, щях да взема Ръсел. Ръсел обаче замина. С оня пич, дето крадат кучетата. Не знам дали изобщо ще се върне, и ако се върне, дали ще се захване с тая работа. Ще се пазари.

— Какво пласира?

— Не съм го питал. Кокаин, предполагам.

— Като нищо може да направи един милион от тая работа — каза Амато.

— Като нищо — съгласи се Франки. — И като нищо могат да го спипат за врата само пет минути след това и после да гние в панделата двайсет години. Тая стока е много опасна. Там си е ебало майката, нали разбираш? Там всички душат и са нащрек, и половината от тях са друсани тикви. Чух за двама души, шитнали 60 000 дози метадон на един терминал в Потъкет, и хем са много печени пичове, на излизане ги спипали десет наркомани и им взели всичките мангизи. Обрали ги до шушка. Ченгетата са наточени за тая работа и само гледат как да ти пръснат задника, щото за тях си по-опасен от ония шибани терористи, за Бога. Ръсел е сигурен, ама не се съветва с мен, а и не мисля, че оня пич, с когото крадат кучета, ще му се върже да тръгне с него за тая работа. Не мисля дали изобщо ще се намери човек да хукне с него в тоя бизнес, да му се върже на уговорките. Не, мисля си за Дийн, шурей ми, той е бил спец по електроника на охранителните системи и продължава да се бъзика с алармени инсталации.

— Алармени инсталации ли? — запита го Амато. — Той нали бачкаше на една бензиностанция?

— Пак си бачка — каза Франки. — Ама в свободното си време се занимава с тия неща. Сглоби си от части цяла квадрифонична уредба на кухненската маса, представи си. И какво ми вика, когато видя колата ми? Вика ми: „На твоето място, ако изкарам някой и друг долар, щях да си направя собствен цветен телевизор“. То е същото, нали разбираш? Схеми, съпротивления, а той е много печен по тия работи.

— Мислиш ли, че ще се хване с тая работа?

— Ами не знам, няма как да разбере, ако не го питам — отвърна Франки. — Искан първо да говоря с теб, да видя какво мислиш за тая работа. Не познавам мястото като теб. Няма проблем да вляза, ама трябва да имам карта да се ориентирам. Не съм като теб да виждам и най-дребните подробности. Така че първо исках да говоря с теб, нали разбираш? Преди да се видя с него. Ама мисля, че няма да се откаже, така го виждам.

— Някога вършил ли е нещо? — попита Амато.

— Мисля, че върши малко работа за две момчета, дето купуват коли. И ми казва, че моята имала нужда от някакво тунинговане или там к'вото беше, щял да го направи, без да се бъркам за частите. Много е закъсал за мангизи.

— Непременно ли трябва да бъде Таунтън?

— По дяволите, не. Имам предвид, че работата трябва да е такава, че всеки от нас да има интерес да я свършим. Нямам нищо специално на ум. Искан само да хванем нещо, дето да е фасулско, нещо от тия новите, дето ги правят от пластмаса или нещо там, и вътре да има мангизи, а и някакви стени, че да не ти лъщи задника, когато си вършиш работата.

— Завчера водих Кони на кино в Броктън — каза Амато. — Някакъв много шибан филм, а киното е в един търговски център. Не помня как му викаха. Сградата е едноетажна.

— Какво ще кажеш да хвърлим едно око, аз ще карам и ако има хляб в тая работа, можем да го планираме.

— Да — съгласи се Амато. — Знаеш ли, като се замисля, няма да е зле да го ударим. Човек винаги може да усети кога една работа може да стане или не, също като последния път.

8

— Той е пълен задник — каза Коган, седнал в сребристото си „Торонадо“. Беше паркирал автомобила на паркинга зад „Кронин“ в Кеймбридж. — Комарджия е, ама всъщност е задник. Е, той поне си мисли, че е комарджия, де. А си е пълен чекиджия. Не е истински комарджия, просто залага на всичко заради самото залагане. Чекиджията на годината.

— Аз самият много си падам по залаганията на конни състезания — обади се шофьорът. — От няколко години не съм пропуснал и едно откриване в Линкълн.

— И аз също. И продължавам да го правя. Макар че всеки път, когато залагам там, губя.

— Аз не губя. Разбира се, не залагам на едро, но обикновено изкарвам 300–400 долара след обяд, и много рядко губя повече от 20–30. Мисля, че не е зле. И си прекарвам добре.

— Не е зле — съгласи се Коган. — Не е като да организираш самите гонки, ама не е зле. Аз ходя там, щото има и други момчета, дето ходят. Хубаво е, чист въздух, виждаш се с някои хора и понякога даже печелиш. Е, случва се да загубиш, ама какво от това?

— Амато обаче не постъпва така. Той никога не ходи на гонки, никога не ходи в игрални зали или каквото и да е там, той само залага. И не го прави, защото е чул нещо и има интерес и тая работа, и мисли, че ще изкара нещо. Той просто залага, защото не може да не залага през цялото време, сякаш животът му зависи от това. Мисли си, че ще спечели, когато залага, че винаги ще печели.

— Някои хора наистина печелят — потвърди шофьорът.

— Познавам хора, които печелят — започна да разправя Коган. — Някои от тях познават добре някой кон и печелят. Други пък знаят туй-онуй за всички останали коне и също печелят. Някои пък си изкарват целия живот, като дават допинг на конете, на един или два коня, може би дори на три, не знам. И те печелят. Само че когато се пръкне някой, дето наистина разбира от животните, тогава губят.

Обикновено повечето спират и отписват загубата си. Но не и Амато. Ако загуби днес, прекарва цялата сутрин на телефона, на другия ден пак не се откъсва от слушалката и пак губи. Тъй че много скоро му се налага да си размърда задника и да изкара някой долар на друго място, и точно тогава се случва нещо като тази нашата история. Да си чувал за Мич?

— Не — отвърна шофьорът. — Не съм го и чувал.

— Мич е точен пич — каза Коган. — Знаем се отдавна с него. Много е точен. Виждал съм го да губи цяла хилядарка на някоя гонка. А той е някъде към петдесетте, не го знам, но някъде там е. Двамата с Дилън навремето са били много гъсти. Когато се запознах с Мич, с Дилън работехме заедно. А на Мич бизнесът му върви, ама не прави кой знае колко повече мангизи от другите. Той е от Ню Йорк. Така че залага още един бон на следващата гонка. И съм го виждал да губи и втория бон, и тогава на третата гонка слага даже два бона и губи и тях. Мич губи много мангизи. Ама туй, което го прави, го кефи. А когато денят приключи и искаш да се поразтъпчеш, няма да намериш по-добра компания от него. Пък когато остане съвсем без мангизи, се прибира вкъщи. Той си я кара така, без да притеснява никого. Може да мине и цяла година преди отново да иде на гонките.

Миналата зима ходих във Флорида. Тая година пак се каня да ходя. В един град до Маями. Мич е отседнал в хотела, държан от две момчета, дето тъкмо се бяха забъркали с Лански. Питам го как е хавата. Вика ми: „Нали се знаем, Джаки? Ако не бях аз, някой трябваше да намери друг неудачник, щото иначе гонките щяха да фалират“. Той е много гъст с жокеите, с букмейкърите. Всички му снасят информация. „Те всички ми пеят — казва ми той. — И аз надавам ухо, слушам ги и винаги се прибирам с празен джоб. Хич ме няма на тия залагания на конни състезания, там е цялата работа. Винаги можеш да вземеш каквото искаш от мен. Даже ако ме хване рак, обади ми се и ще ти дам и от него, и ако си такъв чекиджия, сигурно и ти ще прихванеш.“ Печеля това, което той губи, ама накрая губим и двамата. И когато после излезем да се поразтъпчем, мислиш, че нещо е вкиснат? Не и Мич. Голям пич е. „Върша го много отдавна — вика ми той. — Всеки път, когато отида там, знам какво ще стане.“

После Коган продължи:

— Амато обаче хич не е такъв. Той залага всичко и губи всичко, а пък не може да си го позволи, разбира се, и се изнервя страшно. Не го съдържа на едно място. И все плямпа как щял да направи това, как щял да направи онова и какво ли още не. Знаеш ли какви ги е вършил? Когато бил в панделата, карал жена си да залага вместо него. Ами залаганията на изложението, в Брунс? Онзи кон — Ор, имал проблеми с коляното, и пуснали Чивърс директно от вратата, никой дори не се опитвал да го спре, никой не давал и пет пари за ония залагания, всички коне били излезли от форма и тогава залагал на тях. Той има добър бизнес. Мисли, че може да изкарва 20–30 бона годишно от този бизнес, винаги ще има хора, дето да идват при него да се учат на кормуване. А това не му е достатъчно. Пълен задник.

— Не можеш да караш с трийсет бона на година — каза шофьорът.

— Слушай, Амато не може да изкара и с десет милиона годишно. Щото изкара ли ги, ще ги профука веднага.

— Ама много е лошо, дето е загубил там, в игралната зала.

— Не е загубил — обясни Коган. — Там спечели. Само че е ходил там само два пъти. Ако изобщо има ум в главата, щеше да продължи да ходи там. Той беше единственият човек там, дето на практика беше наясно е нещата. Тия, срещу които той играеше, бяха по-големи лайнари и от него. На два пъти спечели някъде около бон или там някъде. Което за него обаче е нищо.

Един пич, дето се знаем с него, ми каза, че само миналата седмица Джони Амато профукал осем бона. На баскетбол. Не можел да спре. „Голяма работа е този пич — обяснява ми той. — Мисля си, че когато губи, не е защото е залагал глупаво или изобщо не е трябвало да ходи да залага. Той си мисли, че цялата работа опира до късмета. А неговият хич го няма. Тоя пич не може дори да прецени дали слънцето ще изгрее следващия ден и някой трябва да му каже това.“ Знаеш ли, че той изкара бая време в панделата и излезе съвсем наскоро?

— За какво лежа? — попита шофьорът.

— За обир на банка — отвърна Коган. — Същата работа. Ограбил два пъти една и съща банка. Първия път извадил късмет. Тогава пробвал втори път. Много закъсал за мангизи след първия обир и решил да навакса. Решил пак да повтори и да направи по-голям удар. Събрал някаква купчина некадърници и ги изпратил да му свършат

работата, а той, тарикатът, през това време отишъл на Бахамите. Те използвали колите му и оръжията му и всичко останало и я свършили като първия човек, разбира се, щото били тъпи колкото него, изтървали към 60 бона и изнесли не повече от 30. Неговият дял бил около пет бона, той наел толкова много момчета да му свършат работата, само че те оплескали всичко и той затънал в още по-големи лайна, отколкото при първия обир, щото бил влязъл вътре със седем бона. Казиното не му стигало и той, представяш ли си, през цялото време да звъни по телефона да правят залагания в игри вместо него, дето и най-тъпият хлапак ще е наясно, че трябва да стои на цял километър от тях.

Така че той пак го организирал и когато тия кретени влезли в банката, служителите там решили, че това са някакви редовни клиенти. И три минути след обира какво става? Чувал ли си някога за Доктора? Еди Мати?

— Да — отвърна шофьорът — чувал съм.

— И така — продължи Коган, — Мати бил един от тях. А проблемът при Мати е такъв, че някой друг трябва да мисли вместо него какво да върши, такъв е той, пълен безмозъчен тъпанар. И какво станало? След като обрали банката, навлезли в някаква училищна зона и ти к'во мислиш, че направил? Че гледал да не се набива в очи и карал с трийсет километра ли? Имаш да вземаш. Препускал като бесен с близо сто и петдесет километра в час, а там на кръстовището били сложили някаква женска полицай и тя му махнала да спре. И тоя тъпанар, представи си само, спрял. Тя нямала полицейска кола с нея, даже нямала и оръжие. А той бил с кола, открадната само преди три дни, и той спрял. „Шофьорската книжка и регистрационния талон, моля.“ Той направи се задавил. Естествено, полицайката веднага дигнала врява и само след секунда довтасали осем истински ченгета и го закопчали веднага, като намерили и оръжията, и мангизите в багажника. А този нещастник решил, че ще се спаси. И изпял всичко. И когато Амато слязъл от самолета на прибиране от Бахамите, там вече го чакала цяла купчина агенти на ФБР, представили заповед за арестуване и го закопчали. И така той и останалите идиоти получават осем или десет години. Ама аз си мисля, че и това им е било малко.

— А Доктора колко изкара? — запита шофьорът.

— Ами от три до пет — каза Коган. — И той бил бесен не по-малко от тях. Мислел си, че ще се измъкне, загдето им е дал

информация.

— Добре се е оправил Доктора. Значи вече трябва да е излязъл отдавна.

— Мисля, че го пуснаха преди три или четири години.

— Значи мислиш, че той не е забъркан в нашата работа? — запита шофьорът.

— Не — отвърна Коган.

— И си сигурен в това?

— Да, сигурен съм.

— Щото моят човек изрично ме помоли да те питам за тая работа — каза шофьорът.

— Може да му предадеш, че съм абсолютно сигурен — отвърна Коган.

— Щото *той* не разрешава да обработим Доктора.

— Така ли каза?

— Точно така ми каза, когато ми каза да разговарям с теб.

— Разбира се, понякога човек може да наеме някого да свърши някоя работа, който да си мисли, че някой трябва да бъде обработен. Ама наетият няма как да го разбере, нали разбираш? Трябва сам да го съобрази — каза Коган.

— Разбирам — отвърна шофьорът. — Просто исках да го уточня, щото *той* така поиска. Мати е работил с много хора. Исках просто да изясня нещата.

— Разбира се, всеки си върши бизнеса както си е свикнал.

— Разбира се — съгласи се шофьорът.

— Така, дотук обсъждахме банковите обири. Там нещата са ми известни. За другата работа обаче събирам информация за него, но още не съм сигурен. Човекът, с когото разговарям, се кълне, че точно за това момче става въпрос, но още не съм наясно.

— Къде е проблемът? — запита шофьорът.

— Проблемът е в човека — отвърна Коган. — Тоя, дето говоря с него. Дилън ми даде две имена и аз ги погледнах, две момчета са, дето си знаят работата, ама специално по тоя въпрос си нямат и понятие. А до тоя човек се добрах сам. Но не знам много за него. Някъде към шейсетте е, но се обзалагам, че не е прекарал повече от двайсет години от тях на свобода. Всеки път са го закопчавали. Ясно е, че не е особено умен и освен това е изкукуруигал съвсем, и горе-долу това е всичко,

дето ми е известно за него. Знам, че е педал. Пъхали са му абсолютно всичко в задника. Ако още произвеждаха пакарди, сигурно щяха да му напъхат и един в гъза. Мозъкът му съвсем е омекнал. Човек никога не може да разбере дали разказва нещо, което наистина се е случило, или си го е представял, докато са му се изреждали девет души. Не го обвинявам. Абсолютно мекотело е. Само че си струва човек да се замисли човек върху това, за което говореше.

— И какво ти разправи? — попита шофьорът.

— Говореше за другото момче, дете го познавал от панделата. Изглежда му е духал. Казва, че хлапакът бил изключително мръсно копеле, но той трепери и от сянката си и сигурно би духал и на мъртви котки, ако някой по-як пич му каже, а той има нужда от тоя пич, щото иска да вземе някаква стока от него. Било нещо, дете оня можел да го достави, дете се смесва с дрогата, която продават, и хлапакът го питал. Само че човекът казал, че момчето, дете искало стоката, казало, че било нещо, дете зъболекарите го използват. Дете правело устата ти да изтръпва.

— Новокаин.

— И аз си мислех за това — каза Коган. — Само че не било същото. Той ми каза какво точно е, но не мога да си спомня. Както и да е, няма значение, било нещо от тоя род, а хлапакът казал, че ще му трябва около килограм от стоката. Сега обаче искал два килограма. Така ми каза човекът. Така че, ако е разбрал правилно, момчето ще достави два пъти повече стока, отколкото е планирало.

— Което пък означава, че е изкарало два пъти повече мангизи, щом купува два пъти повече стока.

— Вярно. Няма друго обяснение. Нямам представа откъде хлапакът си набавя мангизите. Опитвам се да го разбера. Опитвам се да се добера и до хлапака. Дори не му знам цялото име. Само че човек не може да разчита на тоя юнак. По никакъв начин. Не може да разчиташ на него да ти продаде точна стока, както и не можеш и да разчиташ, че няма да ти го начука отзад. Някаква много шибана работа е и не знам как да постъпя.

Коган продължи да обяснява.

— А иначе другия хлапак го познавам. Той беше замесен в една от работите, заради която с Амато влязоха на топло и излязоха горедолу по същото време, и аз го чух и изпратих човек да разпита Чайна

за този хлапак, дали случайно не е от тия, които търсим. А Чайна казал: „Като нищо може да е от тях“. Така че за него вече съм сигурен. Сега оттук нататък имаме да мислим само за другия хлапак. Той сега ми е грижата.

— Да се размърдаме ли малко? — предложи шофьорът. — Или предпочиташ да изчакаме?

— Разговарях с Дилън за тая работа. И двамата сме на едно мнение — сега е моментът. Игралните зали са затворени, нали така?

— Като гробницата на Грант — потвърди шофьорът.

— Хората губят пари.

— Вярно е.

— А те не обичат да губят пари — продължи Коган.

— С изключение на Теста. Той още държи залата отворена.

— Значи какво трябва да се прави оттук нататък, двамата с Дилън си блъскаме главата, ти си я блъскаш, има само едно нещо, което трябва да направим. Трябва да ударим Тратман точно сега и да пуснем нещата в действие, така че хората отново да могат да се върнат към онова, дето са го правили и преди.

— Тратман ли? — запита шофьорът. — Какво общо има Тратман с цялата тая работа? Нали ти самият ми каза, че това било работа на оня Амато и неговите приятелчета.

— Да — съгласи се Коган. — Тяхна работа е. Тратман няма нищо общо с това. От всичко, дето стига до ушите ми, и от това, дето Тратман е споделил, разбирам, че си прав. Поръчах на едни хора да го питат и сега вече съм сигурен.

— И би трябвало да бъдеш. Твоите момчета малко са се попрестарали там. За малко да затрият човека.

— Когато разговарях със Стив, това не ми беше известно. Както и когато говорих с теб. Всичко, което той ми каза, беше, че малко са прекалили и че той не знаел нищо. Това е всичко, което научих тогава.

— Бая си поблъсках главата, докато разбере какво иска да ми каже — каза шофьорът. — Първия път, когато Тратман се обади, мен ме нямаше. Секретарката ми разговаряла с него. Тя не могла да разбере и една трета от това, дето се опитал да ѝ обясни. Наложил ми се да му звъня, пак със същия резултат. По дяволите, имах голям проблем, докато успея да се свържа с него. Той оставил някакви номера за връзка, ама тя не могла да разбере дори и една цифра от това, което ѝ

диктувал. Най-накрая ми светна. Бил е Тратман. Канджелиси ми се обади, беше извън кожата си и каза, че Тратман му се обадил и той му дал моя номер. „Много съм ти задължен“, викам му аз. „Виж какво — каза ми той. — Не аз съм насъскал ония маймуни върху него. Ако ти не си, то със сигурност знаеш кой е. Ти си бери гайлето.“ И когато накрая успях да се свържа с него, разбрах каква е била причината. Ченето му било строшено.

— Чух за това.

— Също така има счупени ребра, строшен нос, три или четири избити зъба и явно скъсана диафрагма. Каза ми още, че имало някакъв сериозен проблем с далака му. Беше в болницата, когато разговарях с него.

— Чух за тая работа — каза Коган. — Разбрах, че са го изписали от болницата.

— Значи далакът му е наред. Което обаче не го прави пощастлив.

— Съжалявам да го чуя. Стараем се да задоволяваме клиентите си.

— Той ще съжалява да чуе и тия думи — каза шофьорът. След като му ги предам. Щото няма начин да не му ги предам.

— Предай му всичко, което искаш. Нали си му съветник, адвокат и всичко останало.

— Тратман обвинява него за тая работа. Разбира се, не съм казал нищо на Тратман, но и на двамата ни е известно, че не е трябвало да стигаш толкова далеч.

— Нали знаеш как са момчетата — каза Коган. — Тръгнат да вършат някоя работа и се престарават. Когато разбрах какво е станало, обадих се на Стив. Каза ми, че Бари имал чугунена глава, нали разбираш, постоянно сгазвал лука или се забърквал в сбивания и подобно. Як пич. Затова и работя с него. А Стив ми разправя, явно са били вече по средата на работата и всичко вървяло нормално, обаче в тоя момент на Бари нещо му прищракало, бил много чувствителен на тема жена си. Не давал и дума да се издума за нея. Не я знам какво представлява, сигурно трябва да е някакъв ангел с крилца или нещо такова. Така поне твърди той. Така че, както си вървели нещата, както разправя Стив, в един момент Бари решил, че Тратман такова жена му. Тя била останала в някаква къща с майка си, Бари бил по някаква

работа в Мейн, или не знам как се е завъртял разговорът, Стив не може да си обясни. На Бари обаче му бръмнал бръмбар в главата, че Тратман ебе жена му, и тогава му строшил челюстта и ребрата и после го заритал. „Ама и аз имам от какво да ти се оплача — вика ми Стив. — Бях прекалено близо до него и онзи педал взе, че повърна върху панталоните ми.“ Казах му да си го начука.

— Точно ли трябва да му предам това? — запита го шофьорът. — Бях пределно ясен, когато разговарях с теб. Той ми предаде да бъде максимално точен. Казах ви да притиснете Тратман, ако се наложи, но да не прекалявате. Казах ти, че *той* не иска да го наранявате.

— О, стига, разбира се, че ми каза — потвърди Коган.

— Добре.

— Вие, момчета, всички сте един дол дренки — каза Коган. — Добре ви познавам. Не знаете как да счупите едно яйце, както се казва, ама винаги искате работата да бъде свършена както трябва, знаете да искате от момчетата да отидат и да го свършат, и се възползвате от тях, но винаги след това си избърсвате гъза и плямпате, че нямате нищо общо с тая работа. Стига си ми хвърлял прах в очите, става ли? Много добре знаете кой е Стив и какво представлява. Знаете добре на какво са способни двамата с Бари. По дяволите, винаги можеш да разчиташ на тия момчета. Когато Джими Лисицата взе нещо да се дърви, имах триста локации, а за такива тарикатчета като него нямаше нищо останало, и тогава той взел да плямпа наляво-надясно. Когато чух за това, прехвърлих повече от четирийсет пункта на Стив, просто ей така. Всички знаят кой е Стив. Знаят на какво е способен. Като гроб е. Точен пич, на когото можеш да разчиташ в труден момент. Всички хора, дето ги познавам в бизнеса, го ползват.

— Цялата работа е там, че моят човек не е давал съгласието си за такава обработка — каза шофьорът.

— Напротив, даде го. Нали ви казах кого ще използвам за тази работа. И на твоя човек, и на мен ни е пределно ясно, че когато Стив реши да върши някаква работа, той ще я свърши така, както си мисли, че трябва да се свърши. Пет пари не дава какво си му казал. Ако твоят човек не беше одобрил работата, нямаше да те накара да се обадиш на Дилън и той да те кара да се срещнеш с мен. Хайде, стига вече с тия лайна. Вече няма никакво значение. Трябваше да ударим Тратман и на твоя човек това му беше съвсем ясно.

— Това вече не го разбирам. Мислех, че му имаш доверие.

— Приятелю, имам му доверие — каза Коган. — Само че това няма никакво значение. Тратман веднъж вече осра пътеките. И на всичкото отгоре лъжеше. Начука го на най-близките си хора.

— Така е — съгласи се шофьорът.

— Този път обаче Тратман не успя да го начука на никого.

— И опра яката пешкира.

— Този път обаче трябваше да сме сигурни, защото миналия път мислехме, че сме сигурни, а се оказа, че сме сбъркали. Сега обаче вече сме сигурни.

— Така е — отново се съгласи шофьорът.

— Обаче онези, които ходят в залата му, не бяха сигурни. Сега обаче вече са сигурни. Те са сигурни, че Тратман си е опекул работата и може пак да извърти същия номер и пак да се отърве. Така че пак стигаме до същото нещо. Какво мислиш, че ще направят? Мислиш ли, че пак ще се върнат в залата му? Но да ги оставим на мира — продължи Коган. — Какво ще кажеш за момчетата на улицата? Какво си мислиш, че ще си кажат?

— Нямам представа.

— Аз ще ти кажа какво си мислят. Те си мислят: Тратман. Той го направи преди и сега извъртя пак същия номер. Първия път излъга за това и му се размина, сега повтори номера и само яде малко бой.

— Той е можел да умре — възрази шофьорът.

— Защото е прекадено нагъл — каза Коган. — Това му е за втори път, ще кажат те. Когато първия път го направиш и никой не те накаже, значи си извадил страшен късмет. Когато обаче го направиш за втори път, е напълно заслужено да те пуснат под валяка.

— Ако е истина това, което си мислят.

— Господин съветник, давам ти думата си, че точно това си мислят.

— Ооо — изпъшка шофьорът. — И въпреки всичко той няма нищо общо с тая работа.

— Каквото и да е, отговорността си е негова — възрази Коган. — Когато го направи предния път и излъга, и направи на глупаци всички, казах на Дилън: „Трябваше по-рано да му свият сармите“. И Дилън се съгласи с мен. Сега случаят се повтаря. Той си носи отговорността за това, какво може да си помисли Тратман. На улицата се подвизава само

той и никой друг. Вади 50–52 бона или колкото и да е там, вярно, трябва да бутне тук-там по нещичко на някого, но последния път той изкара горе-долу толкова. И съвсем закономерно му трошат ченето. Сега е пребит и е вътре със сумата, която е платил на хлапаците, и е завлякъл клиентите си, дето му имаха доверие, с 80 бона, но въпреки всичко си ходи по белия свят и всички знаят, че той го с направил.

— Не го е направил — не се съгласи шофьорът. — Не и този път.

— Не всички мислят така — каза Коган. — За такива изпълнения сума ти хора цяла година пият млечни шейкове през сламка с вързани челюсти с тел. По дяволите, има цели тълпи момчета, дето чакат на опашки, затвориш ли им залата, ще отидат на друго място. Имаш ли си на представа колко лунатици дебнат наоколо? Ако и тоя път той спаси кожата, може направо да кажем сбогом на целия бизнес и да си копаем гроба.

— Пак нещо не го вдявам — зачуди се шофьорът. — Разбирам какво ти е на ума, влиянието, което би оказал този случай върху хората, и нямам никакви възражения относно думите ти за определени хора. Обаче, когато изкажа това предположение, не съм сигурен как ще реагира *той* на цялата тая бъркотия около човек, който не извършил онова, в което всички останали са уверени.

— Когато говориш с него, питай го откъде идват хората, които участват в игрите. Не и от улицата. Те не дават пет пари дали Тратман са го размазали за наказание. Те просто ще спрат да идват и да залагат, това е всичко. За тях щом Тратман го е направил веднъж, значи го е направил и втори път. Точка. Тратман е свършен и не може да прави нищо повече. Освен да чука. За чукането си го бива. Само дето нищо не може да прави повече за нас.

Коган продължи.

— Кажу ми също така и за момчетата от улицата. И на тях същата мисъл им е на ума, и те също ще се запалят по примера му и оттук нататък никоя игрална зала повече няма да бъде в безопасност. Били го повредили малко. Голям праз. Удряш някоя зала, пълниш си яко гушата и после само ти дръпват един бой. Момчетата ще се сберат в собствен съюз. И оттук нататък ще бъдем заобиколени отвсякъде с настървени келешки, които ще удрят една подир друга залите по-лошо и от ченгетата, и не след дълго няма да остане и една игрална зала за цял. „Отиваш да играеш ли? Чудесно, нямаш проблеми. Спести си времето.

Влез в стаята, вдигни ръце, остави кеша си на масата, и после ще се прибереш примерно в 6 часа у дома си, жена ти ще е щастлива и няма да има никакъв риск да те гръмнат случайно, ако на някое момче не му издържат нервите или просто го засърби пръстът върху спуська.“ На никого от играчите кракът му повече няма да стъпи в игрална зала и можеш да заложиш задника си за това.

Господин съветник, иди да разговаряш с човека. Тратман трябваше да бъде наказан и когато обясниш всичко това, *той* веднага ще ме разбере. Направи опит. Няма ли да пробваш? Забрави за парите. Тратман направи огромна грешка.

— Това е било отдавна — възрази шофьорът. — Той е направил грешката много отдавна.

— Той е направил две грешки. Както обикновено става, втората му грешка е била тази, че е допуснал първата грешка. В резултат на това имаш две грешки. Разясни му го на човека.

— Ако допуснем, че се съгласи с теб. Можеш ли да накажеш Тратман?

— Да — отвърна Коган.

— А с тоя Амато какво ще правим? — попита шофьорът. — На мен ми изглежда като главния виновник.

— Той няма къде да мърда. Изчакай да оправим Тратман. Това ще го накара да се отпусне и тогава и той ще си получи наказанието. Да, рано или късно ще си получи порцията.

— Можеш ли да го уредиш?

— Точно сега е проблематично — каза Коган. — Ситуацията не е най-подходящата.

— Тогава кой ще я свърши? *Той* познава дадени хора, разбира се, но винаги иска да знае дали онзи, с когото разговаря, си има някого предвид да свърши работата.

— Имам си някого наум. Намислил съм си нещо за него, но трябва първо да проверя разни неща. Може би ще се наложи да прибягнем до услугите на Мич.

— Той върши ли такива услуги? — запитва шофьорът.

— За момента основна грижа ни е Тратман — каза Коган. — По-късно можем да се занимаем и с другите. И да, Мич е в бранша много отдавна. Един от най-добрите е.

9

— Беше адски готино — каза Ръсел. Той седеше на капака на автомобила, а Франки се беше облегал върху касовия автомат на паркинга. Колата беше паркирана пред „Пиле в кутия“ на Кеймбридж Стрийт в Бостън.

После започна да разказва.

— Потегляме в полунощ, представяш ли си? Викам му: „За Бога, Кени, след няколко часа така и така ще караме през деня, няма как да спираме някъде с тая стока, дето е в колата. Защо тогава, по дяволите, тръгваме, когато трябва да си лягаме?“. „Ами — обяснява ми той, — трябва да го направим така. Искам да се доберем до Джърси Пайк, преди да се развидели. Прекалено много ченгета се навъртат тук, след като са чули, че толкова много шибани песове са изчезнали. Ха някъде са ни видели някои луднали заради отмъкнатите им псета, ченгетата ще ни спрат да видят какво караме в колата, и ще си такова майката. Но извън града няма как да са чули за кражбите на кучетата. А и освен това — вика ми той, — вършил съм тая работа и преди. Началото на обиколката е основният момент тук. Така че потегляме по тъмно.“

И тогава той пристига. Разбираш ли, не можах да мигна, а ми се спи. А той ми разправя: „Ще му удариш един здрав сън следобед, шест-седем часа можеш да си поспиш. Сега имаме да минем около 2600 километра. Последния път ми отнеха почти три дни. Така че ще дремнеш и силичките ти ще се възстановят при цялата тая glutница песове в колата, и всичко останало.“

Добре. Полагам усилия. Ставам. Ям. Въртя се наоколо. Пускам шибаните кучета да се разтъпчат. После ги прибирам. Храня псетата. А, това е друго нещо, дето той ми казва да правя. „Кога си хранил кучетата? Вероятно през нощта.“ Казвам му: „Да, преди да изляза им давам конските консерви и шибаните кучешки храни. Поддържат ги във форма, здрави и красиви“. „Утре — вика ми той, — ще ги нахраниш, ама вместо обяд. Те няма как да разберат разликата. Искам

да се изходят добре, преди да ги качим в колата. Искам и да им сложиш нещо в храната, става ли?“

Ръсел продължи.

— Помислих, че има предвид фенобарбитал. Господи, запасил съм се с толкова много фенобарбитал, че мога да приспя половината град без дори да се напъвам. Ама не. Щото, виждаш ли, приспиш ли ги точно преди да ги качиш в колата, и те веднага ще се проснат. Затова взел минерално масло. Цели петнайсет литра минерално масло. „Сипи им го в шибаната храна — вика ми той. — Ама цялото количество. Имаш ли консерви с доматиена супа? Вземи двайсет консерви, разбъркай всичката смес и я стопли, загреваш ли? Все едно че ще сам ще си я ядеш.“ А аз му казвам: „Не мога да я ям, няма ориз. Винаги слагам ориз в доматиената супа, Кени, ако не сложа, не мога и да я погледна. Да турям ли ориз?“ Той обаче не вдява нищичко. Няма абсолютно никакво чувство за хумор и нито веднъж не е лежал на топло. Хал хабер си няма от живота.

— А трябва да има — каза Франки.

— Не са много тия, дето имат — уточни Ръсел. — После ми казва: „Виж, стопли супата и сипи вътре маслото. После я изсипи в храната им и те ще я опаткат за нула време. Иначе няма и да я погледнат. После ти гарантирам, че ще изхвърчат като стрели, щото всичко вътре ще излети от тях за нула време“.

Покрай тия кучета се сетих какво става с хората, когато пипнат дизентерия за пръв път, нали разбираш? Те хал хабер са си нямали дотогава и не знаят какво ще ги сполети. И аз сипах манджата на псетата, а те щяха да се изпобият кое да излапа най-много. Сетне ги пуснах и много скоро всички налякаха и почнаха да се напъват, муцуните им още малко ще се цепнат от напън, а от гъзовете им рукнаха реки. Майко мила, вонята се разнесе по целия Спрингфийлд, от тревата се носеше пара, сякаш някой я беше запалил. И не щеш ли, в тоя момент майка ми се изтърсва на главата ми, тя живее само през една пряка, и веднага ми се нахвърля. „Откъде си ги докарал всичките тия кучета? Ей сега ще ни се натресе ветеринарната инспекция!“, вика ми тя. А аз ѝ казвам: „Да, мамо. И какво направи току-що? Не трябваше да идваш, трябваше да си останеш вкъщи“. А тя единственият ѝ син бил в затвора, трябвало да се премести близо до него, за да го посещавала и т. н. Знаеш ли колко пъти ми дойде на

свиждане в панделата? Точно три пъти. Само три пъти през тия шибани три години. Веднъж ми донесе един скапан кекс. Само дето не ѝ позволиха да ми го даде. „Не трябваше да пъхаш пила вътре, мамо — викам ѝ аз, — трябваше да ти кажа, че тука ползват метални детектори. Могат да засекаат пилата.“ Тя пък ми казва: „Нямаше никаква пила вътре“. „Страхотна майка си, мамо“, викам ѝ аз. По дяволите. И после ѝ казвам: „Мамо, нараняваш ми чувствата. И поради тази причина ще преместя оттук кучетата си. Тая вечер ще ги махна оттук. Само че нямам никакво намерение да почиствам след тях. И затова, мамо, ако съм на твое място, когато изнасяш да хвърляш боклука, ще гледам къде стъпвам“. А тя само ме поглежда накриво. „Съвсем същият си и няма да се промениш — вика, — до гуша си ми дошъл вече. Ще ми направиш ли една услуга? Не се връщай повече.“ Аз пък ѝ казвам: „Ще направя като татко. Кракът ми повече няма да стъпи тук“.

После обаче дойде редът на фенобарбитала. Трябва да им го натъпча по някакъв начин в търбусите. „Виж к’во — вика ми Кени. — Към пет часа им махни поилките, щото тия песове, когато маслото се източи от червата им, ще излочат водата за нула време и в колата ще се издавим от пикнята им. Проблемът е там, че последния път, когато го направих, им дадох фенобарбитала към пет, преди да им махнем поилките, и тогава им сервирахме наистина голяма порция, защото предния път не им бяхме дали достатъчно и когато ги натъпкахме в колата, те веднага се проснаха и после стана истинска лудница. Да, последния път им дадохме прекадено много и те всички бяха като замаяни, а когато ги откарахме на човека, не изкарахме нищо, всичките песове бяха болни, изобщо, тотално осрана ситуация. Не искам повече таква осирание. Не искам песовете да изпадат в бяс през целия път дотам, но и не искам да се влачат като умрели мърди, когато ги закараме при клиента. На малките дай по половин гранула. А на тия, дето са по-буйни, по цяла. На големите — по две, а ако въпреки това някои от тях продължават да беснеят, дай им да пийнат малко вода и после пак я махни. Вземи хляб и го накъсай на парчета, напъхай по половин гранула във всяко и им го дай към единайсет или там някъде, това вече трябва да свърши работа“.

А аз му разправам: „Аз си мислех, че ще мога да спя през целия ден. Ама как ще спя, като трябва да правя всички тия работи?“. Пък той ми казва: „Вземи малко от кучешкото лекарство“. А аз го питам

как така, след като той прибира всички мангизи покрай кучетата, що аз трябва да върша цялата тази работа? „Ами — вика той, — и аз ще гледам да свърша някоя работа.“

Ръсел подсмръкна и продължи.

— Той е по-лош даже и от нашия шибан Амато, дето изработва момчетата. Цъфна посред нощ и мъкне със себе си още четири кучета. Аз цял ден не мога да подвия крак да му подготвя шибаните кучета, а той докарва още. Казвам му: „За Бога, Кени, какво става тука, нали вече продадохме няколко от кучетата на оня пич в Норт Енд?“. Пудели. Закарахме му три пудела и той ни даде по долар и половина на парче. Кое то не е зле. „Имаме общо 16 кучета, мои и твои“. Той има един кадилак лимузина. Изважда задната седалка, в багажника са струпани цял куп стари одеяла. Казвам му: „Не можеш да напъхаш 16 кучета там. Те ще се изпоядат едно друго“.

„Тия кучета — вика ми той, — са малки. Има два шпаньола и едно с остър косъм. Ще се поберат, няма страшно“. И ние ги товарим. Всичките мои са упоени. Той ги хваща за предните крака, аз — за задните. Майка ми през това време се кокори през прозореца. Накрая ги натоварваме всичките. Направо ги подреждаме като тухли едно върху друго. Докато вляза в колата, тя отваря прозореца. „Всичките ли са?“ — да, казвам й аз. „Добре. Нали помниш какво ти казах?“ „Помня — отговарям, — разбирам още по-добре татко.“ Тя затръшва прозореца, без малко да го строши.

— Ти пак си по-добре, отколкото бях аз — каза Франки. — Моята идваше всяка седмица. Всяка тъпа неделя трябваше да седя и да я чакам, и първото нещо, което трябваше да направя, беше да ходя на литургия. Шибан свещеник, всяка неделя ни надуваше главите с Коледа. О, за Бога. Стига ми толкова. Някои седмици говореше за мастурбацията. Чудно защо един път не отрони думичка за духане или нещо от сорта. И накрая, нали се сещаш, храната. Същата лайняна помия като останалите, само дето трябваше да мислим, че е добра. Виждал ли си ряпа? Оттогава само някъде да видя ряпа и веднага замерям с нея който и да е около мен. И за капак ми се изтърсва бедната ми стара сивокоса майчица с шибаното си палто, дето вече на нищо не прилича, и се пръква като току-що халосана по главата. И аз съм принуден да търпя цялата тая тъпотия. „Аз се моля за теб, Франки.“ „Приготвила съм ти една пита, Франки.“ „Надявам се да те

пуснат предсрочно, Франки.“ „Със сърцето си знам, че си добро момче, Франки.“ „Франки, трябва да промениш начина си на живот.“ И не си тръгва, не е била целия път до панделата, че да си тръгне след пет минути. Не, господине. Една седмица нещо била болна. И какво си мислиш? Изпраща Санди да я замести. „Мога ли да направя нещо за теб, Франки?“ „Ама, разбира се. Прикови мама към кревата с верига, за Бога.“ „Тя не ти мисли злото — вика ми Санди. — Чувства се виновна. Каза ми, че би направила всичко заради теб.“ А аз ѝ казвам: „Да, ти направи всичко, само дето не ми каза, че на този свят съществуват такива задници като Доктора“. Казвам ѝ: „Кажи на майка ми да научи следващото си дете да си планира добре работата, за да не се пръкне някое гадно копеле там и да оплеска всички неща“. А тя само ме гледа ококорена. „Искаш да ѝ предам, че не искаш повече да идва да те вижда ли?“ Разбира се, че не искам. Тя, разбира се, предала думите ми и на следващата седмица мама цъфва при мен и трябваше да я видиш как изглежда. Изглеждаше така, сякаш някой така я беше халосал по тиквата, че не знаеше къде се намира. „Франки — вика ми тя, — Санди ми предаде, че повече не си искал твоята майчица да идва да те вижда.“ И в тоя момент водопадите рукват, а наоколо гъмжи от момчета и всички се вторачват в мен, а половината от тях са гадняри и ще ме изпеят пред управата. „Той се отнася много зле с майка си, тя му идва всяка седмица на свиждане, а той я наскърбява.“ Не се издържаше вече. Какво можех да направя? Казвам ѝ: „Идвай, мамо, не ми обръщай внимание, аз само така си дрънкам“. И тя продължава. Носи ми пита, четете молитва към Пресвета Богородица, ходи до църковната мисия и се моли за мен. Господи. „Ама аз не съм инвалид, мамо“ — викам ѝ. А тя продължава да ми пили: „Душата ти е инвалид“. Господи. Добре че имаше преграда между нас.

— Те не могат да го разберат — каза Ръсел. — Никой от тях не може да го разбере. Те просто си мислят, че като попаднеш там, повече няма измъкване. Само това им е на акъла. Не могат да го разберат.

— Ще ми се да можеха. Ако само знаеха какво ми струва всичко това. Страшно ми се иска да могат да разберат, че не стига дето някой човек е пъхнат на топло, ами и те допълнително му вгорчават живота. Да ти кажа, дано не става, ама ако пак ме пъхнат, ще направя така, че никой да не разбере. Не знам дали пак ще извадя този късмет, ама едно

знам със сигурност — повече няма да позволя на никого да ми идва на свиждане. По дяволите.

— Нямам намерение повече да ходя на топло. Няма да го направя.

— Значи си решил, а? — запита Франки.

— Правя всичко, което ми е по силите — отвърна Ръсел.

— А тъкмо тая работа пак ще те вкара на топло.

— Другия път.

— Ами, другия път. Като си се хванал с тия кражби на кучета, панделата не ти мърда.

— Няма да стигна чак до топлото — каза Ръсел. — Никога повече. И да ти кажа ли нещо? Видя ли още веднъж куче, ще го заритам с шутове, това ще направя с него. Кучетата са тъпи същества. Ти го правиш на парцал с хапчетата и то заспива, събужда се на следващия ден и се клатушка насам-натам, ала иска да яде. Може да направиш каквото си искаш с някое куче, а после само да изчакаш докато изгладнее, да го нахраниш, а то си мисли, че ти си някакво шибано божество или нещо от сорта. Като изключим онова черно чудовище.

— Оная овчарка, дето те захапа ли? — запита Франки.

— Оная пес е единственият, дето съм виждал, който помни. Още първия път, само като се пробуди и ме видя, почна да ръмжи. Е, оставих го на диета още един ден. Знаех, че щом изгладнее, ще подвие опашка. Държах това чудовище гладно цели четири дни. Ребрата му почнаха да се броят. И какво ставаше като влизах при него? Само ръмжеше. Помислих си дали пак да не взема оная тояга и да го понатупам малко. Само дето вече не смееше да ми скача, представяш ли си? Което доказва, че това черно копеле въобще не е тъпо. Не е забравило тоягата. Няма намерение да ми се нахвърля. Само дето е решено да ми трови максимално живота. Нямахше къде да мърдам и го нахраних. Никой няма да купи една торба с кокали.

Ръсел продължи да разказва.

— И сега вече ме държи под властта си и го знае. Опитвам се да го изкарам, то обаче се дърпа. Трябваше буквално да го изхвърлям от гаража, после пък се опъва, не иска да влиза обратно и аз не мога да го вкарам. И през цялото време ми се зъби и ръмжи. Такова копеле, почерни ми живота през целия път до Флорида. В Мериленд се

озовахме в една шибана гръмотевична буря, някаква баржа се беше забила в моста и трябваше или да заобикаляме, или да използваме тунела, както правеха всички други. А Кени вика: „Ще заобикаляме“. Аз си мислех, че съм виждал дъжд, когато бях малък. Къде ти. И всички кучета пикаят, пърдят, серат и всичко останало, ние не смеем дори да открянем прозорците, а малко остава да се издушим, но пък и не искаме да се издавим. Беше страшно, казвам ти. Мислех си, че с кучешкия бизнес не е трудно човек да прави мангизи. Не е опасно. Оказах се прав, макар и само наполовина. Знаеш ли колко мангизи изкарах от онова черно чудовище, дето си мислех, че струва килограми злато или нещо такова? Изкарах точно 75 долара и това си беше жив късмет. Оня пич, дето му ги продаваме, той само ги купува, нали разбираш? Въобще не ги държи при себе си. Няма никакво месо в къщата си. Не е от много приказливите. Държи някаква западна ферма до Какао Бийч. След половин час сме при него и най-сетне можем да си поемем въздух, прекарали сме цяла вечност с тези вонящи изчадия по пътя. По едно време забелязвам, че само жена му държи думата. „Това куче ми изглежда така, сякаш някой го е прегазил“, казва тя. Устата ѝ не се затваря и за миг, а неговата не се отваря. „Да не е болно или да му има нещо? Ние тук не искаме болни кучета, мистър. Не мога да ви дам повече от 20 долара за него“.

Аз пък ѝ викам, че ми е дрънкала за 50 долара. „Вижте, то има паспорт, това е много скъпо куче. 50 долара не са достатъчни.“

„Вие не сте го докарали с паспорт, мистър — казва ми тя. — В момента то е само едно куче от многото и аз трябва да мисля на кого да го продам, а това означава, че трябва да го гледам, да го храня и да се грижа за него през цялото време, докато се опитвам да го продам на някого, и не му се вижда краят. Не ми трябва това куче. Изобщо не ми трябва. Искате ли да си го върнете обратно с вас? Защото точно това ще стане, ако не харесате цената. Ще си имам сериозни главоболия докато успея да го продам на някого. Изглежда ми злобно и ще изглежда злобно на всички останали.“

Мъжът ѝ обаче продължава да не си отваря устата. Аз, разбира се, се вкиснах. Нямам никакво намерение да карам кучето където и да е. Искам само да кажа сбогом на този пес и да се надявам, че никога повече няма да се срещна с него. През целия път до Флорида това гадно копеле не отделяше поглед от тила ми и щеше да ме сръфа при

първа удобна възможност. Тя беше права. Гадното копеле е много злобно. В оня момент обаче то изобщо не беше злобно. Оня пич го накара да седне и да му подава лапата си, като го чешеше зад ушите, а шибаният му пес му се хилеше. Сигурно си мислеше, че вече си е вкъщи с тъпото копеле, което го е купило да му пази медалите. Тогава песът и пичът се изправиха и кучето застана на задните си лапи, като сложи предните си лапи на раменете на пича и започна да го ближе. „Вижте, госпожо, на това куче ли му викате злобно? Наистина ли мислите, че някой ще си помисли, че това е злобно куче? Ами те само да го видят какво прави и ще се влюбят в него.“

„Мистър — разправя ми тя, — винаги е така. Всички кучета са така с него. Всяко куче, дето му стъпи кракът тук, се държи така с него. Затова и той се грижи за кучетата, а аз за бизнеса. Петдесет.“

В този момент пичът се събуди като от дрямка. И ни загледа. Можеш ли да си представиш само, кучето си пъха езика в устата му. Пичът накрая вади кучешкия език от устата си. „Дай му 75 долара, Имелда“, казва той. „75 долара?!“, вика тя, и така се разпенва, че минават три часа, докато успее да проговори като хората, „Ти сега какво, аз ли определям цените тук или ще спориш с мен всеки път, когато решиш, че си харесал друго куче? Щото ако си решил да спориш, по-добре си обирай крушите и кучетата заедно с тях.“ Единственото нещо, дето ми се иска, е тая жена да можеше да се запознае с майка ми. Щяха да се спогаждат идеално.

— Но ти изкара добри пари от този бизнес — каза Франки.

— Аха — съгласи се Ръсел. — Отидохме с Кени до Орландо и изгорихме шибаната кола. Кени малко остана да ритне петалата. Вмъкна се в една портокалова овощна градина. Слезе от полето и пое по някакъв селски път, той беше на волана. Излиза от колата, натъпква с една пръчка един парцал в резервоара, после го изважда, закачва го на бронята и драсва клечката. Счупената кола избухна като бомба. А той я бил оставил на скорост. Много е пиперлия. Изправи се и каза: „Това е втората такава работа, дето я осирам. Ако пак ми се наложи да върша такова нещо, ще си намеря някого, който знае какво прави“. Представи си само, така беше обгорял, че беше останал без вежди, а и от косата му не беше останало много.

— Колата да не беше задигната? — запита Франки.

— Ами — отвърна Ръсел, — неговата кола си беше. Но какво можеш да правиш с кола, дето си карал с нея кучета два дни. Нищо. Все едно да караш подвижна лайнарница. Кени я беше регистрирал на името на сестра си и тя се обадила на ченгетата в деня, в който трябваше да пристигнем там, и им каза, че са откраднали колата ѝ. В сряда успяхме да се измъкнем оттам. Трябваше да видиш физиономията на ония задници, дето ни претърсваха на летището. Накараха ни четири пъти да минем през детектора за метали. После накараха някакъв пич от тях, предполагам беше някакъв новобранец, да ни претърси. Сигурен съм, че са го освободили до края на работния ден. „Сега вече ще ни пуснете на самолета, нали?“, пита ги Кени. Те само го изгледаха. Един от тях се обади: „Ако нямате оръжие със себе си, можете да пътувате. Вероятно би трябвало да ви сложим в багажното отделение, ама карай“. Никой не посмя да седне до нас. Бяхме се наместили в дъното на самолета и една стюардеса, дето ѝ се налагаше да минава покрай нас, всеки път ни изглеждаше така, сякаш не беше виждала нищо подобно през живота си. „Вие, момчета, да не пътувате чак до Бостън — запита тя. — Що не се отбиете във Вашингтон или някъде другаде?“ И Кени взе, че се хвана. „Това самолетче да не каца във Вашингтон? — пита той. — Никога не съм бил във Вашингтон.“ Нали разбираш, Вашингтон изобщо не беше по маршрута на полета. „Не, — вика тя, — ама ако сте съгласен да слезете, ще използвам влиянието си върху капитана на самолета и ще кацнем да ви оставим.“ Пичът от автобуса от Ню Йорк, щото оттам си дойдох с автобус, изобщо не се опита да ме претърси при тая воня, дето излъчвах. Помислих си, че всеки момент ще ме накара да се возя отвън. Когато се прибрах, малко остана да се сгромолясам. Никога не съм бил толкова каталясал през живота си.

— Направо си се сдухал — обобщи Франки.

— Уф, сдухан съм тотално, цяла седмица крак не съм подгъвал. Не съм мигнал даже и снощи, а трябваше, щото бях на косъм да рухна. Ама не трябва да спирам докато не приключа цялата работа. Мислех да се видя с тоя пич с другата стока тая сутрин, ама не можах да го събудя — оплака се Ръсел.

— Успя ли да пласираш стоката?

— Да я пласирам ли? Къде ти. Аз даже още не съм я придвижил. Не мога, и вероятно няма да мога да я придвижа до довечера, докато се

видя с него и останалите. Знам къде е. Мога да я взема, не съм я взел още.

— На автобусната спирка.

— Няма значение, знам къде е.

— Ти си пълен тъпанар — каза Франки. — Знаеш ли само какво те чака, ако те спипат?

— Тия ми ги разправяй тогава, когато си сложа мангизите в джоба — отвърна Ръсел.

— Ръс, в целия град няма и един грам стока за цяр и така е от три-четири седмици. Не можеш да си представиш само каква навалица е от пичове с ютии, дето атакуват аптеките. Спипаха Голдфингер и всичко замря. За Бога, тая седмица хванаха трима души с доставки. Само като се разчуе, че някой има стока, и всички ще полудеят. В тоя град гъмжи от толкова ченгета, колкото няма и във ФБР. Откажи се, Ръс. Остави някой друг да лежи сто години на топло, щото най-малко толкова ще му лепнат.

— Спокойно, остава ми само да придвижа стоката — каза Ръсел.

— Виж, влязъл съм с над дванайсет бона. Ако само я прехвърля на някой човек веднага, без да я придвижа, колко мислиш, че ще изкарам? И при най-добро стечение на обстоятелствата няма да са повече от 15–16 хиляди. Ако обаче успея да придвижа стоката заедно с другата, дето ще я взема, и после мога вече да я закарам на двама души, ще си гушна двайсет и пет бона.

— Толкова е тъпо, че повече от това няма накъде. Това прави по една година на бон.

— Виж, изкарвай ме какъвто искаш. Изкарай ме най-тъпия от всички. И ти го знаеш, и Амато го знае. Със сигурност го знае. Може би си мислиш, че сме хитри, защото се занимаваме с тая работа. И ти не си по-умен от мен. Мислиш си, че като ми ги редиш такива, ще се вържа на най-тъпата ти идея. Работата обаче е там, че двамата с теб сме различни. Когато ударът стане, приключвам вече с тия тъпи истории да върша работа за други хора. Може някой път и аз да изтъпея и да ми скочат на врата, ама поне ще знам, че съм работил за себе си. Което означава, че всичките мангизи от удара ми остават в моя джоб. А Амато, дето се пише толкова тарикат, ще си остане с пръст в задника.

— Ти го изкара всичко по мед и масло, браво — каза Франки.

— Разбира се, фасулска работа. Нищо, че има обявена награда за главите ни, ама инак всичко си върви като по вода. Дватамата с теб явно имаме различни представи за фасулската работа.

— Какви ги дрънкаш?

— Говоря ти за теб, мен и Амато — отвърна Ръсел. — Обявена е награда за главите ни. Ха съм останал тук още ден-два, и после ще си правим компания в отвъдното. Ама тая няма да я бъде. Заминавам за Монреал. Знам там един пич с добър бизнес, ще ме вземе при него. И ще ти кажа нещо — даже и да не го познавах, пак ще духна оттук.

— Ама за какво? — запита Франки.

— Стига си ръсил простотии, Франки. Какво ти става? Заради игралната зала на Тратман.

— Какво ти става на теб, по дяволите? Ти си тоя, дето му има нещо. Откъде си го измисли това? Да не си се надрусал нещо или какво?

— Франки, още не съм си загубил ума — каза Ръсел. — Няма начин да няма награда за главите ни.

— Никой не знае, че ние сме го направили — възрази Франки.

— Според мен знаят.

— Те се хванаха на въдицата ни.

— Чудесно — подигра се Ръсел. — Лежи си на тая кълка. Щом това те кара да се чувстваш добре, лежи си. Докато ти скочат на врата. Кой ли ще е човекът, когото са наели за тая работа? Като го видиш, предай му, че съжалявам, че не останах да се запозная с него. Кажу му, че съм заминал и съм нащрек, и поне ще имам шанса и аз да стрелям в отговор, ако ме изтърват първия път.

— Ръсел, Тратман е жив-умрял. Размазали са го от бой. Ама ти това май не го знаеш?

— По дяволите, разбира се, че го знам. Кени ми каза.

— Това да не е оня Кени, за когото става въпрос? — запита Франки.

— Точно той — отвърна Ръсел. — Кени ми разказа. Само дето не ми каза името на човека, ама няма кой друг да е, освен Тратман. През цялото време разговаряхме, с тая шибана глутница зад гърба ни в колата, с тоя шибан дъжд и всичко останало. Викам му: „Да ти кажа, тая работа е много скапана. Не е това начинът да изкара човек някой и друг долар“. Мислех си, че ще е проста работа, обаче се оказа много

скапана. „Ами какво да ти кажа — отговаря ми той. — Нямаме много голям избор.“ И тогава ми казва, че имало някакъв пич, дето имал игрална зала някъде, ама даже не му знаеше името.

— Дрън-дрън! — каза Франки.

— Никакви дрън-дрън. Той само не знаеше името на човека.

— Кени работи за Дилън.

— И какво от това? — запитва Ръсел.

— Всичко, което Кени знае, го научава от Дилън — каза Франки. — Той е прекадено тъп, за да проумее каквото и да е със собствения си мозък. Ако Кени знае за някой човек, дето има игрална зала, това означава, че Дилън му го е казал. А щом Дилън му го е казал, значи е имал някаква причина да го направи. Никой никога не казва на Кени нищо, освен когато се налага да му каже нещо, дето трябва да го свърши за него.

— Както ще да е, така ми каза той — отвърна Ръсел. — Каза, че имало такъв пич, познава и тия двамата юнаци, били братя, дето трябвало да отидат и да проучат пича с игралната зала. Няма кой друг да е, освен Тратман. Щото на времето бил ударил собствената си зала и сега трябвало да получи един добър урок, за да не му идвали повече такива мераци в главата. А тия двамата хлапаци, Кени нещо си пада гъст с тях, го попитали дали не иска да иде с тях, щели да му дадат част от заплащането, но той вече се беше захванал с кучетата и с мен и им отказал. Това е всичко. „Писна ми от тая простотия — вика ми той. — Работиш за стотинки и всеки момент могат да ти скочат на врата. Обзалагам се, че ония момчета не са изкарали повече от двеста долара, а и виж само колко рисковано. Нищо не можеш да направиш със сто долара, абсолютно нищо.“ Това е всичко, което ми каза.

Франки попита:

— А ти какво каза, в случай че Дилън не е знаел от по-рано за цялата история?

— Нищо, нищо не му казах — отвърна Ръсел.

— Е това, да ме убиеш, пак няма да го повярвам.

— И зъб не обелих — продължи да упорства Ръсел. — Пичът ми разказваше, а аз слушах. Никога не бих се досетил, че става дума за Тратман, ако не бях вътре в играта. Ти мислиш, че ще се изфукам, че знам за какво става въпрос? Че ще призная на тоя пич, че знам защо са пребили оня за нещо, дето го бил направил по-рано? Не, абсолютно

нищо не казах. По дяволите, през цялото време си повтарях, че трябва да си държа устата затворена и да си обирам крушите оттук, преди да успеят да ми скочат на врата.

— По-добре, че не си го направил — каза Франки. — Джони щеше направо да полудее.

— Голям праз — изсумтя Ръсел. — Щял съм да подлудя Амато. Ще си го преместя от единия крачол в другия. Майната му!

10

— Значи мислиш, че го е направил? — запита Амато.

— Джони, сигурен съм, че го е направил — отвърна Франки. — Представи си ги само двамата с Кени в оная шибана кола цели три дни. Нонстоп. Ръсел трябва да е изпял и майчиното си мляко. Познавам си човека. Никога не бих допуснал, че е възможно той да го е направил, но това е единственият начин, по който е могло да се случи. Той се опитваше да ме предупреди, това е всичко. Усетил се е накрая какви ги е надробил и се опитваше да ми каже, че съм я загазил яката. И ти с мен.

— И той също.

— Не и в Монреал. В Монреал е на сигурно място.

— Знаеш добре, че и в Монреал имаме хора.

— Това ми е ясно — каза Франки. — На него обаче явно не му е ясно. Макар че няма никакво значение. Той така си представя нещата. Мисли си, че тук сме я загазили яката, защото е плямнал прекалено дълго с оня пич, дето работи за Дилън. Кени трябва да е изтърсил нещо. Затова.

— Ти го доведе. Нали помниш колко въпроси ти зададох за него? Помниш ли? Помниш ли си какво ми каза? Че бил железен, а? Помниш ли?

— Направих грешка — съгласи се Франки. — Откъде, по дяволите, можех да знам, че така ще се развият нещата? Че той преди наистина беше железен, на бавен огън да го печеш, пак нямаше да измъкнеш и думичка от устата му. Помислих си, че ще свърши работата и ще забрави за всичко. Нямах си и на представа, че ще се изповяда на Кени.

— Ти ми дрънкаше всякакви небивалици за Доктора — каза Амато. — Той беше изцяло моя грешка.

— Да, беше изцяло твоя грешка. И лежах достатъчно дълго на топло заради тази твоя грешка. Хайде да си говорим като пичове, става ли? Може да ми кажеш каквото искаш, няма проблеми. Не знаех, че

вече е станал цапнат в устата, но го доведох, и виж какво стана. Добре, оттук нататък какво ще правим? Не знаех, че ще почне да се блъска наляво-надясно в гърдите и да се хвали какъв голям майстор на ударите бил. „Аз не си губя времето с глупости, само правя удари за по сто бона, като удрям зали като тая на онзи пич.“ Мислех го за умен. Сега се убеждавам, че е бил точно обратното, и се кани да си спаси задника, а ние да оперем пешкира. Проклет да е.

— Ти сигурен ли си за тоя Кени?

— Ако има изобщо някого, в когото да съм абсолютно сигурен, това е той — отвърна Франки. — Ходил ли си някога в зоологическата градина? Ако си ходил, значи знаеш как изглежда горилата. Това представлява Кени. Същинска шибана горила, приведен и с много къси крака. Огромна буца. Когато ходи, ръцете му направо се опират по земята. Само като го погледне човек, ще реши, че някой е одрал някаква маймуна и ѝ е нахлузил панталони. Освен всичко друго е и абсолютно безмозъчен. Има представа за нещата, знае как да ги върши, защото някой му ги е обяснявал и той е слушал, а тоя, дето му ги е обяснявал, е говорил много бавно, отчетливо и на висок глас. Кени умее да слуша. Но това е всичко, което умее да прави, иначе е абсолютно без акъл. Представата му за разговор е: когато другата страна говори, той само слуша, и когато някой го запита нещо, той само казва: „Ъхъ“. Това е, когато се чувства добре. Когато не е в настроение, не казва нищо. Може да го питаш нещо, а той само си седи и те гледа, и мисли върху думите ти. По-точно опитва се да мисли. Не го бива много и реотанът му загарява много бавно. Ако имаш достатъчно търпение да го изчакаш час или там някъде, може и да чуеш нещо в отговор. Само дето ще ти повтори думите. Кени вероятно знае само две неща. Ако улучиш едното от тях, можеш да разговаряш с него. Иначе — не.

— Е, поне няма какво да се опасяваме от него — обобщи Амато.

— Вършил е работа за Дилън.

— И Уайът Ърп е вършил работа за Дилън. Само че както ги виждам нещата, няма значение кой какво е правил за Дилън. Дилън ще умре.

— Помниш ли Калахън? — запита Франки.

— Не — отвърна Амато.

— Че как не го помниш, адвоката. Навремето му свърши няколко услуги. Една кола избухна.

— Да, сега се сетих.

— Кени свърши тая работа.

— Ей, стане ли такова нещо, отиваме на топло.

— Така разбрах, че става дума за Кени. Чайна ми каза, бяха го пуснали за малко насам и жена му разказала за случая. Шест пръчки динамит.

— Много жесток начин да убиеш човек — каза Амато.

— Калахън като нищо би се съгласил с теб. Загуби почти всичко при тая работа. Добре му опърлиха задника. Сигурно са щели да го опърлят целия, ако е бил затворил плътно вратата, когато е завъртал ключа. Чайна ми каза: „Кени е луд. Той ще направи всичко, което му нареди Дилън. Ако Дилън му каже: «Кени, отрежи си оная работа», Кени веднага ще си го отреже и ще почне да го кълца. Сума ти народ се страхува от Дилън, а си нямат и на представа, че всъщност Кени е човекът, от когото трябва да се страхуват“.

— И какво излиза тогава, че трябва да казвам на Кони да пали колата сутринта ли? — запита Амато.

— Това е добра идея — съгласи се Франки. — И ако не избухне, накарай я да запали и една за мен. Трябва обаче да обмислим една работа. Това е първото, което ми дойде на ума. Гадно ми е, никога не съм правил такова нещо, но тоя кучи син ми навря в тая дупка и с чиста съвест мога да му пръсна мозъка.

— Мислиш ли, че е добра идея?

— Не, той вече тотално осра пейзажа и ако го очистим, е това само ще потвърдим подозренията им, че точно ние сме ударили залата на Тратман. Той така или иначе ще си замине. Или ще се окаже прав и те ще убият всички ни, или ще духне в Канада, или ще го спипат с тая стока и ще изгние в панделата. Не, сега главното нещо, за което трябва да се тревожим, е Кени. Не мисля, че ще изпратят него да свърши тая работа. Аз го познавам и не бих го допуснал и на един километър от мен, и веднага ще го гръмна. Значи трябва да си наемат някой друг, а това ще ги забави известно време.

— Чудя се дали изобщо ще го направят, както вървят нещата. Прекалено много шум ще се вдигне — каза Амато.

— Ще го направят. Оттук нататък трябва да съм нащрек и да си отварям очите на четири.

— Нещо не вдявам. Ударена е игралната зала на Тратман. Тратман е пребит. Няма друга причина, поради която да го размажат от бой, а те не пребиват хора като него за тоя, дето духа. Не, не ни търсят. Никой повече дори и не мисли за тая работа.

— Джони, надявам се да си прав. Хич не ми се умира. Животът току-що взе да ми се услажда.

— Прав съм — съгласи се Амато.

— Нямах нищо против да поогледам наоколо, нали? — попита Франки.

— Оглеждай се колкото искаш, Франки. Свършихме си добре работата и сме си чисти. Аз ще отскоча още два пъти до Броктън да огледам мястото. Ще ти се обадя да си продължим работата, когато нещата се поуспокоят.

11

В ранния следобед Коган отпиваше от тъмната си бира в кръчмата на Джейк Вирт. Седеше в дъното откъм страната на бара и гледаше към вратата на заведението. В секцията за хранене зад бронзовата преграда седяха медицински техници и стажанти в бели престилки, пиеха бира и клюкарстваха за медицинския център в Ню Ингленд.

Мич влезе в бара. Бързо огледа помещението, откри Коган и се насочи към него. Беше облечен в обикновено спортно сако, сиви фланелени панталони и леко разкопчана тъмносиня риза. Имаше черна къса коса. Кожата му беше бледа. Приблужи се до масата, протегна ръка и каза:

— Здравсти, Джаки.

Двамата си стиснаха ръце.

— Здравсти, Мич — отвърна Коган.

След като седнаха на масата, Коган махна с ръка на един от сервитьорите.

— Уф — изпъшка Мич.

— Какво става? — запита Коган.

— Дебелея.

Сервитьорът доближи масата. Мич се обърна към него.

— Мартини „Бифитър“. С лед. И маслина. Става, нали?

Сервитьорът кимна.

— Обядвал ли си? — запита Коган.

— Обядвах в самолета — каза Мич. — То само името му беше обяд.

— Трябва да пробваш гулаша. Телешко задушено, но слагат домати и подправки в него. Доста е добро.

— Има ли го още онова ресторантче надолу по улицата, дето всички скитници се събират там и човек може да си поръча телешко задушено?

— Да, кръчмата на Конуел и Дауни. Ама наистина там задушеното е страхотно.

— И аз така мисля — каза Мич. — Дилън ме води там веднъж. „Страшен си, викам му, познаваш всички капанчета в града.“ Беше един много гаден ден: сняг, киша, не можеш да идеш никъде, а тогава си имахме големи главоболия с оня човек и Дилъп ме заведе там. Страшно му се беше вдигнало кръвното. Ако някой път решиш да вдигнеш кръвното на Дилън, накарай го да си мисли, че според теб той прави някаква глупост. Направо избухва като бомба. Същото е и ако му кажеш, че му има нещо. Ама сега си мисля, че му има нещо, а?

— Тоя път му има — потвърди Коган.

— Кучи син — каза Мич. — Ей, не знам, но по дяволите, на 51 години станах и почнах да пълнея. Никога не съм имал проблеми с теглото. Когато бях на 30, можеш ли да си представиш кой беше президент? Шибаният Хари Труман.

— Трябва вече да гони стотака.

— Доколкото ми е известно, доста отдавна е гушнал букета. Не знам, тогава обикновено карах основно само на картофи. Никакви проблеми. Поизпотях се тук-там и ги изкарам. Винаги можех да ударя чаша бира, когато ми се допиеше.

— Може би повече от една.

— Е, един-два пъти сигурно е ставало — съгласи се Мич. — Но тогава можех. Сега не мога. Сега само да погледна чаша с бира и започвам да пълнея. Направо изкуквам. Знаеш ли, че вземам кортизон? От него се пълнее. Казвам на доктора: „Абе, тая гадост ще ме превърне в бъчва и накрая ще пукна, бе.“ А той: „Не се безпокойте, когато спрете да го вземате, теглото ви ще се нормализира“. Да, нормализира се, ама другия път.

— За какво вземаш кортизон? — запита Коган.

— Заради колита — отвърна Мич. — Бях болен миналата пролет и лятото. Много бях зле. Ама не вземах много. А и не беше много дълго. Само дето по едно време наистина ми стана много зле. Възникна проблем и трябваше да отида на доктор и той ми предписа пеницилин, аз пък аз не му казах, че съм на кортизон, и сега като гледам, май не е трябвало да ги смесвам двете. Една седмица бях толкова зле, че малко остана да ритна камбаната. Нищо не можех да свърша.

— Жена ми по едно време го вземаше този кортизон — каза Коган. — Май че беше кортизон, ама може да е било нещо друго. Ама не качи много теглото, де.

— Да няма артрит или нещо подобно? — запита Мич.

— Псориазис — каза Коган. — Тя умира да е на чист въздух всеки път, когато има възможност, и все кисне в градината. И тогава е била там и отнякъде го е пипнала този псориазис. Тя не разбрала какво е станало, сигурно е скубала някакви корени, дето не е трябвало да ги скубе, и оттогава всеки ден се мажеше с някакъв лосион, цялата се изприщи и не й минаваше. Накрая отиде при доктора, а той й казал, че имало било нещо в кръвта й и тогава започна да взема това лекарство. Знаеш ли, че тая гадост й се навря даже в косата? По целия скалп, зад ушите, навсякъде. Тя става преди мен, отива на работа по-рано от мен и все ме будеше, когато беше в банята, и все ревеше колко я боляло като си сресва косата. Докторите ни обясниха, че няма как да го излекуваме с мазила, а трябва да се взема някакво лекарство вътрешно. Мисля, че беше кортизон. Известно време направо не можеше да си намери място.

— Догодина сигурно пак ще го хване — предположи Мич.

— Знам — съгласи се Коган. — Питам доктора за тая работа, ама той каза, че нямало, че това ставало само когато навлезе в кръвта на човека, и ако не се вземат мерки да го унищожи, тогава пак се появявало, защото само с мазила не можело да се унищожи. Но няма да съм изненадан. Тия доктори невинаги са наясно какво правят. И какъв беше големият проблем с нея? Щото тя винаги имаше проблеми с насекомите. Пчели, оси и тем подобни.

— Цялата отича и се подува, нали? Когато бях малък, и аз имах същото.

— Още по-лошо. Тя като едното нищо може да умре. Никога не напуска къщата, без да носи със себе си спринцовка с адреналин. Сложил съм една в жабката на колата, друга — в джипа. Казаха й, че ако я ужили нещо над шията, има на разположение пет минути да си бие инжекцията. И двайсет — ако е под шията. Казаха ми: „В такива случаи веднага й бий инжекцията. Не се опитвай да я караш в болницата. Няма да имаш време. Сърцето й ще спре“.

— Господи. Наистина лоша работа.

— Тя е кораво момиче — отвърна Коган. — Изкарала е така по-голямата част от живота си. „Светът е пълен с пчели — вика ми тя. — Не мога да седя затворена вкъщи цял живот.“ Аз пък ѝ казвам: „Ами ако някоя пчела се вмъкне вкъщи?“. И тя ми казва, че преди две години една пчела я ухапала, докато вечеряме. Оная кръчма беше над водата и сигурно са имали гнездо или кошер там някъде, тя не носи парфюм, и аз обикновено имам повече мозък, ама някой ми беше дал някакъв одеколон и аз се бях напръскал с него, а в този момент се пръкна една пчела и аз си помислих, че търси мен. Обаче тя се залепи за врата ѝ и сервитьорът я видя и се опита да я прогони. Аз не го видях какво точно прави, щото той вече махаше с ръка. Обаче не успя да я изгони, а я удари и заби жилото навътре в кожата и тя изпищя. Видях, че тя вече посяга към чантата си и цялата посинява. Добре че носех с мен спринцовка и съборих масите, докато стигна до нея, а тя вече не можеше да си поеме дъх, разбираш ли? Обаче ѝ бих инжекцията и тя се оправи. „Почувствах се така, сякаш всички бяха вдишали целия въздух на света“, каза ми после.

Каръл винаги се справя независимо какво ѝ се случва. Ходим при майка ѝ или при сестрите ѝ, тя има две сестри. И всяка от тях има по един милион момчета, които я обожават. А на майка ѝ вече не ѝ е останало много мозък в главата, седи и гледа с каменно лице. Не помни от какво страда дъщеря ѝ, не казва нищо, само си седи така. „Мамо — вика ѝ тя, — за децата леля Каръл винаги трябва да бъде върхът. Невинаги можеш да правиш каквото ти се иска.“

— Никога не можеш да правиш неща, каквито ти се искат — съгласи се Мич. — Никога. Всеки път, когато си го позволиш, и се озоваваш в лайната. Само погледни Дилън.

Сервитьорът им донесе питиетата, след като беше обслужил два пъти медицинските стажанти.

— Първото ми за деня — провъзгласи Мич. — Като изключим, дето ги ударих в самолета. Цял долар и половина за такава пикня. Би трябвало да се засрамят от себе си. Шибани бандити! Но погледни Дилън. Ето това е пич. Никога не съм го виждал да прекалява в каквото и да било. Ще удари понякога по едно питие, ще си угоди на душата с някоя хубава вечеря, а после може и да изучука някое парче. Не знам, не съм го виждал, но сигурно го прави понякога.

— Понякога ходеше и при жена си.

— Тя беше красавица — каза Мич, довършвайки мартинито си, след което махна на сервитьора. — Веднъж ми каза как я хванал да тършува в джобовете му. Викам му: „Само да хвана някоя, че прави това, и я убивам на място“. А той ми казва: „Не. Винаги искам да знам докъде може да стигне всеки, дето е покрай мен. Отдавна знам какво прави“. Абе не знам, мисля, че не му е бил много хубав животът. Единственият път, когато го видях истински да се забавлява, беше във Флорида. Ей, много лоша работа. Да правиш едно и също нещо през целия си живот, не знам. Аз не бих бил способен на такова нещо.

— Още ли си в онзи съюз? — запита Коган.

— Ами, магнах се — отвърна Мич. — Там е истинска навалица. Имаш ли представа какво правят сега там? Само се лигавят с някакъв много шибан пиар. Някой като го чуе, първата му мисъл ще бъде — това е заради негрите. Но не е. На някое друго място може и да е така. Но не и в Ню Йорк. Ню Йорк, това си с пиарска агенция. Не знам въобще какво става. От почти 20 години карам в Ню Йорк. И през цялото време, докато съм там, някой все реве за нещо. Не са негрите, а са шибаните пиарски агенции. Тия тъпи копелета се изсипват със самолети и изведнъж целият град става техен. Изведнъж всички трябва да се нареждаме и да им целуваме шибаните задници. Вземеш си някой сандвич и изведнъж до теб цъфне някоя гладен пиарец, щото от тях, нали разбираш, няма спасение, те са прекалено префърцунени, за да ходят на работа и да си цапат ръчичките. Наоколо винаги ще има някакъв тип от Вашингтон, който само да те гледа строго. „Дай му сандвича, Джейсън. Той е шпионин и има право.“ Аз само се оглеждам, когато си в Ню Йорк, само се огледай и ще видиш наоколо да гъмжи от шпиони. Обзалагам се, че всички са педали. Така че, мерси, вече продавам коли.

— Стига бе, не съм и подозирал, че това е толкова печеливш бизнес — каза Коган.

— Изобщо не е печеливш — отвърна Мич. — Но ти си си шеф, нали разбираш? Другите момчета, дето се занимават с работа като моята, вадят страшен късмет, ако успеят да изкарат някой долар. Но собственикът се справя. Той е чичо на жена ми, нали разбираш? Трябваше да се ожения за него. Двамата се разбираме много добре. Така че работата си върви добре, през цялото време съм навън и ходя на срещи и всичко останало. Ама това е само на първо време. Ха съм се

приближил до някое от сладките местенца с готина работа, всички се разпищяват. Бил съм имал криминално минало. Имал съм това, имал съм онова, а оня задник в Ню Джърси, кълна се, всеки път като вдигне телефона, изгърсва на всекиго какъв опасен тип съм бил. Така че човек само трябва да изчака да се поуталожат нещата. Винаги става така. Шибаното негро ще е следващият. Какво пък, по дяволите, рано или късно сигурно ще направят някакви шибани избори, и оня кукуруигу, дето иска да дари света на всеки, щото самият той е негър и си мисли, че негрите трябва да притежават света, ще му нашибат задника с камшик и тогава нещата ще се успокоят и подредят. Все ще се намери нещо.

Сервитьорът донесе още две питиета. Беше възрастен мъж в съответната официална униформа.

— Откъде ги носите? — интересува се Мич.

Сервитьорът се изпъна и се втренчи в него.

— Откъде ги носите? — повтори Мич. — По всичко личи, че е някакво място извън сградата. Може даже да е на две преки, да вземате такси или нещо от сорта. Просто се чудя.

— Не, сър, днес имаме само един човек на бара и той е много зает. Наред ли е всичко с питиетата? — запита сервитьорът.

— Ами да ти кажа, не съвсем, просто почти всичко се е изпарило, докато го донесеш — отвърна Мич.

— Мич, моля те — каза Коган. После се обърна се към сервитьора. — Да, всичко е окей.

— Аз ще дам следващата поръчка. Те вероятно получават празна бланка от някое списание или нещо такова, след това я пращат по пощата и когато я получат тук в бара, им отнема седмица да ти я донесат.

— Ти избра заведението.

— Единственото място в шибания Бостън, дето съм чувал за него, за Бога. Досега кракът ми не е стъпвал тук. Знаеш ли колко пъти съм бил в този град? Сигурно това ми е за четвърти или пети път през целия ми живот. Никога не ми е стъпвал кракът тук, това е. Всеки път, когато ми се наложи да ходя някъде по работа, то е Детройт, Чикаго или нещо от сорта. Последния път бях в Сейнт Луис. Един човек ми е обади завчера, питаше дали съм искал да свърша една работа. Казах

му, че не мога, щото ми се налага да излизам извън града. „Господи, човече, ще биеш толкова път чак до Бруклин ли?“, вика ми той.

— Ти да не му каза, че идваш тук? — попита Коган.

— О, небеса, не — отвърна Мич. — Просто казвах, че много рядко съм се мяркал насам. Предполагам, че когато им дотрябва човек, обикновено се чуват с хора, с които се знаят. Щото в последно време не съм се претрепал от работа, гледам да стоя настрана. Или пък нещата гледат да стоят по-настрана от мен, знам ли?

— Тъй ли? — запита Коган.

— Тъй — каза Мич, като допи мартинито си и после махна на сервитьора, сочейки към празната си чаша. Сервитьорът бавно тръгна бавно към бара. — Нали нямаш против да изпия твоята бира, докато чакам тоя юнак да ми донесе поръчката от майната си?

— Разбира се, че не — отвърна Коган. — Само се притеснявам, че ще напълнееш, както ми обясни.

Мич отпи от бирата.

— И тъй — каза той. — Първо беше оная работа с телефоните. Господи, насмалко да го удуша оня човек. Честно ти казвам. Можех да намеря някого, да ми кажат да действам и щях да го премахна за нищо. След това трябваше да напусна залата заради тая история. Освен това не се чувствах добре. Така че отидох при доктора. Той ми даде лекарството и ме пита дали съм бил под някакво напрежение или нещо такова. Разбира се, че не, като изключим факта, че името ми се мъдри върху първите страници на вестниците по-често от това на Рокфелер. Навремето бях човек, който можеше да се хване и да свърши всяка работа отначало докрай както трябва, а сега изведнъж се превърнах в човек, който не прави нищо друго, освен да им троши краката и ръцете и да ги замеря с бомби и с още какво ли не, не помня вече какво. А през цялото време жена ми естествено ми къса нервите. Но иначе съм си наред, като изключим тия дребни подробности. И си го взимам това шибано лекарство, и си дебелея. Обаче в Саратога си взех една хубава доза, попрехвърлих малко мярката, а бях там с две момчета по работа. И тогава ме спипаха в Мериленд заради ония пушки.

— Какви пушки? — запита Коган.

— Ами ловувах, за Бога. Аз и още един пич. Познаваш ли Топър?

— Не — отвърна Коган.

Мич довърши бирата. Сервитьорът пристигна с мартинито.

— Обзалагам се, че не си му донесъл бира — каза Мич.

— Не, сър — отвърна сервитьорът. — Помислих, че искате само това.

— Много мислиш, там ти е грешката. Донеси му една бира, не виждаш ли, че току-що изпих бирата на човека?

— Не искам повече — обърна се Коган към сервитьора. — Всичко е наред.

Сервитьорът кимна.

Мич сви рамене.

— Окей, не носи повече — съгласи се той. — Да. Топър. Много точен пич. Живее на Лонг Айлънд. Отиваме там и аз го оглеждам. „Старей, ама пак съм точен пич“ обяснява той. Също като мен. Обича да ходи за риба.

— Ходих веднъж на риболов — започна да разправя Коган. — С шибаната му риболовна лодка. Всички момчета жулеха бира като удавници. „К’ви са тия работи? — викам аз. — Ако толкова много ми се иска да гледам как пият бира, ще отида в някоя кръчма.“ Беше отвратително. Пълен кошмар. Всичките тия пияндета пиха бира до побъркване и в един момент до един започнаха да бълват. Да му се не види и риболова.

— Топър се занимава с кастинг за сърф — каза Мич. — Отиваш, заставаш на брега и така нататък. Много е красиво.

Мич отпи половината от мартинито, след което се оригна безшумно.

— Само дето има една гадна работа — трябва да ставаш много рано. Но какво да правя, след като той настоява. Жена ми естествено веднага се нахвърля върху мен. „О, стига — казвам ѝ аз. — Остави ме на мира.“ Ходил ли си някога да стреляш по диви патици?

— Не — отвърна Коган. — Там е работата, че работя. Нямам ден, нямам нощ, и като се прибера у дома, рухвам в леглото. Така че, естествено, след като си взема няколко дни почивка, отново я карам пак по същия начин. Жена ми все ми повтаря, че съм работел прекалено много. Не е лъжа. Аз направих тая операция, и всичко беше наред, но всеки вижда накъде отиват нещата, то е само въпрос на време, държавата почва да се организира. Бизнесът пак ще си е там, няма къде да се дене, но няма да е толкова добър, както е сега. Така че се захванах с тоя бизнес с цигарите и го развих много добре. Шест

месеца, откакто го ръководя, всичко си върви по мед и масло. Така че ми се наложи да взема допълнително един човек и да му прехвърля част от бизнеса, аз продължавам да го снабдявам, но той ръководи обектите на запад отгук, които придобих, а аз се занимавам с останалите. Така че нещата се подобряват. Жената обаче направо изкуква, трябва да излизаме насам-натам и после не мога да заспя. Не съм свикнал да си лягам рано, стоя буден до късно, след това спя до късно и не можем да свършим никаква работа „Ти си каталясал“, вика ми тя, и то си е така. Няколко пъти се опитах да сменя режима си, ама неуспешно. Прекадено дълго време съм живял по този начин. Предполагам, че би трябвало да сменя малко разписанието. Да си съставя някакъв по-добър план на деня.

— Човек трябва доста често да се променя — каза Мич. — Питаш ме за оная работа със съюза ли? Отиде по дяволите, а и да ти кажа, хич не ми харесваше. Аз обаче я върших доста дълго време, и то по начин, с който се гордеех. Точно това ми казваше Топър. Той е прехвърлил седемдесетте и повече не се занимава с поръчки. „Проблемът с вас, момчета, е този, че прекарвате целия си живот, като правите едно и също нещо, и само остарявате. Трябва малко да сменяте дейностите, да пробвате нови неща.“ Така че аз го слушам, ние пътуваме към крайбрежието на Мериленд, а там цял куп хора превземат хотела, все точни пичове, каним се да стреляме по диви патици, а когато стигаме там, заварваме мястото да гъмжи от ченгета, сигурно трябва да имаше най-малко двеста ченгета. А пушките ни в багажника. Направо адски красиво. „Къде отивате? Какво ще правите? Откъде сте?“ Разбира се, ние обаче не им казваме нищо, те се пенявят, ама тая страна още не се е превърнала в шибаната Русия, викам си аз, а наоколо всички се оглеждат и изведнъж, представи си, почват да претърсват колите. Аз се каня да ги питам дали имат разрешение за обиск, ама Топър ме ръгва в ребрата. Наоколо стоят четири или пет от тях и наистина се уплаших, че той може да изтърси нещо. Той обаче само поклати глава. Всъщност даже и това не направи. Топър е много точен пич. Не казах нищо.

Мич пийна малко и продължи.

— И те отвориха багажниците на колите, а там, разбира се, са моята пушка и тая на Топър. Всъщност колата му се водеше на жена му. А пушките бяха в багажника. Току-що си бях купил шибаната

пушка, да му се не види. Трябваше да накарам чичото на жена ми да се подпише за нея, разбира се, но ей на, отидох и я купих. Дори не бях използвал дотогава. Ченгето само ги погледна. После дойде при нас. От агенцията по контрола на оръжията били. Бил съм арестуван. Тежко криминално престъпление, свързано с притежаване на оръжие. Мислиш, че им казах дори и една думичка ли? Не. Той обаче си знае неговото: „Мистър Мичъл“, и после почва да ми чете правата. Знаеха ми досието и всичко останало. Поглеждам към Топър. Опа, арестуваха и него. Знаеха и неговото име. А аз си мисля — ха съм си отворил устата, и тия шибани ченгета ще ме провокират да осера ситуацията.

„Само за ваша информация — казва ми ченгето, — трябва да знаете, че ви засякохме на моста «Трог Нек» тази сутрин. Хора като вас трябва най-накрая да си научат урока и повече да не си правят такива сборища.“ И сега какво да правя? Сигурно ще ме пъхнат на топло заради една шибана пушка, дето я купих в един шибан магазин, и с която се канех да стрелям диви патици.

— Господи.

Мич допи мартинито си. Махна на сервитьора, сочейки към празната бирена чаша на Коган.

— Май бая голяма глътка ти се е отворила, а? — установи Коган.

— Цяла нощ се кокорих — отвърна Мич. — Не мога да мигна и за секунда, когато на следващия ден ми се налага да пътувам някъде със самолет. Тия шибани машини ме изнервят. И когато пристигна някъде, трябва да се наспя, преди да върша какво го и да е било през деня. И сега като приключим с теб, се прибирам в хотела да му хвърля една дрямка. Казахме на доктора, а той се канеше пак да ми предпише шибания кортизон. Проблемите отново изникнаха след оная история в Мериленд. Аз обаче твърдо му отказах. Пет пари не давам, ако трябва ще сменям долните гащи три пъти на ден, но трябва да смъкна тези килограми, дето ми се натрупаха заради онова шибано лекарство. Само че си мисля, че Топър се чувства виновен. Гледам го, един такъв дребен и стар, и сигурно трийсет години не е помирилска панделата. Така че вероятно ще му запишем и двете пушки на неговата сметка. Аз само съм му направил услуга на стареца, просто съм го закарал и точка.

— Да, ама ако те... — започна Коган.

— Ще лежа — каза Мич. — Работата е много проста — не са ли негови пушките, влизам. Правил съм го и преди. Ако се наложи, мога пак да го направя. Ще докарат от девет кладенеца вода и с това досие, дето го имам, ще ми лепнат повече от три години. Ей, тия гадни копелета, душа дават да арестуват човека. Направо си умират от кеф. Ами когато хванат накрая някого, направо се насират от кеф, че му знаят името, направо като някакви малки деца са. Така ти се приисква да ги халосаш по муцуната. Копелета. Но както и да е. Ще лежа една година. Не ми харесва, но какво пък, по дяволите, така стоят нещата.

— Лошото е, че на жените се отразява много зле. Това му е гадното, нали разбираш? На Каръл все това й е на ума, че всеки момент могат да ме спипат и да ме пратят на топло. Повечето време не ме тормози, освен когато се притеснява за мен, когато съм навън през цялото време. В един момент обаче заловиха четири момчета, знаят кой е човекът, когото търсят. Обаче не казват нищо. И тогава получават тоя имунитет.

— Така правят в Бруклин — потвърди Мич. — Събират всички в участъка и какво правят? Хората не казват нищо.

— Да — съгласи се Коган. — И пак същата работа, отиват на топло. Ако не кажат нищо, което е нормално да направят, ще останат там, така че пак са на топло. Жена ми все ми трие сол на главата и аз накрая й викам, че не съм някаква голяма клечка, какво се е заяла с мен. Аз, така или иначе, се махам от шибания бизнес. Големите босове дори и не знаят за съществуването на такива като мен. Ония, дето са горе на шибания им Олимп или к'вото беше там. Но на мен ми е ясно като бял ден. Мисля си, че няма да може да понесе такова нещо. Точат се гадовете на върволица и всеки пита за заплащането, и тръбят навсякъде, даже и в кафенето го обсъждат. И тя все повече и повече се притеснява. „Обещай ми само едно нещо, че ще стоиш далеч от телефоните, където те знаят.“ Е, обещах й. Ама на практика вече съм вън. Не мисля, че ще може да го понесе, ако нещо такова се случи отново.

— Никоя от тях не може да го понесе — каза Мич.

Сервитьорът донесе мартинито и бирата. Мич грабна бирата, изпи я, избърса си устата и тихо се оригна.

— Последния път тя самата отнесе документите. Не я обвинявам. Тогава беше къде-къде по-млада. Тогава обаче, последния

ден, пробвахме пак да се разберем. Съдът щеше да разглежда делото ми същия ден. Ставам, а тя вече станала преди мен. Не знам, трябва да беше пет сутринта да се изпикая, а тя вече не беше в леглото. И ми разправя: „Не изглежда добре работата, не е ли тъй?“ Има си хас да изглежда добре, викам си аз. Шибаното ченге естествено излъга при свидетелските си показания, каза, че съм бил на мястото в девет и половина, а онази нощ вече минаваше десет, когато стигнах там. Съдът повярва на него, разбира се. Какво да правя, съгласих се с нея. Отиваме в спалнята да се облечем. Слагам си панталоните и я гледам докато се облича, не знам как го прави, начина, по който пие и се храни и всичко останало, но тя винаги е имала страхотно тяло, и ми се въртят из главата разни мисли, нали разбираш? Сега трябва да изчезна от живота ѝ, тя направо ще превърти сама и знам, че ще почне да се чука. По дяволите, всичко вътре направо ми стърже при тая мисъл, но аз дори и не смея да я помоля да не го прави, нали разбираш? Само защото ще съм в панделата, тя трябва да живее така, сякаш и тя е с мен вътре? А тя ме гледа. „Това е третият път, при който ме принуждаваш да преживявам всичко това, Харолд“, вика ми тя. Никога не ме нарича Мич, а знае много добре, че това ме вбесява.

Той отпи от мартинито.

— А аз ѝ казвам: „Виж, човек никога не знае какво ще му сервира животът в следващия миг“. Няма такъв човек, дето да си носи някоя от ония шибаните кристални топки в джоба. А тя ми казва: „Ти много добре знаеше какво ще се случи, и аз знаех какво ще се случи, но не знам дали вече този път ще го понеса“.

И то се случи, тогава донесоха документите и аз щях да ги подпиша, каквото иска, това щях да подпиша. Тя вече два пъти мина през този ад. Не ми дължи нищо. Сигурно вече ѝ се повръща от цялата работа. Тогава обаче я помолих да дойде да се видим, и ѝ викам: „Марджи, виж сега. Ако наистина искаш да се разведем, ама наистина, ще ти подпиша. Но какво ще ти донесе това, а?“. Тя тогава беше някъде на трийсет и девет, четирийсет най-много. „Децата пак ще са при теб, наясно си, че пак ще изляза, няма да остана вечно да гния в шибания им дранголник, и тогава пак ще трябва да се виждаме, когато идвам при децата. Ще идвам да ги виждам докато съм жив. А ние изкарахме доста дълъг съвместен живот. Освен ако си имаш някой друг, с когото много искаш да живееш заедно, ама много, тогава, да,

окей?“ Щото, нали разбираш, знаех, че се среща с оня човек. А тя нищо не ми отговаря. А аз ѝ разправам: „Виж, да те помоля нещо, става ли? Не прави нищо сега. Ти трябваше да решиш тогава, нали разбираш, когато излязох последния път, и двамата бяхме много помлади тогава, ти трябваше тогава да вземеш това решение“. А тя само ме гледа и след малко ми вика: „Тогавата ти пак ми обеща същото, каза, че приключваш завинаги. И ето ни пак двамата както тогава, и сега пак ми обещава същото, и ще чакам още пет години, а ти след това пак ще постъпиш по същия начин“.

Мич се замисли и продължи:

— „Виж, Марджи — казвам ѝ аз. — Какво да ти кажа? Знам. Права си. Но всичко, за което те моля, е да изчакаш докато излезе. Защото тоя мъж не го познавам“.

Пък аз го знаех, разбира се.

— „Разбрах за него два дни след като беше излизала с него за пръв път. Не обвинявам и него. Най-малкото аз трябва да обвинявам, но ти би могла поне това да направиш за мен. Трябва да съм тук, както и той е тук. Щото винаги с теб се разбирахме добре.“

А тя заплака и аз наистина се замислих. Какво да правя? Мисля си, знаеш ли какво им е на децата? Сигурно не.

Мич допи мартинито си.

— Край на пиенето ти за днес — каза Коган. — Изпиеш ли още едно, ще се строполиш на земята.

— Нямам никакви проблеми — отговори Мич. — Започнал съм да пия още преди да се родиш. Не ме учи какво да правя.

Той направи знак на сервитьора, като посочи два пъти празната халба на Коган.

— Никой не знае какво им е на децата. Но страдат много. Аз мисля, че това беше причината да се променят. Не са добри. О, исках да кажа, че са достатъчно добри. С дъщеря ми нямаме никакви проблеми. Синът ми обаче не иска да има нищо общо с мен. И си мисля, че това е комичната страна на нещата, нали разбираш? Мисля, че се дължи на нейната постъпка, и сигурно щеше да бъде по-добре за тях, ако не го беше правила. Затова си мисля, че това е причината, поради която пия толкова много сега.

— Когато бяхме тогава във Флорида, аз си мислех, че с нея всичко е наред — каза Коган.

— Беше — отвърна Мич. — Виж, когато бях там, тя беше наред. Когато я заварих, си беше наред. Сигурен съм. Но това беше първият път, когато тя беше наред, а оттогава насам нали виждаш какво се случи. Разговарях с няколко момчета, всеки един от които се е озовавал в подобна на моята ситуация, и първия път те се отърсват, нали знаеш, отърсват се и се съвземат, и така приключват. Те винаги така си мислят, но всъщност никога не успяват да го направят. Никой не може да стане такъв, какъвто е бил преди това, никога. Аз се върнах, прекарах около месец у дома, и отново започнахме непрекъснато да дъвчем проблема, нали разбираш? Но нека ти го обясня по този начин, не съжалявам, че трябваше да дойда тук. Тя отново го беше задъвкала. Стигнат ли до такова положение, жените нямат спиране. Най-много да спрат от време на време за малко. Мисля, че претърпяват някаква необратима промяна. Аз бягам, а тя отново се връща и няма да спре, докато не ми нахлузят сивия костюм. А този път, о, ще разбере какво означава, този път ще приема документите за развода и ще ги подпише. Не издържам вече.

Сервитърът донесе две халби тъмна бира и ги постави пред Мич.

— Донеси сметката — каза Коган.

Сервитърът кимна. Мич обърна половината от първата халба.

— Чакай те изключителни неприятности — предупреди Коган.

— Хей, разбираш ли? Какво може да направи човек? Да направи най-доброто, на което е способен. Да не си мислиш, че ще напусна страната като някой беглец от военната служба? Даже не си го и помисляй. А сега какво ще правим?

— Значи, имаме да се занимаваме с двама хлапаци — започна да обяснява Коган. — Всъщност са четири, но един от тях вероятно не е наблизо, а и не съм много сигурен за него, всъщност ни трябва другият. Значи имаме двама души със сигурност, като единият от тях ме познава, та затова си тук.

— Ха, двойна поръчка ли има за мен, или какво? Тия двамата в комплект ли се движат?

— Ами, нещо такова — отвърна Коган. — Искам да кажа, че ако искаш да поемеш двойната поръчка, нямаш проблеми, стига само да си сигурен, че ще се справиш. Ще я вземеш ли?

— Парите ще ми свършат работа — каза Мич. — Трябва да се опитам да се измъкна от тая ситуация, в която се наврях, а това ще ми струва яки мангизи. Знаеш ли къде ще ме пращат тия гадове на топло? В Мериленд. Не в Ню Йорк, а в Мериленд. Така че ще трябва да ходя там и да уреждам всичко, да се пъхам в някакъв шибан мотел, и всичко това означава двама адвокати. Моят човек има вид на някого, дето кракът му не е стъпвал извън квартала с магазини за дрехи. Соли е голям пич — ако някога си виждал хитър нюйоркски евреин, това е само Соли. Другият пък е някакъв пич, дето носи работен комбинезон или нещо подобно, за да не ми вдигнат мерника за това, че съм наел Соли. Да, мангизите ще ми свършат добра работа.

— Добре, ако смяташ, че можеш да поемеш и двамата, нямам нищо против.

— Би трябвало да приема офертата ти. Но нали разбираш, че не трябва да се намирам тук? Забранено ми е да напускам населеното място, Ню Йорк, Мериленд и така нататък, не мога да отида никъде, ако не ги питам. Пък аз не съм ги питал. Така че вероятно изобщо не трябва да се мяркам наоколо, освен ако не е абсолютно наложително. А и двама си е доста рисковано. Не, по-добре да се заема само с единия.

— Така, значи положението е следното — продължи Коган. — Това трябва да е оня, дето ме познава. Всъщност той не ме познава лично, но е един от малцината, дето вероятно знае кой съм аз, нали разбираш? Той познава и мен, и Дилън, и само да дочуе нещо, веднага ще загрее каква е работата и ще чака мен или Дилън да се появим. Така че трябва да се заемеш с него.

— Има ли приятели? — запита Мич.

— Единият от двамата, дето трябва да ги премахнем, има — отвърна Коган. — Той е момче, може да е някъде наблизко. Корав хлапак е. Другият е онзи, който очевидно не е тук. Така че ще е само единият.

— Ще правим ли нещо с него?

— В момента е малко проблематично. Честно да ти кажа, не знам. Виж, другият съм го планирал за довечера. Много зависи какво ще се случи след това.

— Какво всъщност е станало, по дяволите? — поинтересува се Мич.

— Ами стана една лайняна работа — отвърна Коган. — Един от въпросните юнаци има игрална зала, нали разбираш. Навремето наел няколко души уж да я ударят и представи си, номерът му минал. Другите тогава си казали: „Дотук — добре“. После обаче на сцената се появява онзи другият, води със себе си двамата хлапаци, те отиват и удрят залата. Мислят си, че и този път собственикът ще бъде на топа на устата. Това е оня, дето ще го елиминирам. Ако довечера всичко е наред, ще му отрежа квитанцията.

— Тъпо копеле — каза Мич и доизпи първата бира.

— Вярно — потвърди Коган.

Сервитьорът донесе сметката и Коган я плати.

— Ако се случи на връщане да минаваш пак през тоя край, донеси ми още две — обърна си Мич към сервитьора.

— Не, няма да му носиш — каза Коган на сервитьора, като вдигна своята халба. — Аз ще я си изпия, въпреки че не ми се пие. Той ще пие кафе. Донеси на човека едно силно черно кафе.

— Хей! — извика Мич.

— Хей ще викаш на себе си — каза Коган. — Трябва да водя разговор с теб. Не искам като дойда другия път, да те видя в панделата. Тук се въртят прекалено много тарикати и се вслушват в разговорите на хората. За теб кафе.

— Няма да мога да мигна — оплака се Мич.

— Гледай телевизия — посъветва го Коган.

— Вероятно няма — отвърна Мич. — Трябва да ми намериш помощник.

— Не можеш ли да се справиш сам? — запита го Коган.

— По дяволите. Тази вечер нали ми е свободна?

— Да.

— А и като гледам, и утре вечер не ми се очертава да работя — каза Мич. — Ще трябва да го уредим. Кой ще ми помогне?

— Разполагам с един хлапак. Не е от най-печените, но прави всичко, което му кажеш. Кажеш ли му да кара, ще кара. Каквото му кажеш.

— Да не оцапа нещата? — запита Мич. — Няма значение кой какво му казва, важното е да не оцапа нещата.

— Виж, ако му наредиш, тоя хлапак ще счупи една кола с голи ръце. Много е изпълнителен. Но трябва да му наредиш. Кажеш ли му

нещо, ще го свърши. Ако се наложи, ще мине през цяла сграда — каза Коган.

— Аз лично бих предпочел някой да заобиколи сградата, когато я види. Хич не ми трябва човек, дето го сърбят ръцете да прави всевъзможни бели в мига, в който го изгубя от погледа си. Сигурен ли си, че не можеш да се включиш?

— Виж, нашият човек се казва Джони Амато — обясни Коган. — Познавам го. Веднъж искаше Дилън и аз да му свършим една работа, но Дилън нямаше възможност. Така че Дилън му казал, че ако няма нищо против, да ме пита, и човекът казал, че е съгласен. Така че аз я свърших и той ми плати. Познава ме.

— Колко е наясно това момче? — заинтересува се Мич.

— Кой, Кени ли? Кени не знае нищо. Аз не му казвам нищо. Той не знае, че си в града. Но и да знае, това няма значение за него.

— Не го искам — каза Мич.

Сервитьорът донесе рестото на Коган и кафето. Мич посочи чашата:

— И това не го искам.

Сервитьорът си тръгна.

— Не съм казал, че си го искал — каза Коган.

— Не искам и никакви кексчета.

— Добре, но в такъв случай трябва да ми кажеш какво искаш, нали разбираш? Защото аз не знам.

— Къде се намира този човек? — запита Мич.

— В Куинси. Всъщност в Уолъстън.

— Изобщо не знам къде се намира.

— Мога да ти покажа.

— Но той те познава. Страхотно. Добре, а другият ти ли ще го премахнеш?

— Да.

— Като го премахнеш, както ги схващам нещата, това ще въздейства по някакъв начин на другия, дето аз трябва да го приспя — каза Мич.

— Трябва.

— Ще го накарам да се отпусне или нещо подобно.

— Така мисля.

— Добре тогава. Значи трябва да го предразположим така, че да се отпусне, нали? И трябва да ми намериш някого, който може да кара кола, без да се блъсне в първия крайпътен стълб, а и трябва да ми намериш някакво желязо. Доколкото разбирам, още не си осигурил и двете.

— Тъкмо се канех да те питам какво искаш — каза Коган.

— Добре. Четирийсет и пети калибър военнопололицейски. Никога не използвам друго.

— Имаш го.

— След като ти си човекът, дето се занимава с тая операция, значи всичко трябва да е наред — успокои се Мич. — Единият от двамата. И някой, който е сръчен в ръцете. Колко време ще ти отнеме?

— Един ден или някъде там — отвърна Коган.

— И кола — добави Мич.

— Пак няма да е повече от ден.

— И местоположението му.

— Същата работа.

— Да ти кажа ли нещо? — почна да се съмнява Мич. — Не мисля, че можеш да свършиш толкова бързо всички неща.

— Мога — каза Коган.

— Да ти кажа, не мисля, че ще се справиш толкова бързо, но не ме е грижа дали можеш или не. Днес е четвъртък. Ще го премахнем в събота вечер. Тогава ще свършим работата. Като гледам, по това време всички ще сте вече къоркютук. Не отделяте нужното време за обмисляне на нещата, а аз го правя.

— Винаги е добре да срещнеш човек, от когото можеш да научиш нещо — отвърна Коган.

— В тоя бизнес съм от много време. Оплесквал съм някои неща, но не и поръчките. Значи имам на разположение тая вечер и утре вечер. С коя ще ме уредиш тая вечер?

— Не мога да ти обещаая нещо специално — каза Коган.

— Не си падаш по чуването, така ли да разбирам?

— Никога не съм давал пари за тая работа.

— Е, имам нужда от компания. Намери ми някаква за тая вечер. Оттам нататък вече е моя грижа.

— Ще направя за теб най-доброто, което мога — каза Коган. — Ти ще прецениш по-нататък.

12

— Нещо не е наред с краката му — каза Кени. Беше облечен в тъмносиньо сако и седеше срещу Коган в „Хейс Бикфорд“, от другата страна на улицата срещу „Лобстър Тейл“.

— Разбира се, че не е наред — съгласи се Коган. — Ранен е. Беше пребит почти до смърт.

— Всяко движение, дори и най-малкото, му отнема страшно много време. Видях, когато се измъкваше от колата си. Доста се проточи.

— Целият е омотан в бинтове.

— Направо е като охлюв.

— Не се чувства особено добре. И ти да беше на негово място, и ти нямаше да се чувстваш добре.

— Какво ще правим, Джаки? — запита Кени.

— Ти ще караш колата — отвърна Коган. — Забрави какво ще правя аз. Мисли си само върху твоята работа.

— Колко мангизи ще изкарам?

— Пет стотачки. Както винаги. Само гледай да не оплескаш нещо.

— Някога да съм оплесквал нещо с теб?

— Кени, светът е пълен с хора, които никога нищо не оплескват, но в един момент нещо им се объркват нещата и оплескват работата, и после лежат на топло — каза Коган. — Така че тая вечер не е най-подходящата за сефтето ти, не и когато съм с теб. На каква кола се спря?

— „Олдсмобил“ — обясни Кени. — Миналогодишният модел 4-4-2. Хубава кола.

— Надявам се, че после няма да те проследят по нея. Взе всичко, което ти дадох, нали?

— Разбира се.

— Както ти го обясних, нали?

— Да, да — потвърди Кени.

— Добре. Работата ти е само да караш колата.
— Кой е този човек?
— Няма значение — отвърна Коган.
— Ама наистина, кой е той? Да не е оня, дето Стив и Бари го понамачкаха? — продължи да упорства Кени.
— Е, стига, стига — скръцна със зъби Коган.
— Нищо не исках да кажа — заоправдава се Кени. — Само се чудех. Искам да кажа, че имаше един човек, който имаше игрална зала, и го пребиха. А този човек също не е добре и се чудех дали не е същият човек.
— Кой ти каза за човека с игралната зала, Кени? — запита Коган.
— Джаки, нали ти казах, че се чудя. Не искам да кажа нищо. Какво общо има той с игралната зала?
— Двама души го нападнали и обрили залата му — обясни Коган.
— Виждаш ли, не можах да разбера. Стив и Бари.
— Нали разбра, че трябваше да те питам?
— Мангизите щяха да ми дойдат добре, Джаки.
— Мангизите винаги ще ти дойдат добре. Между другото, просто работата е там, че не съм ги питал, загреваш ли?
— Да — отвърна Кени.
— Работата трябваше да се свърши от двама души. Затова и не ти се обадох.
— Можех да намеря още един човек. Можех да взема човека, дето ми помогна с кучетата.
— Хм — каза Коган. — Добре, Кени. Следващия път, когато ми потрѣбват двама души за някоя работа, ще ти се обадя.
— Той щеше да свърши добра работа — обясни Кени. — Свястно момче е. Само че не мисля, че ще остане задълго тук.
— Добре, значи да знаеш, следващия път, когато ми потрѣбват двама души да свършат работа, може би ще потърся първо теб и ако можеш да намериш още един човек, ще се спра на теб. Окей?
— Окей. Просто разсъждавах, това е всичко, Джаки.
— Това ти е слабото място, Кени. Няма значение. Просто прави каквото ти казвам, и всичко ще е наред.
— Той знае ли? — запита Кени.
— Ами, би трябвало да знае, но вероятно не. Поне така мисля.

Марк Тратман излезе от фойето на „Лобстър Тейл“, в сиво-червено сако и с ръце в джобовете. Пиколото се запъти по улицата.

— Кучи син — каза Коган. — Не пропуска вечер.

— Пиеше си питието през една от ония малки пластмасови джаджи, дето си разбъркваш чашата — обясни Кени. — Ония зелени и бели сламки.

— Аха. Къде е шибаната кола?

— Зад ъгъла. Мислех, че ми каза...

— Забрави какво си мислел, че съм ти казал — изсумтя Коган. — Размърдай си големия тъп задник. Човекът се прибира у дома.

— Не го разбирам.

— Нито той тази вечер — каза Коган. — Нито пък повече ще му се наложи да разбира каквото и да било. Хайде, за Бога, тая вечер се прибираме рано за смяна на тоалета.

Жълтият седан проследи колата на Тратман на осем последователни зелени светофара на Комънуелд Авеню в западна посока. Коган седеше отзад, зад седалката на шофьора. Държеше ръцете си така, че да не се виждат.

— Брей, много го бива — каза Кени. — Пристига на светофара веднага щом светне зелено.

— Знае скоростта, на която са настроени. Настроени са за трийсет километра в час, мисля, че толкова беше. Той го прави открай време, няма начин как да не го е научил наизуст.

— Джаки, ами какво да правим, ако не му се наложи да спре? — запита Кени.

— Ще го закараме у тях и ще го сложим да си нанка в шибаното си легло. Само карай след него и помни какво ти казах за мисленето. Не се тревожи за нищо. Само сменяй лентата от време на време и всичко ще е наред.

На дългия склон при синагогата кадилакът свърна в дясната лента и светлините на спирачките проблеснаха при приближаването на кръстовището на Честнът Хил Авеню. Светофарът светеше червено. От другата страна на кръстовището един трамвай се движеше към Лейк Стрийт.

— Мини в средната лента, Кени. Има три ленти, заеми средната.

Коган започна да се изправя на задната седалка. Приведе се напред и смъкна прозореца откъм предната седалка с лявата си ръка.

Седанът им бързо приближаваше кадилака от лявата страна.

— Изравни се с него отдясно, спокойно и точно — нареди Коган.

Светофарът оставаше червен. Нямахше други коли. След секунди светна жълто.

— Вдясно до него. После малко напред. Изравни ме с него. Хайде, момче.

Кени спря автомобила с отворен заден десен прозорец редом до прозореца на шофьора на кадилака. Тратман седеше отпуснат в колата. Хвърли поглед към светофара.

Коган подаде дулото на полуавтоматичната карабина през прозореца на колата и стреля пет пъти. Първият куршум разби прозореца на Тратман. Тратман се люшна надясно. При всеки изстрел главата му подскочаше рязко.

— Браво на теб, Марки, винаги си закопчаваш предпазния колан — изсъска Коган.

Кадилакът бавно се спусна напред след последния изстрел на Коган. Тратман се приведе напред, придържан от предпазния колан. Докато Кени извиваше колата наляво, кадилакът бе застанал напречно по средата на пътя. Когато лампите в жилищата на сградите около кръстовището започнаха да светват, кадилакът вече бе опрял в бордюра.

Ръсел с кафява хартиена торба в ръка, излезе малко преди шест часа от метрото на Арлингтън Стрийт и на ъгъла на „Сейнт Джеймс“ свърна към „Арлингтън“. До будката за вестници на ъгъла един старец режеше канапа на пакетите. Двама мъже с делови костюми чакаха в светлозелен форд до будката, докато пътникът на предната седалка подаваше дребни монети. Шофьорът проследи с поглед как Ръсел свърна надясно по „Сейнт Джеймс“. Поднесе микрофона в шепата си към устата си и каза: „До всички екипи, тук екип три. Нашият човек накрая се появи“.

Ръсел прекоси улицата, като изчака един автобус „Грейхаунд“, пристигащ от Бангор, да влезе в паркинга на автогарата. Шофьорът на третото жълто такси на опашката до паркинга се обади в микрофона си: „Екип четири до всички екипи. Следя го. На тротоара е. Всеки момент ще влезе в автогарата“.

Фордът потегли към следващото кръстовище. На Стюарт Стрийт сви надясно и пое срещу движението зад паркинга.

В автогарата мъж в светлосиня униформа на частна охранителна фирма стоеше в горната част на стълбите, обърнат с гръб към вратите, като наблюдаваше отражението на входните врати в стъклата на прозорците на закусвалнята. В дясното си ухо имаше слушалка.

Ръсел мина през вратата и влезе в автогарата.

Мъжът в светлосинята униформа изви глава наляво и прошепна в малката правоъгълна издупчина на униформената си риза: „Тук екип седем. Всички екипи да се съберат“.

Двамата мъже излязоха от светлозеления форд и отидоха до вратата на автогарата от източната страна. Шофьорът излезе от таксито и отиде до вратата от западната страна. Четирима мъже излязоха от един син „Додж Полара“ пред сградата. Двама се придвижиха и застанаха пред самата гара. Един се присъедини към шофьора на таксито от западната страна. Друг се присъедини към мъжете от форда от източната страна. Двама служители от багажното отделение, всеки

със слушалка в ухото си, се дръпнаха от мястото за проверка на багажа и застанаха близо до вратата в задната част на гарата. Един от двамата продавачи на билети в бяла риза бавно излезе иззад гишето.

Ръсел спря да пропусне продавача на билети пред себе си. Продавачът разбуди един пияница, заспал на една пейка. Започна да подбутва пияния към източната врата. След като Ръсел застана с гръб към тях, пияницата изведнъж започна да се движи без чужда помощ.

Ръсел отиде до шкафчетата за багаж в западната част на автогарата.

Мъжът в униформата на човек от охраната го проследи от горната част на стълбището. Той отново прошепна в микрофона си: „Екип седем до всички екипи. Западната страна, западната страна“.

Ръсел пхна ключа в ключалката на шкафче 352 и го завъртя.

Мъжете от светлозеления форд влязоха в гарата през източната врата.

Ръсел отвори шкафчето и извади един обвит в кафява хартия пакет. Отвори чантата и пхна вътре пакета. След това се обърна и тръгна към предната част на гарата, оставяйки шкафчето широко отворено. Носеше чантата в лявата си ръка.

Шофьорът на таксито влезе през източната врата. Двамата мъже от багажното отделение влязоха в зоната за пътници на автогарата. Мъжете от доджа влязоха през предната врата, а мъжът в униформа бавно се извърна, докато Ръсел се приближаваше към тях.

Мъжете от форда закрачиха подир Ръсел, по един от двете му страни. Когато го настигнаха, те го хванаха здраво под лактите. Тялото на Ръсел изведнъж увисна.

Мъжът от дясната страна на Ръсел каза:

— Агенция за борба с наркотиците. Арестуван сте.

В дясната ръка държеше хромиран пистолет четирийсет и пет калибър. Завря дулото в лицето на Ръсел.

Мъжът от лявата страна държеше белезници в лявата си ръка. Отстъпи назад, без да пуска ръката на Ръсел, като я изви зад гърба му. Щракна едната белезница върху лявата му китка и дръпна чантата от ръката му. Издърпа и дясната му ръка зад гърба и щракна върху китката му и другата белезница. После го потупа по гърба и поклати глава.

Мъжът с автоматичния пистолет каза:

— Поведението ти е повече от издайническо, приятелче. Всъщност толкова биеш на очи, че се боях да не забравиш къде си оставил стоката или си загубил ключа или нещо друго. Имаш право да запазиш мълчание. Всичко, което кажеш, може да бъде използвано срещу теб в съда. Имаш право на адвокат, а ако не можеш да си позволиш такъв, ние, страдащите и доблестни данъкоплатци, ще отидем и ще намерим най-добрия шибан мошеник адвокат, който можем да ти осигурим. Мисля, че в твоя случай имаш правото да си изследваш главата, като според мен би трябвало да се възползваш от това право, за да видим дали изобщо има нещо в нея.

— Искам да се обадя по телефона — каза Ръсел.

Агентите го побутнаха към вратата.

— В канцеларията на съдията има един чуден телефон — продължи агентът. — Един чудесен малък инструмент. Оттам можеш да позвъниш до всяко населено място в страната. Това в случай че знаеш как да набереш номера. Ако не знаеш как се набира номер, ще те научим как да го правиш. Ако се обадиш на номер в друг град, ще ти го пишем по сметката.

— Благодаря — каза Ръсел.

— Приятел, не благодари на мен. Мисля, че много ще се изненадаш, когато получиш сметката. В нея са вписани разходите ни за целия днешен ден, приятел. Освен ако, разбира се, твоето приятелче от Ню Йорк разсъди колко си тъпичък и ти продаде хинин или нещо от сорта. Всичко е добре, когато свършва добре, нали така, приятел?

— Затваряй си устата — изсъска Ръсел.

Агентите ескортираха Ръсел извън терминала в мрака.

— Това не спада към правата ти, приятел — каза агентът. — Това е вече в моите права. Но аз ще ти предложа една малка сделка, какво ще кажеш, а? Всеки път, когато те засърби езикът, само ми казвай, и аз ще си затварям устата. Само казвай и ще получаващ шибаната дума.

— Да ти го начукам.

Доджът направи обратен завой на „Сейнт Джеймс“ и спря пред автогарата.

Агентът заби дулото на пистолета в ребрата на Ръсел и каза с мек глас:

— Не такива приказки имах предвид. Сума ти народ се е изтърсвал на земята при качване или слизване от автомобили след

такива приказки, ясно ли ти е?

Ръсел мълчеше.

— И още нещо, приятелче — продължи агентът. — Ти не само си тъп, но и воняш. Мисля, че ще получиш двацет години и баня. Не знам в момента кое от двете ти е нужно повече.

— Това тъпо лайно — каза Франки. — Сещаш се на кого е решил да се обади по телефона, нали? На мен. Само че тъпакът не помни, че се преместих, и звънял на Санди, вдигнал я от сън и тя направо побесняла и ми звъни, и си изля цялата събрала се помия в душата й, та тогава трябваше да му звъня, а бях с момиче. И разбира се, на ония от панделата трябваше да им дам името си, иначе нямаше да му позволят да говори с когото и да било.

— Няма лошо — отговори Амато.

— Да, ще се изкефя страшно, още отсега го усещам. Иска да съм отидел да го видя. „Да — викам му, — разбира се, Ръсел, никакви проблеми. И после по петите ми да слухтят поне сто скапани ченгета, ако го направя. Не, мерси. Нямам нищо общо с тая работа, казах ти какво ще се случи, а ти не ме послуша.“ „Ти ли им каза? — казва ми той. — Ти ли беше шибаното копеле, дето им изпя?“ „Ръсел — казвам му аз, — никой не им е казал. Ти самият си се изпял. Защо да им казвам на ченгетата? Каж ми. Ако толкова искаш да обвиниш някого, обвинявай себе си.“ Това го поохлади малко. Пита ме дали не мога да му уредя пускане под гаранция. „Ами зависи“, отговарям му аз. Нали разбираш, той няма останал и един цент. Похарчил всичко, за да си реши проблема, заради който доста ме съмнява да го пуснат под гаранция. „Каква е сумата?“ Точно както би предположил, като имаме предвид досието му и вида на стоката му. Сто бона.

— Десет бона от теб — уточни Амато.

— Казвам му: „Ами има хора, които са готови да ти напишат чек срещу пет процента, ако си готов да им вършиш от време на време по някоя работа“. При човек като него много ме съмнява дори и тия хора да се бръкнат. Но както и да го погледнеш, сумата хич не е малка, та му викам: „Не си забравил, че и аз самият излязох съвсем наскоро от панделата. Откъде да изровя толкова мангизи?“. Казах му, че мога да позвъня на някои хора да му помогнат, но това е всичко, той да си решава сам. „Ти ме молиш — обяснявам му, — ама аз не мисля, че

някой ще ти свърши тая работа. Ще събереш сто бона, добре, ама те веднага ще качат мизата двойно. Тия пичове няма да те изтърват от лапите си. Забрави.“

Франки се замисли, после продължи:

— Рева, рева, и после изведнъж ми изтърси: „Франки, ако не се измъкна оттук, ще им кажа, че двамата с теб сме движили стоката.“

— Готин тип — каза Амато.

— Направо беше обезумял. Не го обвинявам. А и какво може да им каже всъщност? Викам му: „Ръсел, задръж малко топката, става ли? Ти ме натопи в тия лайна, аз ще им предам всичко, дето ми го разправи за дъртия педал, дето крал за теб онова лекарство, и всичко за кучетата и застраховките, дето сте ги правили с Кени за колата, и всичко останало.“

Ония гадове наистина са много мръсни. Ръсел ми разправи, че го връхлетели от всички страни. „Казват ми, че не трябва да говоря нищо. Но това не им пречи да ти ги говорят всякакви мръсотии. Карат те в Ню Йорк и това винаги им отнема три-четири часа, преди да те изправят пред съдията, и през цялото време те тровят с мръсни приказки. Сигурен съм, че държат по цяла торба диктофони из джобовете си“. „Тоя път вече го загази страшно. Влизаш директно на топло и ще ти изгният кокалите там. Ти си луд, това е всичко. Знаем, че не си бил сам. Затова по-добре си отваряй устата и пей.“ Сигурно вече се е бил подмокрил, когато ми се обади. Така че му викам: „Ръсел, успокой се, ще ти намеря адвокат. Това е всичко, което мога да направя за теб.“

— И какво може да направи адвокат за него при тия лайна, в които се е наврял? — запита Амато.

— Той ще го направи заради мен — отвърна Франки. — Той ще ме отърве от Ръсел. Поиска да му уредя Майк Зина.

— Много се съмнявам дали можеш да му уредиш Майк. Съмнявам ме, че Майк изобщо ще се хване с него.

— О, за Бога — каза Франки. — Разбира се, че не мога да му уредя Майк. Аз самият не мога да си позволя Майк. А и той не може да направи нищо за него. Какво може да направи той? Ръсел е сам и са го хванали със стоката. Ще направи някаква магия и стоката се изпарява във въздуха? Само магьосник може да извади Ръсел от тия лайна. Не, уредих му Тоби.

— Не го знам тоя Тоби — каза Амато.

— Това е, защото никога не си имал работа с дрога. Когато те спипат с дрога, обаждаш се на Тоби и му плащаш не повече от бон и той прави максималното за теб. Всички ченгета го знаят. Не е скъпар и каквото може да се направи за Ръсел в неговото положение, ще го направи, без всякакви кълчотения и убеждавания да си признае съучастниците.

Обаче има и още нещо. Има неща, дето и Тоби няма да може да ги свърши, а това е добре за мен. Щото Ръсел ще иска и още нещо, както разбирам.

— Някой да премахне човека, за когото мисли, че го е натопил.

— Правилно — съгласи се Франки. — Добре, аз съм мръсно копеле, но той няма начин да накара Тоби да ми каже това, а аз нямам никакво намерение да ходя да се виждам с него.

— Къде го държат? — запита Амато.

— На Чарлз Стрийт.

— Значи ще те известят.

— Нямам нищо против да ме известят — отвърна Франки. — Винаги можеш да се измъкнеш, какво пък, по дяволите, да не съм луд, че да върша такива неща, дето са ми ги предали. Не, ако той ме помоли, предполагам, все трябва да му кажа нещо, а не искам да го правя, разбираш ли? Харесвам Ръсел. Винаги е бил точен с мен и аз му набивах в главата да не го прави. Но, по дяволите, дъртият педал просто е направил онова, което Ръсел му е наредил, отишъл е и е откраднал две кила прокаин или как му викат, и съм сигурен, че някое шибано ченге с малко ум в главата веднага е загоряло, че тук нещо не е наред и се е зачудило на кого ли са му притрябвали такива количества от тая стока. Лесно е загоряло, че е било за Ръсел. Дъртият педал няма нищо общо с тая работа. А и освен това кой съм аз? Аз не познавам никого.

— Сещам се за двама човека, дето Тратман ги познава — каза Амато.

— Това копеле.

— Е, не е като да не си го знаел или очаквал.

— Така е — съгласи се Франки. — Но нали разбираш, когато това не се случи и Ръсел ми разправяше всички тия неща там, тогава загубих ума и дума. Мислех си, че ще ме сполети мен. Нали разбираш,

не искам да кажа, че се радвам, че това му се случи на него. На мен самия ми се иска това да не му се беше случвало. Не трябваше да му се случва. Обичам Ръсел. Знаех си, че няма да му се размине. Казах му го. Но какво, по дяволите, знам си човека. И не мога да направя нищо, за да му помогна. Не познавам никого.

— Той си пое риска.

— Да, и сега ще си го излежава — каза Франки. — И ти си пое риска, и аз си поех моя, и рано или късно и нас ще ни сполети същото, макар че тоя път може и да не ни спипат. Но на мен тая работа не ми излиза от ума. Да предположим, че двамата с Дийн отиваме на мястото и изведнъж отвсякъде ни се нахвърлят ченгета. На кого да позвъня тогава? На кого да се обадя, който няма да ми каже това, което аз казах на Ръсел? Знаеш ли защо ми се обади Ръсел? Защото няма на кого друг да се обади. С нас работата е същата. Ако ни спипат там, Дийн ще се обади на Санди. А аз какво да правя? Да го накарам да й каже да ми намери някой адвокат и на мен ли? На теб не мога да се обадя в никакъв случай. Те само това чакат. Ние с теб изобщо нямаме никакви приятели. Като гледам, аз, ти и Ръсел сме в абсолютно същата ситуация, само дето той вече е вътре, а ние още не сме.

Амато започна да уточнява.

— Виж какво, това си беше твоя идея от самото начало. Нали разбираш, не аз съм дошъл при теб и съм ти пуснал мухата. По дяволите, ако те е шубе, откажи се. Мен тая работа изобщо не ме бърка. Аз просто отидох там и направих онова, дето ти искаше. Не съм инвестирал нищо в тая работа. Вчера сам направих близо четири бона. Мога да мина и без тая работа.

— Значи успя да обърнеш лошия късмет.

— Да, и ми хареса. От началото на седмицата съм без загуба. Направих някъде към бон и половина след четвъртък, а снощи направих още два бона и половина от „Никс“. Този път ще спечелят.

— Да, Джони, това е все едно да ми кажеш, че зимата ще вали сняг, а аз да отида и да заложа, че това няма да стане.

— Добре е човек да печели. Мисля, че след онова, което преживях, ще печеля доста добре, когато започна.

— Аз пък мисля, че никога няма да се захвана с тая работа. По-добре да карам с работите, дето ги разбирам — каза Франки.

— Добре, какво решаваш тогава?

— Кажи ми как изглежда мястото.

— На мен ми изглежда добре — отвърна Амато. — Хубаво и тъмно. Там, дето са изхвърляли пръстта при строежа, сега има сума ти храсталаци и отпадъци, а на покрива има маркировки и табели, дето можеш да ги използваш като прикритие, когато си горе. Отпред сградата е тухлена, което няма значение, а отзад е бетон. Покривът е плосък. Асфалт и чакъл, така ми изглежда, някакво евтино покритие. Аз бих проникнал през покрива. От едната страна има бакалия, от другата страна — едно магазинче със стъклария, и предполагам, че би могъл да се промъкнеш оттам. Но на твое място не бих го направил. Бих си избрал покрива. През деня има охрана, дето няма да види и слон в парка. Ченгетата още не съм ги видял къде са и колко са. Охраната винаги работи на смени по два-три часа, защото не наемат достатъчно хора. Но ако искаш да се откажеш, няма проблеми.

— Джони, не става въпрос за тая работа, разбери ме. Това се опитвам да ги обясня. Не тази работа или следващата или която и да е друга ме плаши. Абе, не мога да ти обясня какво точно изпитвам. Просто не искам някой да праща подире ми ловци на глави, не разбираш ли? Пет пари не давам за кого работят, просто не искам вечно да съм на тръни.

Чернокожото момиче изпъна гърба си и изви ръце зад себе си, за да закопчае сутиена си.

— Първата ли? — каза Мич. — Не беше лоша. Не беше добра, но не беше и лоша. Средна работа. Само дето изглежда страшно бързаше.

— Е, сигурно защото беше повикана по спешност — забеляза Коган.

Момичето намести гърдите си в чашките на сутиена. После се приближи до стола на Коган и застана зад гърба му, като докосна дясното му рамо.

— Роклята ми, сладур, седнал си върху роклята ми — каза тя.

Коган се премести напред, без да извъръща глава. Мацката издърпа бялата си рокля изпод задника му и я нахлузи през главата си, стъпила върху килима.

— По дяволите, не е това, което искам — каза Мич. — Винаги е едно и също, както и с всичко останало. Никой вече не си върши работата както трябва.

Коган се изсмя.

— Наистина не е това, което искам — повтори Мич, вдигна чашата от масичката до стола му и я огледа. — Празна е. Искаш ли едно?

— Прекадено рано е за мен.

— Рано ли? — запита Мич и се изправи както беше с потник и шорти. — Вече е следобед.

— Пак е прекадено рано — настоя Коган. — Ако толкова ти се пие, сипвай си.

— Ще си сипя — каза Мич, докато влизаше в банята.

Момичето отново изпъна гърба си, за да закопчае роклята си.

— Сладур, би ли дръпнал ципа? — каза тя, заобикаляйки стола и заставайки с гръб пред него.

Коган отказа.

Мич пусна водата в банята.

— Чукането не е нещо по-различно от което и да е друго — изсумтя той.

— Копеле такова — момичето се изправи, после се обърна и изгледа Коган. — Мислех, че се бързикаш.

— Никога не се бързикам — каза Коган и посочи с глава към банята. — Пробвай си чара с него.

Мич излезе от банята с чаша пълна с тъмен скоч и вода.

— Никой вече не се чука добре — оплака се той. — Помолиш някоя да ти направи нещо и искаш да си платиш за това, а те казват, че ще го направят, и после най-много да стигнат до средата.

— Дръпни ми ципа на роклята, сладур — каза мацката. — Твоят приятел тук нещо се опъва.

Мич дръпна ципа.

— Въпреки всичко обаче пак си искат цялата сума, можеш да се обзаложиш за това. „Не, сър, да ги нямаме такива, никакво половин възнаграждение. Цялата сума и точка.“

Той се върна до стола си, отпивайки от чашата.

— Половината работа. Направо се изприщвам.

Момичето седна на леглото и обу червените си обувки.

— Прекадено много хленчиш и се оплакваш за човек, който не изтрезнява вече три дни — каза Коган.

— Аз си плащам за това — отвърна Мич. — Бъркам се в собствения си джоб. Мога и да си похленча, защо не? Познаваш ли онази проститутка Поли?

Чернокожото момиче се изправи, изпъна роклята си и погледна към Мич.

— Скъпи?

— На бюрото — каза Мич, като отпи от чашата си. — Портфейлът ми е на бюрото.

Тя прекоси стаята, въртейки бедрата си.

— Всички познават Поли — отвърна Коган.

— Това каза и парчето, което ти ми изпрати — каза Мич.

Момичето взе портфейла.

— Вътре има сто седемдесет и три долара — каза Мич. — Когато стана, искам да намеря вътре сто четирийсет и осем, ясно ли е?

— Окей — отвърна момичето.

Тя извади пари, изброи ги и върна обратно няколко банкноти в портфейла, като го остави върху бюрото. Взе яркочервената си чанта оттам, отвори я и пусна парите вътре.

— Скъпи, няма ли да има бакшиш? — запита тя.

— Няма да има — отвърна Мич.

— Щото нали знаеш, скъпи, трябва да давам цялата сума на моя човек. Но момичетата от време на време имат нужда от някой друг долар.

— Няма бакшиш — повтори Мич.

— Оригинално парче си — отбеляза Коган.

— Заеби я — каза Мич, като отпи отново. — Вече е следобед. Беше много яко, нали, сладурано?

— По-добре е от лъскането на бастун — каза момичето.

— Няма как да го знам — отвърна Мич. — Никога не съм лъскал бастун.

Момичето се запъти към вратата.

— Е, понякога не е по-добре от лъскането на бастун. Но повечето пъти е по-добре. Понякога попадеш на някой възрастен чичко и тогава работата свършва бързо.

Тя отвори вратата.

— Знаеш ли, сладурано — каза Мич, — някой ден някое дърто копеле, което току-що си издухала, може да му скимне да те поодялка малко с ножа за такива приказки. Какво ще кажеш?

— Господи, не знам — отговори се момичето, застанало на прага. — Какво ще кажеш, да дойда ли пак?

— Ако имаш възможност, може да дойдеш — отвърна Мич. — Но по-вероятно не, така си мисля.

— Да ти го начукам — каза момичето, затваряйки вратата.

— Кое то доказва онова, което имах предвид, когато пратих да я повикат. Тук в Бостън имате много странни проститутки. Трябваше да я уговарям, за да си свърши работата. Питаш за Поли ли? Същата работа. Само френска любов. „Слушай, казвам й аз, искам да чукам. Нали това ти е работата?“

— Не е така — отвърна Коган. — Когато и да беше питал, щеше да ти каже. И аз щях да ти кажа.

— Да, ама ти не го направи.

— Ами защото не ме пита. Не аз бях човекът, който ти я прати. Онова парче, дето ти го пратих, всичко си беше наред, не беше ли така? Човекът каза, че си е веща в занаята.

— Не повече от тази — отвърна Мич. — Не можах да реша проблема. Викам ѝ: „Какво искаш да кажеш с тази френска любов? Аз си падам по чукането. Кой на кого плаща в случая?“. Все едно че говоря на вятъра. Можеш да я опипваш, може да си пъхаш пръста в дупките ѝ, но не можеш да я чукаш. небеса! Някаква шибана свирка.

— Нали трябваше да е някаква страхотна свирка — каза Коган.

— Когато искаш да чукаш, няма такава работа като „страхотна свирка“. Разправя ми, че момчетата пръскали по две-три стотачки на вечер за изпълненията ѝ. Вярно ли е това?

— Предполагам, че е вярно.

— Да ти кажа ли какво си мисля? — попита Мич. — Мисля, че всички сте побъркани, щом оставяте курвите да си развяват байрака както си искат.

— Предполагам, че се страхува от венерическа болест.

— Добре, както и да е. Не мисля, че би трябвало да кажа толкова нещо, но нямах никакъв късмет с нея. Тя продължава да си избира с кого да се чука и с кого не. Да ти кажа, ако ченето ѝ падеше, щеше да е световен хит. Но тия номера при мен не минават. Виж какво, ще ти кажа нещо — Мич довърши питието си. — Откакто съм във Флорида, не съм чукал нещо здраво.

— Онова парче там беше много здраво — каза Коган.

— Съни. Това беше Съни. Сигурно си изчукал и нея, след като съм си тръгнал.

— Мич, когато двамата с Дилън дойдохме при теб онази нощ, тя беше с теб. Когато си тръгнахме, ти си беше там, а тя пак беше с тебе, нали така? Ти през цялото време беше там, така че какви са сега тия приказки?

— Три седмици — каза Мич.

— Три седмици — повтори Коган. — А аз бях там пет дни, по средата. Как, по дяволите, съм могъл да го направя?

— Не знам — отвърна Мич и вдигна чашата си. — Пак е празна. Той се изправи.

— Няма ли да ми правиш компания?

— Не, още е рано — отказа Коган.

Мич влезе в банята. Коган дочу дрънченето на леда в чашата. Не чу обаче да тече вода.

— Сами свърши работата — обади се Мич от банята.

— Пичът от Детройт. Атрактивното дребно италианче.

— Сами е евреин.

— Добре де, не искам да кажа нищо лошо — каза Коган.

— Няма проблеми — отвърна Мич. — Изглежда като италианче.

Иска ми се да беше. Ама е евреин. Откакто го познавам тоя пич, все се занимава с тая работа. Страшен кучи син.

Коган дочу шума от течаща вода в банята. Мич се появи с пълна чаша скоч. Избърса устата си с опакото на лявата ръка.

— Аз съм си крив за цялата работа — каза той. — Преди да си тръгна вечеряхме и той се пръкна, представих ги един на друг и всичко останало. Чудя се само защо това не ми дава мира?

— Не знам.

Мич седна и остави чашата върху масичката.

— Искам да кажа, че знам. Когато съм там, тя е с мен. Тръгна ли си, ти си там и тя е с теб.

— Тя не беше с мен.

— Нямах предвид теб — каза Мич. — Имах предвид изобщо някой пич. Който и да е там, тя е с него. Тръгнеш ли си, тя вече не е с теб.

— Аха — смънка Коган.

— Ето, виждаш ли, точно това имах предвид. Знам. Миналата година бях там само две седмици. Не, три. Както и да е — колко нощи прави това?

— Двайсет и една — отвърна Коган.

— Както и да е, регистрирах я за четиринайсет нощи. Знаеш ли колко се бръкнах за тая работа? Три бона.

— Това вече е върхът. Аз не бих дал три бона на нито една курва, та ако ще и небето да се продъни. Пет пари не давам на какво е способна. Не бих дал и пукнат цент.

— Не ме вълнува — каза Мич. — Тогава още бях в онзи съюз и момчетата с поръчките винаги бяха много любезни с мен. Нали разбираш? Никакви външни лица. Така че не ме вълнува, че струвала много. Не съм влюбен в нея, ясно ли ти е? Само я ползвам, когато съм там.

— Както и да е, тя е със страхотна външност — настоя Коган.

— Страхотна е — потвърди Мич. — Шибаният му Сами. Оная нощ, когато я видях, как беше облечена?

— Да ти кажа право, не видях с какво е облечена, щото нямаше кой знае какво да се види, дреха имам предвид. Нещо жълто беше. А под него се виждаше доста.

— Има доста за гледане — съгласи се Мич. — Оная нощ, когато Сами се пръкна, беше си облякла оная сивия тоалет. Прилича на коприна и е сив, няма никакъв гръб и с тия монументални цици е нещо върховно. Можех да пребия петима души с надървения си инструмент през всичките нощи, когато я чуках. И така, Сами се пръкна и аз ги запознавам, разправяме се колко дълго ще съм там, колко време ще прекара той, и не съм много концентриран, пихме някакво вино и го поканих да седне при нас. Ама след малко ми се доходи до кенефа. Отивам, ама не мога да се изпикая, щото така съм го надървил, че трябва да направя стойка на глава, за да се изпикая в писоара, а не в устата си, и през цялото време трябва да бъда внимателен, нали разбираш? Щото беше се издул до пръсване. Направо кожата му щеше да се скъса. Много си я бива Съни в тая работа. Щом и тя не успее да ти го вдигне, сигурно си мъртвец. Но това е последната ни нощ и въобще не се налага да го вдига. Щото така съм се надървил, че мога да го държа така по време на цялата вечеря. Приятелю, пет пари не давам за мнението ти, виждал съм какви ли не задници през живота си.

— Ти и тая седмица си видял доста — каза Коган. — От колко време вече си тук, от три дни? Чувам, че си прегледал повечето задници в Бостън.

— Умирам за женски задник — съгласи се Мич. — Няма друго нещо като женския задник. Като хоби ми е. Когато съм у дома, не правя нищо. Това е, защото ходя на конни състезания. Веднъж в годината ходя и там чукам. Само че тая година вероятно няма да ходя на състезания.

— Не бих могъл да го направя. Бих профукал всичко. Ти обаче явно си в добра форма. Не бих могъл да чукам в продължение на три дни. В това е цялата работа. Просто не бих могъл да го направя.

— На твоите години се чувствах абсолютно по същия начин.

— Разбира се — съгласи се Коган. — Извинявай, но имам да върша работа.

Мич отпи от чашата си.

— И аз гледах на нещата по същия начин — каза той. — Тогава, не знам кога се случи, не знам и защо се случи. Просто започнах да го правя. Още първия път, когато отидох там, наех апартамента. Отношенията ми с Марджи се бяха превърнали в истински ад, тя се беше научила да ме тормози по всякакъв начин. Ако я питах защо пие, щеше да каже — защото съм ходел там. Ами работата беше опряла до това, аз или тя. Но да ти кажа, приятел, ако ти се прииска някакъв много здрав женски задник, няма нищо по-здроаво от задника на млада еврейска курва.

— Ще го запомня.

— Онова парче, дето беше в Оберлин, беше в колежа, нали така? И после го напусна. Какво мислиш за нея? — запита го Мич.

— Кога ще си готов — утре или вдругиден? — запита го на свой ред Коган.

— Готов съм още сега — каза Мич. — Стига вече, не ти ли омръзна? Е, тя напусна колежа. И стана курва. Хванеш ли някъде такова парче, да знаеш, че така ще те обработи, че ум ще ти зайде. Ама наистина си знае занаята. Майсторка от класа. Това парче Съни, тя няма и половината от годините на жена ми, ама знае такива неща, дето ако Марджи ги знаеше, направо щеше сама да отиде в участъка да се предаде. Наистина щеше да го направи.

Мич се замисли, после продължи да разказва.

— И така, връщам се на масата. Накрая се отървах от това вино, без да си опикая брадичката, а те двамката си седят и си бърбят. Сами е самата учтивост, накрая си тръгва и тогава викам, че патката ми няма да спадне и докато идем до стаята, качваме се горе, и искам да ти кажа, три бона не са никак малко, и пет пари не давам дали го одобряваш или не, хич не е евтино, така е, но си струва, струва си до последния цент, това ще ти кажа, приятел. Направих ѝ три тека през цялата нощ, всичко си струваше до последния цент. Само че не ѝ го казах, разбира се.

— Мич, хайде стига — помоли го Коган.

— На следващия ден ставам, патката ми и тя става с мен, ама имам да хващам самолет в дванайсет и половина, така че свършвам много бързо. Един кратък тек със Съни струва много повече от цяла нощ с което и да е друго парче. Удрям ѝ една мистрия, както излиза

пара от оная й работа, и после се вдигам и й давам останалата част от парите. Нали разбираш, даваш им половината пари, когато отидеш там, и когато приключиш, даваш остатъка. Казвам, че наистина оценявам обслужването, знам какво представлява момиче като нея, и така нататък все в тоя дух. А тя ми разправя, че вече била извън оборот и ми вика, че всичко било наред, че нямало никакви проблеми. Давам й мангизите и тя си тръгва, и представи си само, остава със Сами следващите две седмици, а той й кихнал четири бона за тая работа, можеш ли да си представиш? Тоя гаден духач.

— Виж, имам среща с един човек — каза Коган. — Мисля, че намерих едно момче, което може да те разкарва из града и всичко останало.

— Не мога да излизам, нали ти казах вече.

— Нямах предвид да си размяташ оная работа насам-натам. Ти дойде тук да свършиш работа. Това имам предвид. Ще говоря с него и ако остана доволен, той може да свърши работа, без брат му да го държи за ръката през цялото време, ще го доведе тук и тримата ще обсъдим нещата.

— Нямам възражения.

— Е, радвам се да го чуя. Само че аз имам възражения. Защото ти не си в състояние да работиш и да свършиш работата тази нощ, а аз не искам това момче да мисли прекалено много върху работата, щото после може да каже на брат си.

— Че какъв е проблемът? — запита Мич. — Къде е тоя пич, по дяволите? Докарай го тук и ще го подготвим за нула време.

— Аз ще ти кажа на теб какво да правиш, ясно ли ти е? Лягаш да спиш.

— Не съм уморен — запротестира Мич.

— За мен си направо пукаясал от умора — каза Коган. — Лягаш си веднага. Сега е два и половина, лайно такова. Ще ти позвъня в седем и половина, и ако не се събудиш, ще пожертвам още един никел да обясня на две ченгета, с които се знам, къде се намираш и те ще закарат там, където ти е мястото.

— Добре де...

— Повече никакви женски дупета, никакво пиене, нищо, ясно ли ти е? Вземаш душ и си лягаш, после ще те събудя и ще ти обясня къде трябва да отидеш, разбра ли?

— Не изпълнявам заповеди от лайна като теб — отвърна Мич.

Шофьорът изключи двигателя на сребърното „Торонадо“ и изчака Коган да прекоси трамвайните релси зад „Кронин“ в Кеймбридж. Коган отвори вратата на колата и влезе. Шофьорът каза:

— Виж какво, мразя да създавам проблеми на когото и да било, ама животът ми щеше да е далеч по-лек, ако беше използвал телефона, за да обсъдим нещата. Сега вече има телефонни автомати, всеки може да ги ползва. Обзалагам се, че мога да ти дам два или три номера само в Провидънс, които са телефонни кабинни, и ако ти искаше да ми се обадиш и да обсъдим някакъв проблем, просто можеше да ми се обадиш и да ми кажеш коя точно кабина си избрал. Това препускане напред-назад всеки път, когато някой някъде си е счупил нокътя, направо ме влудява. Жена ми е болна, едно от децата е болно, практиката ми отива по дяволите, и дори и ако това не ти стига, отнемаш ми и един от последните хубави съботни дни, зарязвам си и голфа заради теб. В последно време това ми е работата — да отменям ангажименти и да идвам чак дотук, за да говоря с теб.

— Албърт, трябва да поговориш с човека — каза Коган. — Според мен заслужаваш повишение, а като гледам, ти си най-подходящият човек за тая работа. Кажи му да ми се обади. Ще кажа добра дума за теб.

— Брей, имаш едно огромно сърце. Добре, ето ме, дойдох. Сега ми сервирай последните лоши новини. Какво пак се е оплескало?

— Ами, май че имаме един дребен проблем.

— Изобщо не трябва имаме повече никакви дребни проблеми — натърти шофьорът. — Говорих с *него* и направихме всичко, за което ни помоли. Няма никакви проблеми, нито големи, нито малки. Кажи ми, има ли нещо, дето си поискал, и да не е станало на твоята?

— Няма — отвърна Коган. — Само че има две неща, за които не ми беше известно.

— Хайде бе.

— Мич не може да я свърши. Добре бях подредил нещата за тая вечер. Знам къде ще бъде Амато, и съм повече от сигурен, че мога още преди свечеряване да се добера и до хлапака, като знам къде мога да го открия. Амато вече е изчислен до последната десетична запетая. Можем да убием и двата заека с един куршум, ако нещата се развият както трябва, или поне да премахнем Амато, щото без това той е мозъкът от тримата. Мич обаче не става за нищо.

— Ти поиска да го извикаме — каза шофьорът. — Двамата с Дилън бяхте за него. Ти каза, че не можеш да я свършиш, а Дилън пък съвсем не го бива. Доставихме ти точно тази стока, за която пусна заявка.

— Когато поръчах тая стока, имах предвид състоянието ѝ отпреди година, толкова ли не можеш да го проумееш? Мич го помня какъв беше преди година-две. Сега се е превърнал в абсолютен парцал.

— Какво му има?

— Първо, научих за оная история, в която се е забъркал в Мериленд — започна да обяснява Коган. — Според него ще му се наложи да влезе за малко на топло и го е хванало шубето, щото си мисли, че сега вече жена му ще го разкара, ако наистина влезе. А както разбирам от него, тя вече е твърдо решена да го направи, но дори и случаят да не е такъв, хич не му се иска да влиза повече на топло, дори за година или две.

— Не виждам какво общо има това с нашата работа — възрази шофьорът.

— Първоначално и аз също не виждах, само дето тоя няма право да напуска Мериленд без да получи разрешение, което, естествено, не е потърсил. Сега е дошъл тук, страх го е да излиза и стои в хотелската стая през цялото време. Защото само като научат, че е тук, ще го вкарат веднага. Както и да е, не излиза от стаята и се стряска и при най-малкия шум.

— Когато му предадох, че ти трябва Мич, той ми каза, че няма нищо против, но ще е най-добре, ако намериш начин да го държиш през цялото време в банята, докато е тук. Е, каква е работата? Няма ли да си покаже носа навън?

— Ще си го покаже, ако го принудим — каза Коган. — Но не мисля, че е добра идея да го правим. Когато Мич пристигна, ми поиска да му намеря някаква курва, и аз тогава си помислих — какво ми влиза

в работата, ако иска да чука? Иска да му намеря някакво парче, окей. Обадох се на един човек, той му намери. Чудесно. Той обаче я накарал да му каже имената и на някои други парчета, а те не са от ония курви, дето идват да се изпукат само за вечерта. Това са момичета с голяма клиента, имат много контакти и обменят информация с много момчета, които вече знаят, че Мич е в града, а това никак не ми харесва. Помолих оня, дето го пратих да му намери курва, да му доведе някоя начинаеща в бранша, която още не познава никого от града. Но той му намерил и Поли, както ми каза, а в града няма човек, който да не я познава, а тъпото копеле взело, че я натупало. А това момиче се има с ченгетата.

— Той какво, да не е изкукуруигал? — учуди се шофьорът.

— Според мен човек се ражда с определен запас от издръжливост, а Мич отдавна вече го е прехвърлил. Когато се срещнахме, той пиеше като смок, аз му направих забележка, а той ми обясни какво шубе го хващало, когато трябвало да лети със самолет, и как не бил мигнал предишната нощ и как трябвало да си поеме порцията, за да може да заспи. Виждам, че човекът действително има много проблеми. Нека постъпи така, както прецени...

След малко Коган продължи.

— Това беше преди три дни. През тия дни в паузите между две пиенета чукаше или може би в паузите между две чукания пиеше. Оставих го жестоко налян. В два и половина привършваше поредната бутилка, дето се беше снабдил с нея кой знае откъде. Пиян, ама наистина зверски пиян, бърбори без да спре, не може да си спомни коя година какво е правил, можеш ли да си представиш, обясних му като на малко дете какво трябва да прави и той беше готов да изскочи както е по долни гащи и да свърши работата. Устата му не спря да мели.

— Говори ли с Дилън? — запита го шофьорът. — Дилън във форма ли е да разговаряш с него?

— Каза ми, че вчера излязъл да се поразходи — отвърна Коган. — Вече се бил чувствал далеч по-укрепнал, снощи вечерял хубаво и гледал телевизия. Да. Дилън мисли като мен. Мич ще осере тотално цялата работа, ако не вземем мерки. Ще си повика още една курва и още една бутилка, и ако една от тези, които вече е чукал, не разтръби по улицата, следващата със сигурност ще го направи. Още вчера трябваше да го разкараме от града.

— Ами ти го покани тук, ти го разкарай.

— Не иска да си ходи. Джобът му изгънял яката. Загубил си работата, затънал до гушата. Няма да си тръгне, даже и да му кажа. Не мисля, че ще изпълни каквото и да му обясня, ако е залян до такава степен, че никаква мисъл повече да не му влиза в главата.

— Днес не мога да се свържа с *него* — каза шофьорът.

— Няма нужда. Обмислям един вариант, при който ще уредя нещата така, че да спипат Мич.

— Изпей го на ченгетата — посъветва шофьорът. — Има ли опасност да проговори?

— Само ако реши, че аз съм този, който го е изпял. Мислех си за една друга работа. Тоя момък, дето се знаем с него, държи едно парче, дето много я бива да вдига кръвното на хората. Тя направо се сбива с клиентите си и те я натупват здраво, за да я изхвърлят от стаята, преди да са довтасали ченгетата. Мислех си да я изпратя на Мич, нали му казах да спре вече с чукането, щото има работа, но той е толкова пиан, че няма да може да си спомни дали е пращал някого да му докара курва или не, и ще я пусне да влезе. В този хотел персоналът не следи изкъсо клиентите си, но това е солидно място и те в никакъв случай няма да толерират побоища с курви, ще извикат полицията и нещата ще си дойдат на мястото. Веднага ще му анулират гаранцията и моментално ще се озове обратно в лайната.

— Малко грубичко ми изглежда.

— Не е съвсем така — възрази Коган. — Всъщност, мисля си, че това е най-добрият вариант за него. Той ще се самоубие, ако продължава по същия начин. Няма да може да си достави достатъчно материал в панделата, за да се убие, а ако не е в панделата, ще убие нас.

— Мисля, че *той* трябва да говори с хората на Мич.

— Албърт, откъде ще научат?

— Ами аз мога да му кажа...

— Щом искаш, кажи му — съгласи се Коган. — Нека тогава *той* да си реши.

— Добре. Направи го. А сега вече можем да говорим за Амато.

— Мисля, че стигнах до някакво решение. Според мен мога сам да го уредя.

— Мислех си, че няма как да го направиш, нали те познава? — възрази шофьорът.

— Познава ме. Познава също така и момчето, едно от ония, които използва за удара. А се обзалагам, че това момче ще е наясно и къде ще прекара Амато следващите няколко вечери.

— Ще го направи ли? — запита шофьорът.

— Докато те чаках, обмислях някои неща и мисля, че измислих един начин.

— Но ще се съгласи ли да свърши работа?

— Е, това вече не мога да ти кажа — отвърна Коган.

— Ами това е много сериозен момент, сам разбираш.

Коган се загледа в шофьора.

— Още малко — каза той, — скоро и този момент ще се изясни.
Говори с него.

В късния следобед Франки седеше в един бар на Карнаби Стрийт. Беше се облегал на един дървен стол и поглъщаше с очи сервитьорките, които си бърбореха в очакване на клиентите.

Коган окачи палтото си на закачалка и седна до Франки. Поръча си бира.

— Бирата „Хайнекен“ ли да бъде? — запита барманът.

— Да — отвърна Коган.

— Бутилка или наливна?

— Все ми е едно. Наливна.

— Те винаги правят така — каза Франки.

— Истинско главоболие — съгласи се Коган. — Ако знаех какво ме очаква, изобщо кракът ми нямаше да стъпи тук.

Барманът постави една силно изстудена халба пред Коган.

— Аз пък обратното — каза Франки. — Тоя пич, не знам как го прави, ама събира най-страшните парчета на Бостън да работят в заведението му. Идвам тук всеки ден.

— Знам — натърти Коган.

Франки го огледа.

— Никога не съм те виждал тук по-рано — каза той. — Не те познавам.

— Не съм казал, че ме познаваш — отвърна Коган. — Малцина са хората, дето ме познават. Аз съм един обикновен човек, нищо повече. За пръв път през живота си стъпвам в тоя град.

— Как така стана, че стъпи днес? — запита Франки.

— Защото те търсех — обясни Коган. — Търсех те и един човек ми каза, че си му казал за редовните ти посещения тук, горе-долу по това време на деня, и че събираш кураж да заговориш някое момиче. Не е сложно, нали?

— Кой е този човек?

— Просто един човек, всъщност твой приятел. Знае туй-онуй за теб, каза ми къде да те потърся. Е, всъщност не ми го каза лично той.

Съобщил на един друг човек, който пък случайно беше тук, та ми го каза. Та разпитах човека, твоя приятел.

— Кой е този приятел?

— Чайна — отвърна Коган.

— Никога не съм чувал за човек с такова име — каза Франки.

Довърши бирата си и се надигна да си тръгва.

Коган сложи ръка върху дясното му рамо.

— Чайна ще бъде много изненадан да узнае това, ама много изненадан — каза той. — Има един човек, който се тревожи за теб, твоите приятели са загрижени за теб, известно ли ти е това, Франки? Тревожат се. Хора като Чайна. Той беше искрено загрижен и настоя да дойда и да поговоря с теб, това направи той. Аз обаче не бях много сигурен дали е трябвало да те притеснявам, разбираш ли? Нали си си намерил квартирка и всичко останало? „Мисля, че си е уредил добре живота — това му казах за теб. — Едва ли има смисъл да идвам и да притеснявам излишно момчето.“ Ти си си намерил едно уютно местенце, нали, Франки?

— Да — каза Франки.

— Обзалагам се, че е някъде на юг от Ню Хемпшир.

— Така е — потвърди Франки.

— Норууд, ако трябва да съм точен. Защо го избра там, сред онова гъмжило от камиони там?

— Не знам.

— Защо сега не се поотпуснеш малко, Франки? — запита Коган. — Знаеш как е, когато Чайна иска някой да свърши някаква работа, човек просто я върши, и това е всичко, Чайна е там, зад девет катинара, и зависи от приятелите си, които да вършат каквото трябва за хората, за които той се притеснява. Аз бих се чувствал много неудобно пред Чайна, ако някога той разбере, че след като ме е помолил да разговарям с един негов приятел, не съм изпълнил молбата му. Знаеш какъв човек е Чайна.

Франки отново се отпусна на стола.

— Поръчай си още една бира — посъветва го Коган. — Позяпай момичетата. Господи, чудя ти се на акъла, как можеш да понасяш цялата тази глъчка тук. Макар че, предполагам, хората си имат различни причини да правят какви ли не неща. Май си се обзавел и с кола, доколкото разбирам.

— Да — каза Франки.

— Нека ти дам един съвет, става ли? — попита Коган.

Франки не отговори.

— И аз имам подобен модел. Нали и твоята е такава, с предни отвори за охлаждане? Това е първото, дето им се разваля.

Франки продължи да мълчи.

— Е, хайде сега, защо млъкна? Ти имаш такава кола, зелена е. Не се ебавай с мен.

Франки кимна.

— Само след два месеца ще си имаш главоболия с въздухозаборниците — каза Коган. — През януари, когато застуди яката. Шибаната машина не иска да потегли. Пали, но не тръгва. Ако щеш си цепни задника от яд, не тръгва, а когато вече хване сериозен студ, минус 7–8, не ще и да запали.

Коган продължи да обяснява.

— Сега ще ти кажа какво трябва да направиш. Трябва да ги запушиш тия отвори. Моята има само един, точно отпред по средата. А твоята е с цели два, обзалагам се, че и ти ще имаш същия проблем, колата ти просто няма да иска да тръгне. Затова трябва да ги запушиш тия отвори. Всичко идва от въздухозаборниците. Когато е голям студ, двигателят ти не може да загрее достатъчно, освен ако не подкараш със сто и петдесет километра в час още на мига след като запалиш, а ако го направиш, ще спускаш шибания клапан, това ще стане. Да ти кажа как се справях с проблема. Вземах самозалепваща лента и хубавичко облепах отворите. Направо ти дере очите, ама пък върши добра работа. Загриваш ли? Самозалепваща лента.

Франки кимна.

— Знаеш какво имам предвид, нали? — запитва Коган.

— Е, всъщност не — отвърна Франки. — Не загревам.

— Твоите приятели. Твоите приятели се тревожат за теб. Разбираш ли? Дори стигна до ушите ми, че си пренасял стока.

— По дяволите, няма такова нещо — каза Франки.

— Е, щом е така, добре — кимна Коган. — Защото човек на твое място трябва много да внимава с тия неща. Ти от колко време си навън?

— Месец и половина.

— Вярно — потвърди Коган. — Заради грабеж, нали?

— Да.

— Е, дойдохме си на приказката. Добре е, че не пренасяш стока. Знаеш ги добре какви са онези хора. Ще те гледат под лупа всеки път, когато някой направи удар като оня, дето си го направил. Мислиш си, че не знаят, че вече си излязъл?

— Ами, как да не знаят — каза Франки.

— И разбира се, не могат да те накиснат с нещо, защото ти не правиш нищо незаконно, нали така? — запитва Коган.

— Само си пия бирата и зяпам момичетата.

— Разбира се, няма нищо лошо в това. Но те ще те държат под око и веднага ще ти скочат, дори да не правиш нищо, дори да не пренасяш, стига само някой да извърти подобно нещо, нали разбираш?

— Знам.

— Е, това е добре — каза Коган. — Това показва на приятелите ти, дето се тревожат за теб, че откакто си влязъл на топло, си пораснал. Франки изгледа Коган.

— Да съм пораснал ли? През това време, дето изкарах вътре, едно куче се е родило, живяло и е умряло.

— Е, сигурно си прав. Но дори и да си пораснал, след като си излязъл, и това не е лошо.

— Е, най-после успях да чукам.

— Това е добре. И как беше? — запитва Коган.

— Не много добре — отвърна Франки. — Всъщност, беше доста зле. Аз, естествено, си намерих едно парче, дето е почнала да се чука откакто е научила как се прави това, и естествено я олигавих цялата и свърших на секундата, и тя ми каза, че съм бил много слаб ебач. Аз обаче ще упорствам. Мисля си, че не е толкова трудно да хвана цаката на тая работа, щом толкова народ се е научил да го прави.

— Точно в това е идеята. Господи, много лошо. Защо не те намерих малко по-рано. Трябваше веднага да се задействам, още щом Чайна и приятелите ти ме помолиха. Познавам един човек, който можеше да ти помогне в тая област. Той наистина познаваше няколко страхотни парчета. Но за жалост е мъртъв.

— Така ли? — учуди се Франки.

— Да, за голямо съжаление — каза Коган. — Може да си го прочел във вестника. Някой го гръмнал снощи. Марки Тратман. Нелош

човек. Даже съвсем нелощ. Защото ако има някой, дето наистина да разбираше от яки парчета, това беше само той.

— Може би е чукал някоя, дето изобщо не е трябвало да се доближава до нея — предположи Франки.

— Може — кимна Коган, — може и това да е било причината, а може и нещо съвсем друго. Явно много е ядосал някого, това е сигурно. Това сполетява повечето от тия юнаци, дето ги гръмват. Ядосват някого и в следващия миг нещо се случва. В наши дни човек трябва да внимава. Правиш нещо, дето ти изглежда съвсем нормално, и изведнъж някой, дето най-малко очакваш от него такова нещо, се вкисва и ти се озоваваш в лайната. Само погледни Чайна. От колко време се знаеш с него?

— С Чайна ли? — запита Франки. — Някъде от около десет години.

— Е, не е малко време. Сигурно си чувал какво говореха за Чайна някъде преди година.

— Чувах.

— Да, ама ти познаваш Чайна и знаеш, че това не може да е вярно. Той би си прегризал езика, преди да каже каквото и да било на когото и да било. Проблемът обаче е там, че някакъв задник си вътълпява, че нещо става, и започва да плямпа глупости за Чайна, като разбира се, никой не задава въпроси или нещо такова. Само плямпат, плямпат и всичко това доста скоро достига до ушите на Чайна, а той не е правил абсолютно нищо.

Работата е обаче е там, че Чайна не е вчерашно копеле. Той е на топло и знае, че трябва да се види с някого и трябва да го стори по най-бързия начин. Успява да си уреди да го докарат по някакъв повод тук и той има възможност да пошушне на няколко момчета, след което някой отива при него и той му казва следното: „Виж, вече направо ми се повдига, ако не се намери някой да сложи край на цялата тази лайняна история. А аз няма да стоя без да направя нещо. Щом се налага да се защитавам, ще отида при едни хора и ще им разправя разни неща, а аз не искам да се стига дотам“. Така че този пич излиза и разпространява думите на Чайна. Така Чайна отново е окей с всички. Сега нали разбираш какво ми е на ума? Той е хитро копеле, знае как да си пази задника. Марки беше наясно с мацките, знаеше им и кътните зъби, ама предполагам, че си е нямал и хабер как да си пази задника.

— Не е лесно, когато дори не подозираш, че някой ти го е натопорчил, щото си топнал оная си работа в сливата на жена му. Хич не е лесно — възрази Франки.

— Да, ама нали стана ясно, че това може да е само една от причините Марки да захапе дръвцето. Нали споменах, че може да има и други причини. Марки имаше игрална зала. А залата му я удариха някакви. Знаеш ли нещо за тая работа?

— Мисля, че чух някой да споменава нещо такова.

— Да... — проточи Коган.

Допи бирата си и се обърна към бармана:

— Дай още една.

След това попита Франки:

— Ще му цапнеш ли и ти още една?

— Не, пих достатъчно — отвърна Франки.

— Добре — каза Коган, пое пълната халба и отпи от нея. — Ааа, кеф. Няма нищо по-хубаво от студената бира, това разправям на всеки. Добре, да се върнем пак на Тратман. Той открай време въртеше бизнес с игралните зали, нали така? Никой не помни откога се беше захванал с тоя бизнес. А залата му веднъж я бяха ударили. Тогава го ограбиха. И да ти кажа ли една работа, Франки? Всъщност Марки бил човекът, уредил да му ударят залата.

— Може би пак е изпробвал същия номер — предположи Франки.

— Един милион тъпи лайнари го тръбят навред — каза Коган в отговор. — Да ти кажа, и аз самият дочух тия приказки. И това много ме ядоса. Защото, разбери ме, не съм бил особено гъст с Марки, нали разбираш, едва ли съм разговарял с него повече от един или два пъти през живота си. Тъй че, ако сам се е натопил в някаква тъпа история, не ми влиза в работата да търча при него, да му чета конско и да го убеждавам, че така не се прави. Кой съм аз, че да го правя? Най-обикновен човек, когото той познава. Защо ще му е да дава ухо на тревогите ми? Но от известно време насам си мисля, че трябваше да го направя. Наистина трябваше да го направя. Защото тия приказки не бяха подплатени с нищо, бяха напълно безпочвени. Марки в никакъв случай не би повторил стария си номер. Беше прекалено хитър, за да го направи. Но нали загриваш какво имам предвид? Той е трябвало да бъде наясно, трябвало е да бъде нащрек, че такива приказки се носят

наоколо, би трябвало да има достатъчно акъл, щото и до неговите уши е стигнало, както при Чайна, нали загреваш? И е трябвало да направи нещо. За да не стане така, че някакъв тъп тарикат да реши да се облагодетелства на гърба му. Щото в нашия шибан свят и това е възможно.

Коган леко се завъртя към Франки.

— Франки, мисля си, че именно тази мисъл е притеснявала Чайна и приятелите ти, които се тревожат за теб. Защото те не знаят колко си помъдрял откакто си излязъл на свобода. Те си мислят, че имаш нужда от някого, който да стои близо до теб, който е много печен и да ти дава съвети.

— Да — съгласи се Франки.

— Да те учи как да си покриваш задника — продължи Коган. — Нали разбираш, работата не е какво правиш, а какво си мислят твоите приятели, че правиш. Това е важното в случая и когато нещо такова се случи, ти трябва да си готов да направиш нещо.

— Да.

— И така, къде ще е той утре вечер? — прошепна Коган.

— Кой? — запита Франки.

— Джони Амато — отвърна Коган. — Утре вечер. Къде ще бъде?

— Не знам.

— Франки, не забравяй какво ти обясних току-що. Приятелите ти се тревожат за теб. Искаш да почнеш да чукаш както трябва, твоите приятели ти желаят същото, те искат да се уверят, че ти ще имаш тази възможност, нали разбираш какво ми е на ума? И твоите приятели искат да разберат къде ще бъде утре вечер Амато.

— За пръв път те виждам.

— Новите приятели са по-добри от старите — каза Коган. — Оня, другият твой приятел, не можеш да разчиташ на него, нали разбираш? Спомни си в какво те натопи преди. Колко години гни в дупката. Ги можеше да си на свобода, да чукаш на воля здрави парчета, вместо да лъскаш бастуна и всичко останало.

— Не знам кой си ти, по дяволите.

— Малцина ме знаят. О, може би Чайна, и, разбира се, Дилън. Дилън ме знае. А ти ми изглеждаш буден момък. Искаш ли да се обадя на Дилън и да му кажа за теб, за да си поговорите двамата и да разбереш кой съм аз? То не че има кой знае какво да научиш, мога

отсега да те уверя. Но ти можеш да разговаряш с него. Искаш ли да говориш с Дилън?

— Не — отговори Франки.

— Добре тогава. Къде ще се намира? Знам, че ще научиш, ако сега не го знаеш.

— Нямам си и представа. Откакто излязох, с Джони сме се виждали три-четири пъти. Не знам какво прави нощем. Сигурно се прибира у дома си.

— Добре — съгласи се Коган, като допи бирата си. — Довиждане, Франки, приятелю.

— Хей, хей, чакай малко.

— Има неща, дето не търпят отлагане, нали разбираш? Ти вече ми каза, че не знаеш. Добре, нямаш проблем. Но аз трябва да свърша една работа. Трябва да намеря някой човек, който знае.

— Къде ще бъде Джони утре вечер — каза Франки.

— И още нещо, предполагам — продължи Коган. — Като например къде ще се намираш ти на следващия ден. Ще се мернеш ли пак тук? Ще дойдеш ли някъде към два и половина, ще пийнеш ли четири бири, ще позяпаш ли наоколо докато хапнеш, после ще излезеш ли и ще отидеш в онзи вертеп, както винаги го правиш, да видиш какво има за доебаване, ще се прибереш ли около полунощ, към един часа? Нали Това ще правиш вдругиден? Или ще правиш нещо друго, което ще ми отнеме още два-три дни да го разбере? Няма значение. Просто можеше да ми спестиш доста време, това е всичко.

Франки не каза нищо.

Коган стана от стола и се подпря на облегалката му.

— Виж — каза той, — нека бъдем реалисти, става ли? Трябва да бъдеш реалист. Познавам въпросния човек. Знам и какво ти се върти в момента в главата. Ти си мислиш, че той ти е приятел, нали? Ти по всяка вероятност уговаряш някаква съвместна работа с него в момента, прав ли съм?

Франки не отговори.

— Няма значение — продължи Коган. — Знам какво изпитваш в момента. Аз обаче се обзалагам, че ти си мислил, че оная работа с Тратман, номерът със залата му ще мине, нали?

Франки отново не каза нищо.

— Нека ти кажа нещо, момче: тия номера никога не минават, ама никога. Има разни хора с блестящи идеи като Амато. Те гледат само да я карат по тъча, никога няма да се хванат с нещо стабилно и постоянно, дето да го разработват и накрая да почнат да печелят от него. Това не е за тях, те са тарикати. Казват си: нека леваците се блъскат, ние тарикатчетата ще си ги въртим на пръста. Винаги е било така, открай време има пишман тарикати като него, но всичко, което правят, в крайна сметка е едно осиране. На всички им става ясно, че са замесени.

— Тратман пострада — каза Франки.

— Всякакви причини могат да бъдат в сила при тия неща. Някой е пострадал лошо, защото е направил нещо, а друг, защото не е направил нещо, дето трябвало да го направи. Всичко става. Единственият въпрос в нашия случай е дали ти си нароченият човек, който да бъде ударен лошо. Това е единственото важно нещо.

Франки кимна.

— Ти си един от неколцината, дето са в течение какво става, нали така? — запита Коган.

— Не знам.

— Не, в течение си — възрази Коган. — И го знаеш дяволски добре. Ти имаш избор. Да бъдеш един от тия, дето ще бъдат ударени много лошо, или не. Знаеш го. Това е само въпрос на време, приятелю. Само въпрос на време. Първо той, а после ти. Така стоят нещата за теб.

Франки не отговори.

— Само дето ти се намиращ в положение, в което малцина са се озовавали — продължи Коган. — Ти можеш да промениш ситуацията за себе си. На пръсти се броят хората, които са били в твоето положение. Франки, надявам се, не мислиш, че те бъзикам или нещо такова.

— Виж, кой си ти, по дяволите? — запита Франки. — Никога до този момент не съм те виждал и изведнъж се пръкваш и ми дрънкаш всички тия неща. Какво съм знаел, дрън-дрън. Не знам нищо.

— Момче, много ми е неприятно да те гледам как се държиш. Чайна ми каза, че си съвсем нормално и схватливо момче. А направо се държиш така, сякаш изобщо не си държиш на интереса.

— Аз... — започна Франки и спря. — Господи, не знам...

— Нека те питам нещо, Франки — каза Коган, — ама искам да си помислиш добре, става ли? Представи си, че аз отида да се видя с Амато, ей сега, на момента, и му кажа следното: „Виж какво, нещата стоят така: ти или Франки. Кой да бъде?“. Как мислиш? Ще се поколебае ли той дори и за секунда с отговора си? Или си наистина си мислиш, че ще се поколебае?

— Не знам.

— Ти си тъпанар. Не е за чудене, че тъпанар като теб е гнил с години в панделата. Тъп шибан тъпанар. Нямах мозък и за един цент.

— Виж — започна Франки, — виж, аз...

— Няма нужда да виждам каквото и да било. Знам какво става. Знам какво трябва да направя. Имам нужда от точен човек.

Франки отвори уста, но не каза нищо.

— Когато се изправя пред точен човек, аз му казвам следното — продължи Коган. — Викам му: „Нещата могат да станат по два начина. При единия си отиват и двамата. При другия — само единият“. Да знаеш само през какво ми се наложи да мина заради тая работа. Знаеш ли как успях да ги убедя да се съгласят с това? Чайна каза, че ти си много свястно момче. С него се тачим открай време и когато мога да направя нещо за него, винаги го правя. Чайна не иска да те наказвам. Беше повече от ясен по този въпрос. Каза, че си много свястно момче, на което човек винаги може да разчита. Окей, нямам проблеми с това. Но ти знаеш къде се намира в момента Чайна. Максималното, което може да направи, е да дойде тук и да говори в твоя полза. Защото всъщност не може да направи нищо за когото и да е.

— Така е — съгласи се Франки.

— А аз мога да направя нещо за даден човек. Не съм длъжен да го правя, но мога. А сега решавай, момче, решавай веднага. Мога да направя услуга на Чайна, но мога и да не направя. На мен все ми е едно.

— Нека да помисля.

— Никакво мислене — каза Коган. — Сега или никога, решавай. Защото нямам време да чакам.

Франки шумно издиша.

— Не знам — прошепна той. — Не знам дали мога да го направя.

— А можеш ли да свършиш другата работа? — запита Коган.

Франки се поколеба, преди да отговори.

— Не.

— Е, в това се състои работата. Изборът е твой.

— Какво трябва да направя?

— Трябва да разбереш къде ще се намира — каза Коган.

— Това вече го знам. Той ме попита какво ще правя, щото щял да бъде на едно място и иска да ми се обади да се чуем. Знаем го къде ще се намира. Има едно гадже. Казвал ми го е по-рано. Казах му, че ще си бъда вкъщи.

— Не, ти няма да си бъдеш вкъщи.

— Няма ли? — запита Франки.

— Не — отвърна Коган.

— Ами къде ще... — започна Франки.

— Ще бъдеш с мен. А ние двамата с теб ще бъдем там, където ще бъде той.

— Господи, не мога да го направя — почти викна Франки. — Зърне ли ме само с крайчеца на окото, край. Веднага ще загрее, че нещо не е наред. Не мога да го направя. Ще ти кажа къде се намира, ще ти кажа. Това ще го направя. Но той ми е приятел. Не мога да го направя.

— Добре, добре — съгласи се Коган. — Значи ти направи своя избор, така ли да те разбирам?

Франки се втренчи в Коган. Коган остана неподвижен.

— Трябва ли наистина да го правя? — запита Франки.

Коган кимна.

— Всичко?

Коган кимна отново.

— Трябва да съм там и всичко останало?

Коган кимна за трети път.

— Не знам, не знам кой би могъл на мое място да направи друго, никой не би могъл да го направи. Ти можеш да намериш поне сто човека да ти свършат тая работа. Нямах нужда от мен.

— Пак грешен отговор — каза Коган, като сложи ръка върху рамото на Франки. — Виж какво, разбирам добре какво става сега в душата ти, напи така? Обаче тук сме изправени пред един много сериозен проблем. А част от този проблем се дължи на теб. Ти си допуснал много голяма грешка. Която сега трябва да поправиш. Трябва да покажеш на останалите, че разбираш, че си допуснал грешка, и че

трябва да се поправиш. Иначе другите ще узнаят, че не искаш да си признаеш грешката, нали разбираш? И тогава ще решат, че тази грешка трябва да се поправи, както стана в случая с Тратман. Защото той взе неправилно решение.

Франки кимна.

Франки бързо прокара колата под арката с оранжеви фенери и навлезе в криволичещите улички на Стюарт Мейнор. Сградите в жилищните комплекси бяха двуетажни, първите етажи — облицовани с плоскости от червена дървесина, а вторите — с мазилка. Паркингите се пукаха по шевовете от фолксвагени, камаро и мустанги. Над всяка врата бяха окачени фенери с оранжеви лампи.

— Господи, най-сетне стигнахме — каза Коган.

Гумите на автомобила свистяха, докато Франки вземаше завоите зад третия жилищен комплекс.

— Тук живеят само ергени — обясни той. — Който иска да чука, трябва да живее тук.

— Трябва да съм станал целият на камък, за да карам чак до Ню Хемпшир за едно чукане.

— Не е толкова далеч — възрази Франки. — И аз си мислех същото нещо, но на Джони една вечер му се наложи да остане на това място и аз трябваше да му я докарам тук. Не е толкова далеч.

— На мен така ми изглежда. Това вече напълно ме убеждава, че този човек е пълен лайнар.

— Той няма как да избира мястото, където да живеят момичетата — каза Франки, като свърна в едно пусто място, изключи двигателя и угаси фаровете.

— Така е, няма как да избира.

— Знаеш ли, Джаки, той съвсем не е лош човек? Никак не е лош човек.

Коган се смъкна ниско в седалката. Палтото му се набра около врата. Той притвори очи.

— Никой от тях не е лош човек — каза той. — Всички са прилични момчета. Само дето не искат да си размърдат много мозъка, нали разбираш?

— Винаги е бил точен с мен — натърти Франки.

— Разбира се — отвърна Коган. — Осигури ти шест годинки в шибаната пандела.

— Не беше по негова вина — възрази Франки.

— Момче, когато някой прави нещо заедно с някой друг, и направи така, че другият да отиде на топло, това е по негова вина. Това е желязното правило.

— Не беше по негова вина — отново не се съгласи Франки.

— Тогава и това не е твоя вина. Ако онова не е било негова вина, значи сега и ти нямаш вина.

— Не го е направил нарочно.

— Да, разбира се, той няма абсолютно нищо общо с тая работа — потвърди Коган.

Синя „Рали Нова“ мина покрай колата им.

— Това те ли са? — запита Коган.

— Не, Джони има „Ривиера“.

— Знам какво има. Интересува ме това те ли бяха?

— Не — отвърна Франки. — Щях да ти кажа, ако бяха те. Не си прав, това ще ти кажа. Той също лежа, а нещата при него бяха много по-сериозни, защото има семейство, бизнес и всичко останало.

— Няма да му се налага повече да повтаря грешката си — каза Коган.

— Той не се огъна. А можеше да го стовари на гърба на нас останалите.

— В известен смисъл го е направил.

— Не — възрази Франки. — Не е казал и думичка на ченгетата.

— Може да не е казал нищо за теб — съгласи се Коган. — Но въпреки това се е обадил на някого.

— За какво? — зачуди се Франки. — За какво му е било да се обажда?

— Той знае как работиш. Поне има представа какво да очаква от теб. Наясно е.

— Наясно за какво?

— Чувал ли си някога за Доктора? — запита Коган.

— Да, да — отвърна Франки. — Дилън спомена, че бил умрял. Знам.

— Кога си разговарял с Дилън?

— Не съм разговарял лично с него. Джони ми каза, че Дилън бил казал, че Доктора умрял.

— Умрял е — потвърди Коган.

— Е, добре, ти, Джони и Дилън казвате, всички вие казвате, че Доктора бил умрял. Много важно като е умрял.

— Амато ти е казал, че Доктора е мъртъв.

— Джони ми каза, че Дилън му бил казал, че Доктора е мъртъв — каза Франки.

— Какъв лайнар — изсумтя Коган. — Какъв шибан лайнар.

Кафяв „Маверик Грабер“ подмина колата им.

— Пак не са те — обади се Франки. — Какво искаш да кажеш?

— Защото той самият го знае от първа ръка. Той най-добре от всички знае, че Доктора е мъртъв.

— Но откъде ще го знае? — запита Франки.

— Платил е на един човек. Платил е на един човек пет бона, за да очисти Доктора.

— Глупости!

— Как ѝ беше името на жена му на Амато, искаш ли да ти кажа как изглежда и всичко останало, как умира да носи ония грамадни кръгли златни обеци? Ааа, да — Кони.

— Е, и какво доказва това?

— Тая пачавра е занесла парите. За кожата на Доктора. Мислиш ли, че е щял да плати, ако не е научил със сигурност, че са го очистили?

Франки не отговори.

— Франки, знаеш ли защо Амато е поръчал да очистят Доктора? — запита Коган.

— Да, знам — отвърна Франки.

— Има си хас. Доктора е допуснал грешка, нещо, дето не е трябвало да го прави. Затова.

— Е, да, той направи грешка — съгласи се Франки.

— Разбира се, че е направил. Както и твоят човек.

— Това не е едно и също — запротестира Франки. — Изобщо не е едно и също.

Зелено „Монте Карло“ премина покрай тях.

— Разбира се, че е едно също — настоя Коган. — Доктора го премахнаха, защото вкара всички в лайната. Кое и вие двамата

направихте. Единствената разлика е там, че просто си помислихте, че всички ще си го натопорчат за задника на Тратман.

Покрай тях мина още една кола.

— Това исках да ти кажа — каза Коган. — Не можеш да минеш с тоя номер. Тратман постъпи по същия начин. Мислеше си, че номерът му ще мине.

— Мина. Веднъж.

— Точно това се опитвам да ти обясня от сума ти време. Когато на някого номерът му мине веднъж, той си мисли, че ще успее и втори път.

Една бронзова „Ривиера“ профуча покрай тях.

— Това е той — каза Коган.

— Не съм сигурен — възрази Франки.

— Не, сигурен си. Щото ако не си, ще си получиш наградата.

Коган проследи ривиерата. Тя спря пред задната врата на комплекса.

— Как мислиш, колко време ще му отнеме? — запита Коган.

— Не знам — отвърна Франки.

— Добре, попитах те като човек, а ти се правиш на тарикат. Сега ми кажи ясно и разбрано: тук ли ще я чука или ще я кара на някое друго място?

— Тя има съквартирантка — обясни Франки. — Той има един познат с мотел в Хейвърхил.

— Ясно, значи трябва да се държи възпитано тогава — каза Коган.

Той започна да наблюдава как вратата на колата се отваря. Дълъг бял крак на момиче стъпи на земята. Амато излезе от сянката на сградата и заобиколи колата от задната ѝ страна. После помогна на момичето да излезе и захлопна вратата.

Коган се пресегна към пода на колата с двете си ръце и вдигна петзарядната полуавтоматична „Уинчестър“. Постави я в скута си, като я държеше с дясната си ръка. С лявата извади ключа от стартера.

— Хей, тъкмо щях да я запаля, за да сме готови да потеглим всеки момент — обади се Франки.

— Знам, но това ще вдигне шум, а аз познавам хора, които много се изнервят, като чуят такива силни шумове, те също потеглят много рязко и оставят ония наоколо с пръст в устата.

Коган проследи как Амато изпраща момичето до вратата на жилищната сграда.

Отвори предната врата на колата, откривайки самозалепващата лента, с която беше залепил ключа за вътрешното осветление в изключено положение, и се измъкна навън. Амато и момичето бяха на трийсетина метра от тях, като се прегръщаха до вратата. Приклепна до колата, подпирайки се с левия си лакът на предния капак, с плътно притиснат в дясното рамо приклад.

Амато пусна момичето. Тя отключи вратата. Амато застана на стъпалото докато вратата се затваряше след нея. Тя се извърна и му помахаша с дясната си ръка. Усмивваше се. Амато ѝ помахаша по същия начин и се дръпна от вратата. Момичето изчезна по стъпалата нагоре.

Коган изстреля първия куршум по Амато. Куршумът го улучи ниско в корема и го отхвърли към сградата. Изчака го да се блъсне в горната част на ниската арка на входа. След това стреля втори път. Този път куршумът го улучи по-високо, малко над колана от лявата му страна, и мина през него под ъгъл, който завъртя тялото и го запрати към стъклената преграда на вратата. Когато третият куршум се заби в тялото му, той се стовари върху стената на сградата и започна да се свлича надолу. Беше улучен по средата на гръдния кош, близо до основата на гърлото.

Коган бързо се върна и влезе в колата. Хвърли пушката на задната седалка и пхна ключа в стартера.

— А сега да тръгваме — каза той.

Франки потегли рязко и закриволичи със свистене по пътя.

След няколко километра Коган се обади:

— Караш прекадено бързо.

— Господи, след малко там ще гъмжи от ченгета — изсумтя Франки, като караше по двулентовия път с близо сто и двайсет километра в час.

— И едно от тях сигурност ще ни спипа. Намали.

— Не мога.

— Момче, хайде, настъпи малко спирачката, става ли? — отново настоя Коган.

— Не мога — изхълца Франки, — кълна се, не мога.

— Момче, колата ми е в Масачузетс. Има да бием доста път дотам. Не искам да ме спипат ченгетата.

— Искаш ли да караш?

— Да — отвърна Коган.

Франки отби колата на банкета на Шосе 64. Бързо отвори вратата на шофьора и излезе, като се затътри покрай задната част на машината. Коган се премести на шофьорската седалка.

— Добре — каза Коган, включвайки на скорост, — а сега изхвърли пушката.

— Окей — отвърна Франки.

Коган спря колата на брега на река Шоушийн в Андоувър, Масачузетс. Франки отвори прозореца си и запрати пушката в мрака, след което понечи да вдигне стъклото.

— Чакай — каза Коган.

Дочу се плясък.

— Сега вече може — той отново включи на скорост. — Тревата и другите неща не заличават отпечатъците, но водата свършва работата както трябва.

Коган вкара колата в паркинга на „Нортшор Плаза“ западно от Сейлъм. Зад сградата на „Джордан Марш“ имаше син „Олдсмобил“.

— Нали знаеш какво трябва да направиш сега? — запита Коган, като караше към олдсмобила.

— Разбира се — отвърна Франки. — Връщам се при колата си и оставям тази, след това се прибирам у дома.

— А след като я оставиш... — напомни му Коган.

— О, Господи — простена Франки. — И изтривам всички отпечатъци.

— Добре ли си?

— Да.

— Добре, хайде да повторим още веднъж. Къде се намира колата ти?

— За Бога, на паркинга на „Обърндейл“ — каза Франки.

— Просто исках да се уверя — каза Коган. — Не можеш да отидеш веднага там. Понякога човек забравя.

Коган спря до олдсмобила. Паркингът беше осветен, но пуст. Той отвори вратата на шофьора. Франки се потътри по седалката. Коган излезе. Франки се намести на седалката на шофьора и сложи ръце върху волана. Коган задържа дръжката на вратата с лявата си ръка. С

дясната си ръка измъкна изпод палтото си един „Смит и Уесън“ 38-калибров, полицейски специален, с петсантиметрово дуло.

— Сега вече ще си спомниш — каза Коган, държейки револвера под ръба на прозореца.

— Знам, знам — каза Франки. — Зарязвам шибаната кола, вземам си моята, като внимавам да не карам прекалено бързо и...

Коган вдигна револвера и стреля веднъж в лицето на Франки. Франки политна към предната седалка. Коган се пресегна през прозореца и опря дулото на револвера в гърдите на Франки и стреля четири пъти. Пламъчетата от изстрелите обгориха палтото на Франки.

После пъкна револвера в джоба на палтото си. Извади неизползвани кожени ръкавици от другия джоб и една червена носна кърпа, след което почна да забърсва всички повърхности на колата.

В късния следобед Коган паркира своя боядисан в пламъци бял пикап „Ел Камино“ до сребърното „Торонадо“ на паркинга на „Холидей Ин“ в Саут Агълбъро, Масачузетс. На табелата до торонадото пишеше: ДОБРЕ ДОШЛИ, ЮЖНЯЦИ.

Във фойето шофьорът беше седнал на бара, като се лигавеше с една голяма халба джинджифилова бира. Коган седна на стола до него.

— Закъсняваш — каза шофьорът.

— Майка ми все това ми повтаряше — отвърна Коган. — „Ще закъснееш и за собственото си погребение.“ Надявам се така и да стане.

— Добре си се повеселил — установи шофьорът.

— Правя каквото мога. Една бира — обърна се Коган към бармана.

Барманът му напълни една халба „Мишлоб“.

— Доколкото разбирам, нещата вече са под контрол — каза шофьорът. — Най-последно.

— Виж какво, за човек, на когото се мъча да помогна да се отърве от адски проблеми, ти си адски досаден. Можех да те накарам да биеш път чак до Бостън. Трябваше да отида във Фреймингам, нямаше нужда да идвам тук. Полагам максимални усилия да бъда любезен към теб — отвърна Коган.

— Че какво му е лошото на Фреймингъм? — запита шофьорът. — Да не би небето да се е срутило отгоре му или какво?

— Нямаше как да стане. Аз бях с колата на Стиви, а той беше с моя камион, така че отидох там, видях се с него и му дадох една сума. Понякога си падам да правя услуги на някои хора.

— Направи ми една услуга и на мен. Никога повече не ми прави никакви услуги. Вече те видях как работиш.

— Като стана дума за работата, защо не ми дадеш парите? — запита го Коган.

Шофьорът му подаде дебел бял канцеларски плик.

— Извини ме — каза Коган, като се смъкна от стола.

— Ще ги броиш ли? — запита шофьорът.

— Ще ме оставиш ли вече на мира? Нервираш ме, а когато се нервирам, винаги ми се допикава. Пийни си още от бирата, за Бога.

Коган отиде до тоалетната и след малко се върна.

— Сега вече по-добре ли се чувстваш? — запита шофьорът.

— Не — отвърна Коган. — Вътре има само петнайсет бона.

— Трима души — каза шофьорът. — Не съм сигурен, трябваше да го питам дали да ти платя и за хлапака или не. *Той* ми каза да ти платя.

— И с право. По пет бона на калпак.

— Да. Точно тази сума ми беше казал да платя на Мич.

— Да, само че, както научавам, Мич се забъркал в някакъв побой над някаква курва, тъпото му лайно, и набързо го прибрали в панделата. Мич не можа да се справи. Все трябва да рина по спешност нечии чужди лайна. Оттук нататък цената се покачва на десет бона на калпак.

— Дилън взема само по пет — възрази шофьорът. — *Той* ми го каза.

— Вече не.

— Виж. Ти замести Дилън. Получавах това, което получава той. Нито цент повече. Уреди въпроса с Дилън. Аз не мога да направя нищо по въпроса.

— Ти не можеш да направиш нищо по никой въпрос — каза Коган. — Никой от вас не може. Всичко хвърква по дяволите, всички почвате да кършите ръце, викате хора на помощ да ви решават проблемите. Казвам ти, отсега нататък ще ви струва двойно повече, това е.

— Кажи го на Дилън — настоя шофьорът. — Уреди въпроса с него.

— Дилън е мъртъв. Умря тази сутрин.

Шофьорът остана мълчалив за момент. След малко каза:

— *Той* ще съжалява да го чуе.

— Едва ли ще съжалява повече от мен — отвърна Коган.

Шофьорът отпи от бирата си.

— Предполагам — каза той, — мисля... какво го е убило?

— Знам името на онова, което го е убило. Прибрах се вкъщи сутринта, жена ми оставила бележка. Закарали го в болницата някъде към полунощ. Казаха ми каква била причината за смъртта му. Това е всичко, което знам.

— Значи е починал в болницата.

— Както ти казах, не знам точно какво е. Знам само онова, което ми казаха. Било миокарден инфаркт. Имаш ли представа какво е това? Предполагам, че е някаква болест на сърцето.

— Да, имаше проблеми със сърцето — съгласи се шофьорът. — И сега какво? Дилън е мъртъв. Ама че кучи син.

— Всъщност, не беше лош човек.

— Да, предполагам, че не беше лош човек. Наистина не беше лош човек.

— Знаеш ли, познавах се с Дилън от много отдавна. Дилън беше човекът, който ме убеди да се включа, каза, че трябва да си имам и нещо друго покрай залаганията, нещо, дето да си ми е сигурен бизнес, разбираш ли? Той беше човекът, който наистина ме запали. Познавахме се много отдавна — каза Коган.

— Той също се знаеше с него много отдавна. Изпитваше огромно уважение към него.

— Разбира се, аз също. И знаеш ли защо?

— Защото се боеше от него ли? — запита шофьорът.

— Ами, няма нищо общо с това — каза Коган, допивайки бирата си. — Той беше човек, който знаеше как да се вършат нещата.

— И аз така знам.

— А когато нещата нещо се закучеха, той знаеше как да ги оправя.

— Също и ти — каза шофьорът.

— Също и аз — съгласи се Коган.

Издание:

Автор: Джордж Хигинс

Заглавие: Убивай ги нежно

Преводач: Тодор Стоянов

Година на превод: 2012

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо (не е указано)

Издател: intense; Локус Пъблишинг ЕООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2012

Тип: роман

Националност: американска (не е указана)

Печатница: „Симолени“

Излязла от печат: 11.01.2013

Редактор: Нина Симеонова

Коректор: Цветана Грозева

ISBN: 978-954-783-182-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2541>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.